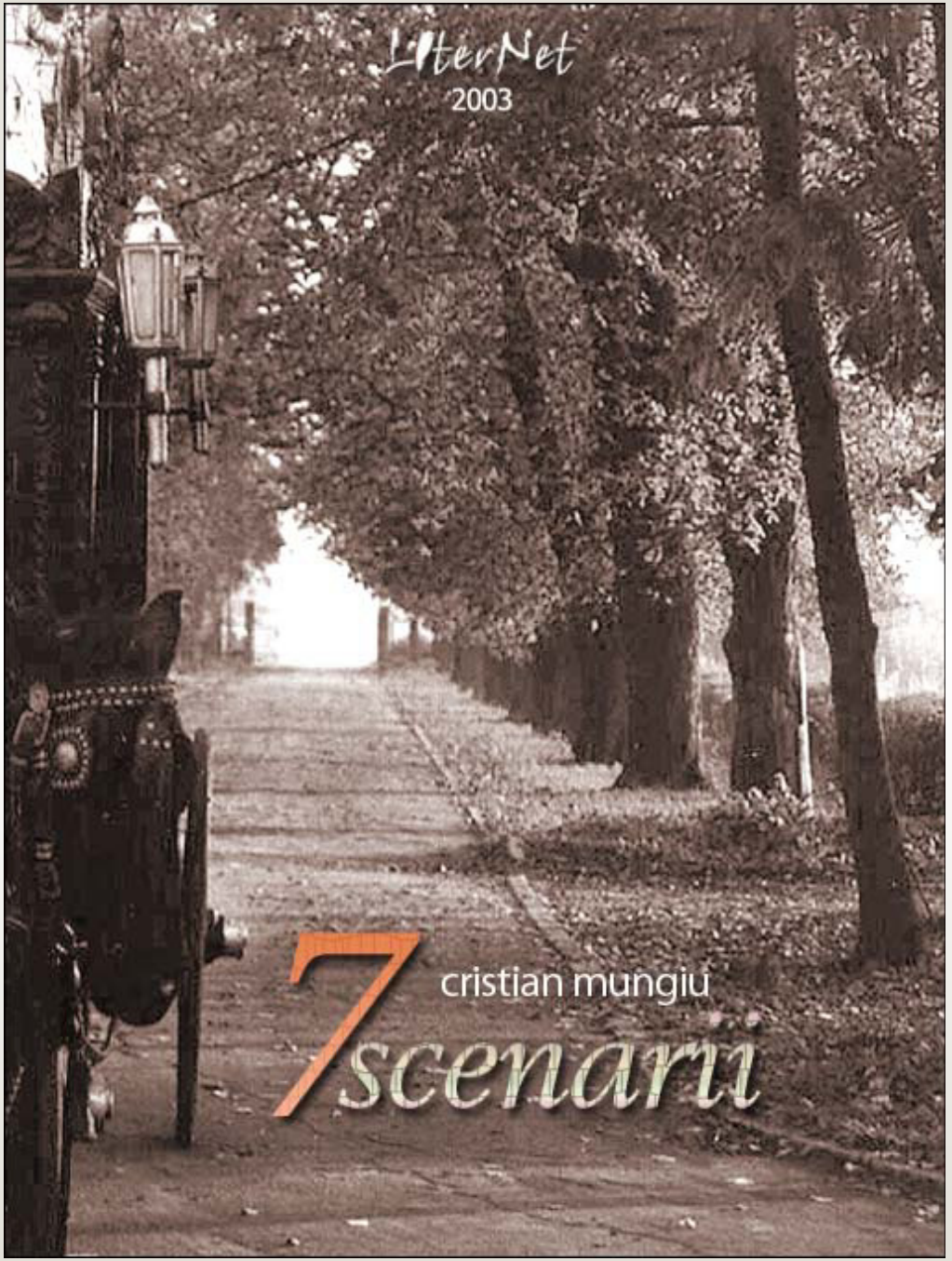
LiterNet
2003
cristian mungiu
7 scenarii

7 scenarii

CRISTIAN MUNGIU

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Corina Ungureanu cungureanu@literne t.ro
(cu sprijinul Rodicăi Diaconu)

Ilustraţii: © 2003 Ana Ioneci (schiţe de costume şi scenografie), Cristian Mungiu (imagini din scurt metraje)
Editor format **.pdf** Acrobat Reader & coperta : Iulia Cojocariu icojocariu@literne t.ro

Text : © 2003 Cristian Mungiu
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu se face nici o modificare a acesteia şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN : 973-85948-6-3

Editura LiterNet
http://editura.literne t.ro
office@literne t.ro

Cuprins

DOUĂ VORBE DESPRE MINE 4

VÎNAT 8

NICI O ÎNTÎMPLARE 16

MARIANA 28

CORUL POMPIERILOR 46

MÎNA LUI PAULIŞTA 81

CANTON 96

ZAPPING 116

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

DOUĂ VORBE DESPRE MINE

M-am născut în 1968 la Iaşi, într-o maternitate din Copou, vecină cu cinematograful. Nouă ani mai tîrziu, în seara cutremurului, vedeam acolo un film cu John Wayne. Acum cinematograful meu de cartier e închis. Se amenajează înăuntru un bar de striptease.

Fac parte din aşa zisa generaţie a decretului. Eram 38 în clasă şi şapte Cristiani. Am băut bem-bem, urmăream la 7 20 Mihaela, am stat la coadă la zahăr, mi-am făcut lecţiile la bateria auto am cules porumb în practica agricolă şi am cîntat: "Soarele şi pionierii / Şi-au dat mîna peste ţară".

La 10 ani am scris primul text care a amuzat pe cineva. Era o compunere despre vacanţă. Acum cînd mă gîndesc, chiar cred că era nostim. Eram pentru prima dată la Sf Gheorghe, unde se vărsa Dunărea în mare şi un ţăran ne spusese că dacă mergem înainte pe plajă o să dăm de mare. Plaja însă avea vreo cinci kilometri. Cînd ne-am întors, căsuţele de lemn în care dormeam erau pline de muşte şi ţînţari. I-am dovedit cu două exemplare din ediţiile cartonate din Jules Verne. Le mai am şi azi.

Cred ca la 16 ani am debutat cu proză într-o revistă locală de cultură. Să mor dacă mai ţin minte ce am publicat. Tot cazul, am fost foarte mîndru, am cumpărat vreo cinci exemplare. Îmi publicaseră cam vreun sfert din toate lucrurile pe care le scrisesem vreodată.

Cînd îmi scriu CV-ul, menţionez că am absolvit un liceu de filologie. Nu mă obosesc să precizez că eu am terminat o clasă cu profil de mecanică. Am petrecut luni de zile în liceu tăind ţevi cu bomfaerul, sudînd şuruburi şi flirtînd cu fetele care te hrăneau cu sandwitch-ul lor ca să le tai trei inele de ţeavă de nota zece ... Am absolvit ca lăcătuş mecanic cu lucrarea de diplomă *"dispozitiv multifuncţional pentru cărat materiale"*. Era vorba de un cărucior ca de butelie cu care se cărau ţevi.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

L-am cumpărat cu 50 de lei de la maistrul nostru care îl avea de la un absolvent care terminase cu doi ani în urmă.

Prin 88 am ajuns la "Opinia Studenţească". Primul meu articol a fost despre perdele. Se dăduse o lege pe atunci că nu mai era voie să fie perdele la restaurante şi mi s-a zis să scriu ceva. Zău, cei care n-au trăit pe atunci nu ştiu ce au pierdut.

Ceva timp mai tîrziu am scris un text despre postaşul meu: era un ins care dădea ziarele noastre la citit la toată strada înainte să ni le aducă. Eram abonaţi la "Săptămîna", "Flacăra", "Contemporanul", "Cronica", "România Liberă", "Flacăra Iaşului", "Sportul", "Scînteia" şi "Pentru Patrie". La "Pentru Patrie", care era revista Miliţiei, nu te abona dacă nu erai abonat şi la "Scînteia".

Din "Pentru Patrie" ştiu povestea ţăranului ajuns la oraş care a vrut să marcheze progresul pe scara socială şi nu şi-a mai îmbătat porcul înainte să-l înjunghie - l-a gazat cu butanul de la butelie. Atîta că atunci cînd a încercat să-l pîrlească porcul a explodat şi i-a chiorît pe toţi. Bravo lui.

Apoi m-am angajat în cîmpul muncii. Prima mea slujbă cu carte de muncă a fost la Filarmonica din Iaşi. Chiar şi astăzi mai sînt unii care cred că trecerea mea pe acolo a fost doar un pas din cariera mea artistică şi mă întreabă la ce instrument cîntam. Eu nu cîntam, vindeam săli de bilete la nişte utecişti de prin întreprinderi care nu veneau niciodată să asculte concertele.

Revoluţia m-a prins ca student la Filologie. În ciuda numelui, facultatea n-avea nimic absolut de a face cu scriitura creativă. Cred că singurul text semipersonal pe care l-am scris în cei patru ani de şcoală a fost lucrarea mea de diplomă despre Sallinger, Heller, Vonnegut şi alţii. Dar simt că e mai bine să nu mă mai uit azi peste ea. E mai sigur.

În tot cazul, în perioada aia am ieşit pentru prima dată în lumea capitalistă şi unde, în Britania. N-am să uit niciodată priveliştea verzilor pajişti engleze văzute din coborîrea avionului. Era raiul. Primisem o bursă în Scoţia şi cu ocazia aia am făcut primul meu filmuleţ. Era un policier de 10 minute pe video în care murea toată lumea. Din cîte mi-aduc aminte, la întoarcere am scris un text

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

destul de vesel pentru ziar: ca orice străin ajuns în insulă, am constatat că britanicii au două robinete la chiuveta de la baie: unul cu apă clocotită şi unul cu apă rece dar care nu se pot combina. Mi-a luat ani de zile să aflu de ce.

În aceeaşi perioadă am progresat de la săptămînal la cotidian. Scriam tot felul de prostii, de la horoscop sau ştiri, la texte pentru reviste sexy şi memorii ale unor bătrîni lupi de mare. Mai tîrziu am trecut să fac radio. Era moda talk-show-urilor de noapte, televiziunea română liberă programase *Midnight Caller*. Cîteva luni m-am conversat noaptea cu tot felul de matracuci. Era nostim, te învăţa să-ţi duci fraza la capăt şi să-ţi găseşti argumentele repede. Îmi place cel mai mult radioul în direct pentru că nimeni nu-ţi vede moaca şi tot ce zici se duce pe apa sîmbetei, nu mai ascultă nimeni niciodată ce prostii ai zis.

Apoi am dat admitere la ATF. Nu prea mai era mare lucru de făcut în oraşul meu natal. De "Opinia" se alesese praful, nu mai era la fel de amuzant să faci presă, mai toată lumea plecase... Din păcate, am plecat acasă din Bucureşti între probe, îmi scriseseră pe legitimaţie "admis" la proba a doua dar mai era o parte a treia a probei a doua de care habar n-aveam. Tot cazul, s-au simţit destul de vinovaţi şi cred că în bună măsură anul viitor m-au băgat în şcoală şi din pricina asta.

S-a făcut că am mai rămas un an acasă şi am fost profesor de engleză. Am început cu clasa a 12-a la un liceu de fete. Pînă la urmă ne-am înţeles bine, odată ce am trecut de aerele de început în care încercam să ne impresionăm unii pe alţii. Bănuiesc că unele dintre ambiţiile mele artistice transpiraseră cumva căci îmi amintesc că am filmat sfinţirea şcolii de către nişte preoţi. Directoarea înştiinţase popii că tînărul care filma dăduse admitere la film - cu ce rezultate nici nu mai conta. Ce să mai, eram mai profesionist decît am mai ajuns vreodată dup-aia.

Pînă în '98 am făcut şcoala de film. Am făcut cu totul parcă 8 filme cu cap şi coadă pe vremea ATF-ului. Cel mai bine a ieşit filmul de diplomă, ***Mîna lui Paulişta***. Am făcut de toate la filmul ăla, cum se întîmplă adesea în şcoală: ştiu că mă trezeam la 12 noaptea şi începeam să car scule, aparatură, figuranţi, actori şi echipă la locul de filmare ca să fie totul pregătit pentru cînd dă

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

lumina. Toate obiectele din cadru erau aduse de acasă, toate hainele erau ale mele sau ale actorilor, nu exista video assist...

În timpul şcolii am lucrat ca *assistent director* la tot felul de filme străine. Era o experienţă formidabilă şi pe care n-am mai trăit-o din clipa în care am ajuns să fac propriile mele filme. Mi-aduc aminte că la una dintre primele mele zile de filmare adevărată eram îmbrăcat în ofiţer francez din întîiul război mondial şi comandam pe un cîmp de bătaie cîteva zeci de soldaţi români figuranţi în mijlocul unor explozii cu bălegar. Magic.

După şcoală am făcut trei scurt metraje, ***Nici o întîmplare, Corul Pompierilor*** şi ***Zapping***, primele două după nişte scenarii pe care le scrisesem în ATF. Dintr-o întîmplare, la un festival le-a văzut o doamnă care era selecţioneră la Cannes. Eu nu ştiam nici cu spatele că femeia are vreun habar de mine însă doi ani mai tîrziu, cînd a aflat că am făcut ***Occident***, m-a invitat la ***Quainzaine des Realisateurs***. Tot cazul, ***Occident*** a plăcut acolo multora. Şi din cîte ştiu, cred c-a plăcut dup-aia şi la mulţi de pe aicia de pe la noi.

(Cristi Mungiu)

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

VÎNAT

Personaje:

Vînătorul ..... Marcelo Cobzariu
Femeia ..... Elena Sandro

Fişa tehnică:

Regia..... Cristian Mungiu
Scenariul ..... Cristian Mungiu
Imaginea ..... Cristian Gugu
Montajul ..... Denisa Mândruţă
Sunet ..... Horia Brenciu

Durata : 10 minute,
video alb negru,
an producţie 1994,
producător : ATF

Editura LiterNet
2003

Printre copacii tot mai rari de la marginea pădurii se vede întinzîndu-se valea cu mărăcini. O pasăre ţipă undeva, în cîmp. **Vînătorul** *îşi dă încet tunica de o parte şi duce mîna la cingătoare, după un cartuş maroniu, gros, fără să-şi ia privirea de la pasăre. E ultimul cartuş, celelalte locaşuri sînt goale.* **Vînătorul** *bagă cartuşul pe ţeavă şi duce puşca la ochi. Merge încet, cu arma la ochi, către mărăcinii înalţi.*

Pasărea se înalţă brusc, cu un fîlfîit. Valea răsună de ecoul împuşcăturii. **Vînătorul** *dă de o parte cu ţeava puştii mărăcinii din faţa sa, apăsînd cu bocancii grei iarba pe pămîntul moale de ploaie.*

Pasărea se zbate printre ciulini, cu capul lăsat pe o parte. **Vînătorul** *o loveşte scurt, cu patul puştii. Ridică de o aripă pasărea care atîrnă acum moale şi o aduce în faţa ochilor, să privească picătura de sînge care i se prelinge încet pe penele capului către ciocul lucios, arcuit.*

Porneşte la vale pe poteca îngustă către micul oraş care, învăluit de ploaie, se zăreşte întinzîndu-se pe colinele moi de la poalele munţilor.

Nici o lumină nu se vede aprinsă pe scările întunecate ale blocului. **Vînătorul** *răsuceşte încă o dată comutatorul din perete dar scara rămîne întunecată. Doar prin geamurile dinspre colinele ce urcă spre munte, mai răzbate puţin din lumina amiezii tîrzii prin ploaia de afară.*

Vînătorul *aprinde un chibrit şi luminează la cingătoare un inel de chei care atîrnă gol peste pielea brună a curelei. Lemnul chibritului se înnegreşte sub flacăra roşie.*

Vînătorul *aruncă băţul jos. În întunericul blocului se aude cum apasă clanţa, de mai multe ori.*

Paşii lui răsună greoi pe culoarul gol. Mai aprinde un chibrit pe care-l ridică de-a lungul peretelui, către soneria mică, rotundă. Din spatele uşii închise se aude răzbătînd de departe un tenor grav, întrerupt la răstimpuri de bufnituri îndepărtate. Soneria se aude tare, de după uşă.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Vînătorul *îşi drege vocea şi aprinde alt chibrit pe care-l ţine cu o mînă în faţa ochilor, în vreme ce cu cealaltă îşi aranjează la repezeală părul rar. Dinapoia uşii se aud apropiindu-se paşi.*

– Cine e ? – *întreabă* **femeia**.

– Sunt, eu Simion, vecinul, puteţi să-mi deschideţi?

Se aude un lanţ dar la o parte, apoi o cheie răsucindu-se în broască şi o yală răsucită. **Femeia** *crapă uşa legată în continuare cu un lanţ de toc.*

– Doamna Ionescu, mă iertaţi, am fost azi plecat de dimineaţă la vînătoare şi văd acuma că nu mai am cheile de la casă, se vede că le-oi fi pierdut prin pădure. Mă gîndeam dacă pot să intru prin balconul dumneavoastră, căci altfel...

– Nu e periculos?

– Periculos sau nu... Dar să ştiţi că nu e... am mai trecut şi...

– Aţi mai trecut pe balconul meu?

– Doar o dată cînd... îmi luase vîntul pălăria şi... e tabla de deasupra care se dă deoparte...

– Nu ştiu... nu aşteptam pe nimeni... e dezordine în dormitor şi...

– Vă rog, salvaţi-mă, altfel...

Femeia *oftează. Ridică apoi lanţul şi deschide uşa.* **Simion** *se strecoară înăuntru, aplecîndu-se ca să nu lovească cu puşca pe care o poartă în spate rama uşii.* **Femeia** *închide uşa în urma lui.* **Simion** *o priveşte curios. Are doar un şorţ alb, de măcelar, dintr-un plastic gros, direct pe piele. O fustă plisată, neagră, îi acoperă picioarele, ieşind pe sub şorţ.*

– Eram la bucătărie, *îl lămureşte ea, apoi îi arată pe unde s-o ia.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Să mă descalţ, *zice* **Simion** *şi se apleacă să-şi desfacă şireturile.*

– Nu, vă rog, nu trebuie, *zice ea întinzînd mîna să-l oprească.*

– Se poate? Plouă afară! După ce că vă deranjez...

Femeia oftează. Frigiderul mare din hol începe să tremure, cu un bîrîit. Din pricina apei care i-a înmuiat şireturile, **Simion** se descurcă greu. Puşca i s-a aplecat pe spate, cu ţeava plecată. **Femeia** stă în picioare, privindu-l.

– Am avut noroc azi, am împuşcat o prepeliţă cu ultimul cartuş, *zice el mutînd capătul puştii, să nu mai fie către ea*. Dacă nu mi-aş fi pierdut cheile...

Vînătorul *se ridică acum în picioare, cu bocancii în mînă.*

– N-aţi fost niciodată la vînătoare, nu? – *zice el.*

Ea dă din cap că nu, n-a fost. Merg amîndoi prin holurile întunecate, ea înainte şi el în urmă, privind la spatele ei gol traversat doar de cordeaua subţire de plastic cusut care îi înconjură gîtul, să ţină halatul. Ea deschide uşa de la dormitor şi, înainte să intre, îi spune:

– E dezordine, nu aşteptam...

– Nici nu mă uit, *zice el dînd din mînă*. Eu stau singur, ştiu bine cum e! Chiar, domnul ce mai face?

– Domnul? – *repetă ea.* A plecat.

– A plecat?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Vînătorul *e nedumerit. Unde să plece?* **Femeia** *deschide cu greu uşa de la balcon, înţepenită, pesemne, de la atîta ploaie. Patul mare e desfăcut. Pe un fotoliu zac, aruncate, tot felul de haine.*

– A plecat pe mare, *îl lămureşte ea ieşind pe balcon.*

– Pe mare? – *repetă el, parcă nevenindu-i să creadă*. Ce departe e marea!

Apucînd tabla mare care desparte balcoanele, **Simion** *o răsuceşte să-şi facă loc.*

– Vă mulţumesc, *spune el*. M-aţi salvat.

– Să nu vă uitaţi bocancii, *îi atrage ea atenţia.*

Simion *duce mîna la frunte. Ce uituc e, era să-şi uite bocancii! Aplecîndu-se să-i ia, rucsacul îi alunecă de pe umăr, căzînd pe cimentul balconului.*

– Ştiţi ce? V-o dau dumneavoastră, pasărea... măcar atît...

– Nu trebuie, *zice ea.*

– Nu vă fie frică, e moartă, *spune el ridicînd către ea pasărea moale.*

– Mulţumesc, *zice ea apucînd-o. Intră, împingînd uşa în urma sa.*

Vînătorul *aruncă o privire în josul blocului, de-a lungul celor şase etaje. S-au aprins becurile stîlpilor, deşi nu e încă noapte. Pe tăblia lată a balconului picăturile de ploaie cad rar, stropind. Apucă tabla care desparte balcoanele şi priveşte o clipă prin geamul dormitorului să se asigure că ea a plecat; o dă apoi cu totul deoparte. Se ridică păşind pe un scaun şi, după ce îşi caută o clipă echilibrul, sare pe partea cealaltă.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Îşi aşează bocancii lîngă perete, şi împinge uşa de la balconul său încet, cu o mînă, apoi mai puternic, cu umărul. **Simion** *oftează. Ia de lîngă perete puşca şi împinge cu ea uşa, lîngă zăvor. Se apleacă şi ridică un ciob de sticlă, alungit. Îl vîră între uşă şi toc şi trage cu amîndouă mîinile, strîngînd din dinţi. Sticla se sparge şi cioburile se împrăştie pe jos.* **Simion** *îşi duce un deget la gură: s-a tăiat. Un fir subţire de sînge i se prelinge pe arătător. Împinge cu mîna tabla dintre balcoane şi, aplecîndu-se, deschide cu puşca uşa de la celălalt balcon.*

– Doamna Ionescu! – *strigă el.*

Nu-i răspunde nimeni. Prin uşa dată de o parte patul se vede răvăşit.

Simion *înaintează precaut prin întunericul dormitorului, cu mîinile înainte.*

– Doamna Ionescu, *spune el încet.*

E linişte, doar de undeva, de departe, se aud printr-o uşă închisă bufniturile ce se întretaie cu tenorul cel grav. **Simion** *merge atent pe holurile întunecate călăuzit de zgomotele de care se apropie.*

Uşa bucătăriei e închisă. Frigiderul începe iarăşi să tremure, huruind. Un viezure împăiat îl priveşte de pe frigider cu ochii lui de chihlimbar.

Simion *deschide uşa bucătăriei, împingînd-o, încet, înăuntru. Pe masa bucătăriei şi pe jos, în două cazane înalte, bucăţi de carne stau aşezate unele peste altele.*

– Doamna Ionescu...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Femeia *se întoarce brusc, ducînd mîna la inimă. În mînă are un cuţit mare, cu lama groasă plină de sînge. Alături de ea, pe masă, e un ciocan greu. Din pricina efortului, pesemne, părul i s-a desprins din elastic şi îi cade pe spate, neglijent. Sudoarea îi acoperă fruntea.*

– Ah, ce m-aţi speriat! Ce căutaţi aici?

Vine către el, respirînd anevoie.

– N-am vrut, mă iertaţi. Uşa la balconul meu e închisă, îmi trebuie ceva s-o forţez.

– Nu v-am auzit deloc, *spune ea privindu-i picioarele. Ca să nu murdărească, pesemne, el e tot în ciorapi.* **Femeia** *şterge lama cuţitului de o cîrpă care-i iese din buzunar şi i-l întinde.* **Simion** *îl apucă de mîner, cu două degete.*

– Ce cuţit mare! Ce animal a fost?

Priveşte peste umărul ei, la mormanele de carne care atîrnă grele, revărsîndu-se peste marginile cazanelor. Jos, mică lîngă radioul din care tenorul îşi revarsă vocea, stă pasărea împuşcată.

– Un porc.

– Aşa mare?

Femeia *dă din cap că da.* Ce porc mare*, pare el să zică, privind admirativ. Din oalele mari puse pe foc se ridică aburi groşi.*

Simion *se întoarce şi merge iarăşi pe holurile întunecate către balcon. În urma lui, femeia îl urmează tăcută. Şi dormitorul s-a întunecat, doar candela din colţul încăperii luminează slab pereţii.*

– Nu vă mai deranjez!

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Simion sare iarăşi la el sub ochii femeii care a rămas să-l privească. Intră apoi şi ea, zăvorînd uşa în urma ei.

În picioare, cu urechea lipită de perete, Simion *stă în sufrageria mare să asculte ce se aude dincolo. În mijlocul încăperii puşca zace aruncată pe rucsac. Prin uşa deschisă a balconului se văd căzute pe ciment aşchii de lemn. În dreptul zăvorului, conturîndu-se negru pe cerul înserat, se zăreşte rămas înfipt în uşă cuţitul.*

Simion *intră în bucătărie şi scoate din sertar o pîlnie mică, de metal. Deschide grăbit uşile debaralei şi ascultă, sprijinind pîlnia pe perete. Loviturile parcă s-au oprit acum, înlocuite acum de un hîrîit, pesemne de la un ferestrău.*

În bucătărie, Simion *se aşează pe un scaun. În faţa lui flacăra de la aragaz tremură din pricina curentului. Afară, pe geam, se vede ploaia care s-a înteţit. Un fulger luminează acum, frînt, cerul. O picătură se prelinge pe degetul lui, întinzîndu-se, roşu, pe pînza albă ce acoperă masa.*

Tunetul se aude tare, tremurînd geamurile. Uşa balconului se trînteşte de perete, cu o bufnitură. Simion *se ridică şi intră în sufragerie, către balcon.*

Acolo, în picioare, udată de ploaia sălbatică, cu cuţitul în mînă, stă cu şorţul pătat de sînge Femeia, *zîmbind.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

NICI O ÎNTÎMPLARE

Personaje:

Bărbatul ..... Valeriu Andriuţă
Şoferul ..... Cosmin Seleşi
Proprietarul ..... Alexandru Repan

Fişa tehnică :

Regia..... Cristian Mungiu
Scenariul ..... Cristian Mungiu
Imaginea ..... Oleg Mutu
Montajul ..... Nita Chivulescu
Scenografie şi costume..... Ana Ioneci
Muzica ..... Hanno Höfer
Director film ..... Ioan Iuga
Producător executiv ..... Petre Dumitru
Coloana sonoră ..... Anuşavan Salamanian

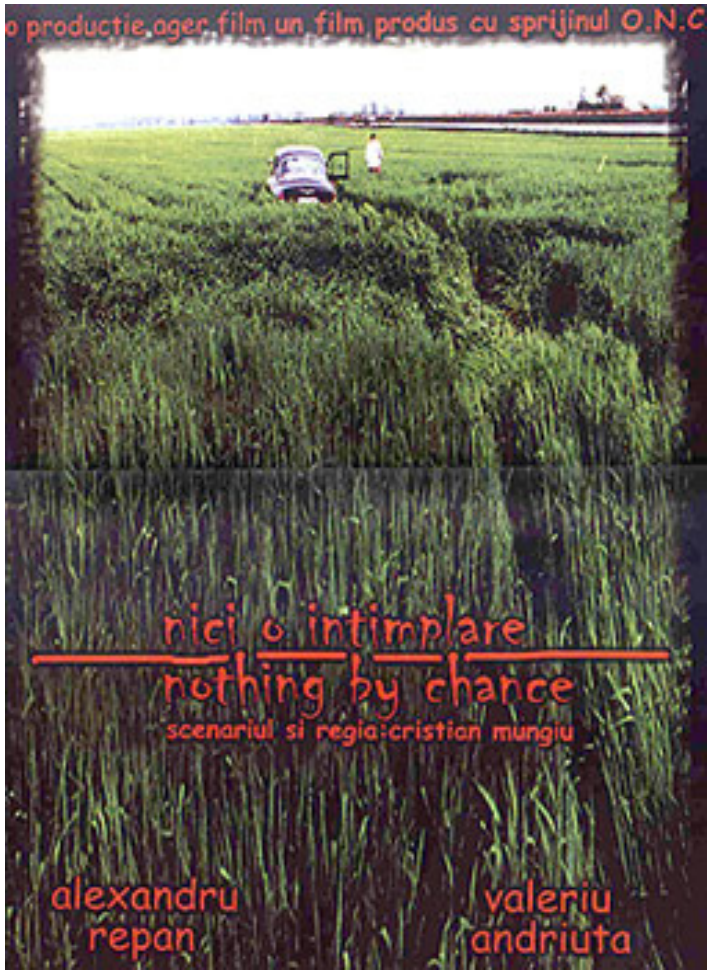
o productie ager film un film produs cu sprijinul O.N.C
nici o intimplare
nothing by chance
scenariul si regia:cristian mungiu
alexandru repan
valeriu andriuta

Filmat pe peliculă Kodak,
developare şi copii pozitive la laboratoarele Buftea.
Postproducţie Total Professional Records
Durata : 17 minute, an producţie 1999, 35 mm color,
producători : Ager Film, ONC

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

În depărtare, văzut de pe un deal, în mijlocul unei cîmpii întinse, se ridică abrupt un oraş de blocuri. Pe şoseaua care-l înconjoară se văd trecînd maşini de tot felul. Vuietul oraşului răzbate slab, pînă sus, pe deal.

Bărbatul: Atunci să tragem la sorţi.

Pe dealul care străjuieşte oraşul, aşezat la marginea unui lan de floarea soarelui, privind în vale către oraşul de beton, stă **Bărbatul**, *un ins de vreo 40 de ani, cu o faţă chinuită, slabă, de ulceros. În lanul din spatele lui, cu spatele la el,* **Şoferul** *se uşurează. Se încheie la pantaloni şi, întorcîndu-se către celălalt, rupe o pălărie de floarea soarelui din care ia o sămînţă.*

Şoferul: Ce spui?

Se aşează jos lîngă celălalt şi îi întinde pălăria, să ia şi el o sămînţă. În spatele lor, cu roţile trase mult într-o parte ca să nu alunece la vale pe pămîntul mocirlos e un Moskvici vechi, plin de noroi. **Bărbatul** *a luat mai multe seminţe în palmă, să aibă.*

Bărbatul: Zic, atunci să tragem la sorţi.

Şoferul: Ce ?

Bărbatul: Cine să meargă...

Şoferul: Nu asta e... eu zic... de ce să mergem în oraş? Nu ştiu, oraşul ăsta e... Nici nu-l cunoaştem, nici... E după deal, aici, un sat...

Bărbatul: Ce să facem în sat - să luăm găini? Nu, mergem în oraş.

Amîndoi tac. Mănîncă amîndoi seminţe, aruncîndu-le în gură. Sunt cu privirea aţintită jos, în vale, către oraş.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Şoferul: Bine, atunci tragem la sorţi.

Şoferul *îşi pipăie buzunarele, să găsească o monedă. Se întoarce către* **Bărbat**.

Şoferul: Dă un ban.

Bărbatul *rămîne neclintit, cu privirea în vale.*

Bărbatul: N-am. Dă cu pălăria aia.

Şoferul *nu înţelege.* **Bărbatul** *arată către pălăria de floarea soarelui.*

Bărbatul: Aruncă pălăria aia! Tot dracul ăla e. Alege-ţi!

Şoferul *se gîndeşte o clipă. Se uită la pălărie şi îi rupe mai bine coada, ca să fie şansele egale.*

Şoferul: Alege tu.

Bărbatul: Seminţele. Dacă pică cu seminţele-n sus, mă duc eu.

Şoferul *dă din cap că bine, e de acord. Mai scoate cîteva seminţe.*

Şoferul: Uite, iau din partea ta.

Pe şofer l-a prins rîsul. I se pare foarte nostim ce a spus. **Bărbatul** *nu rîde deloc.* **Şoferul** *se potoleşte. Îşi face trei cruci mari, repede, întorcîndu-se cumva cu spatele către celălalt.* **Bărbatul** *face un semn din mînă, a lehamite.* **Şoferul** *aruncă pălăria în sus. Amîndoi privesc cum a căzut pălăria. Tac.* **Bărbatul** *se şterge la gură şi se ridică în picioare. Se urcă în Moskvici, pe locul din dreapta. Scoate capul pe geam.*

Bărbatul: Hai, vii?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Şoferul *se ridică încet, ia de jos pălăria şi mai scoate în palmă cîteva seminţe. O aruncă apoi tare, înalt, la vale, către oraş.*

Moskviciul merge şerpuit pe un drum de pămînt, să evite gropile. Înăuntru cei doi tac, privind înainte spre oraş prin geamul murdar. Maşina a ajuns la şoseaua de asfalt. **Şoferul** *priveşte încordat, cînd la dreapta, cînd la stînga, să găsească un moment în care să traverseze şoseaua. Maşina intră pe şosea.* **Şoferul** *priveşte în oglindă, să vadă dacă poate să treacă peste banda cealaltă. Pe partea* **Bărbatului**, *de pe marginea drumului, un bărbat mai în vîrstă le face semn să-l ia şi pe el cu maşina. Moskviciul traversează şoseaua intrînd pe un drum de pămînt. În spatele lui se aude un claxon lung - o maşină apărută de nicăieri era cît pe ce să-i lovească.* **Bărbatul** *priveşte în urma ei şi apoi la* **Şofer**, *mustrător.* **Şoferul** *se uită înainte. Ajunsă la o bifurcaţie, maşina şovăie o clipă, apoi o ia la dreapta pe cîmpia care li se întinde în faţă. Oraşul e acum, mare, în faţa lor.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bărbatul: De ce ai luat-o pe aici?

Şoferul *îl priveşte surprins*.

Şoferul: Ori pe aici, ori pe acolo, tot aia e...

Moskviciul se opreşte. Cei doi privesc dinăuntru la blocurile de beton care sunt acum aproape. O conductă mare iese din pământ, spre oraş.

Şoferul: Nu trebuie să te duci, dacă nu...

Bărbatul *iese brusc din maşină şi porneşte către blocuri. A lăsat uşa maşinii deschisă, pesemne din grabă.* **Şoferul** *îl priveşte o clipă, apoi deschide uşa şi strigă în urma lui.*

Şoferul: Ai uitat cuţitul!

Fără să se întoarcă, **Bărbatul** *face un semn a lehamite din mînă. Merge înainte, grăbit.*

Şoferul: Te aştept aici!

În spatele lui maşinile se grăbesc pe şosea.

Ajuns la o bifurcaţie, în oraş, **Bărbatul** *priveşte la cele două străzi care îi sunt în faţă. Una e mai mult cu blocuri, cealaltă cu case.* **Bărbatul** *o apucă pe cea dintîi. Ajuns în faţa unui bloc, măsoară din priviri cele nouă etaje. Priveşte pe partea cealaltă a străzii unde blocurile sunt la fel, apoi înapoia sa, către strada cu case rămasă în urmă. Se întoarce şi porneşte către ea.* **Bărbatul** *a ajuns în faţa unei case vechi, cu doar două etaje. Intră înăuntru.*

Bărbatul *cercetează cu privirea uşile grele ale celor trei apartamente de la parter. Ascultă la o uşă, să vadă dacă se aude ceva. Dinăuntru răzbat voci. Merge la altă uşă şi ascultă atent. Linişte. Apasă*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

pe sonerie. Dinăuntru se aud paşi care se apropie. **Bărbatul** *o ia la fugă pe scări, urcînd grăbit, dar precaut, să nu facă zgomot.* "Cine e?" *– se aude înfundat din spatele uşii de la parter.*

Bărbatul *cercetează uşile de la etajul de deasupra. Apasă o clanţă şi împinge uşor dar uşa nu se deschide. Trece la cea de alături şi sună. Nu se aude nimic.* **Bărbatul** *scoate din buzunar un şperaclu subţire şi-l bagă în broască, învîrtindu-l uşor. Apucă de clanţă, ca să lucreze mai bine şi uşa se deschide.* **Bărbatul** *aruncă o privire înăuntru şi intră, împingînd uşa în urma lui.*

Merge precaut prin casă. E foarte întuneric, deşi e zi, căci ferestrele sunt acoperite de nişte perdele mari, grele, de catifea, care ajung pînă la pămînt. Fantele de lumină care scapă luminează oblic praful din încăpere.

Bărbatul *face ochii mari încercînd să se obişnuiască cu întunericul dinăuntru. În mijlocul încăperii, pe o masă, e aşezat un televizor.* **Bărbatul** *deschide precaut un sertar al unui dulap mare şi priveşte înăuntru. Scoate din el un ceas vechi, de buzunar, care stă. Îl priveşte, apoi îl agită şi-l duce la ureche să-l asculte.*

Îl pune la loc şi scoate o oglindă mică, prinsă într-o ramă împletită, din bronz. Priveşte în oglindă şi tresare cumplit, întorcîndu-se brusc. În spatele lui, în picioare, în întuneric, în uşa unei alte încăperi, stă un bărbat mai în vîrstă – **Proprietarul** *– care-l priveşte nemişcat. Are un mic cioc zbîrlit. E într-un halat roşu, lung, de catifea, cu revere lucioase*.

Bărbatul: Mă iertaţi, nu v-am văzut. Am găsit deschis şi am intrat... Am sunat dar... pesemne că nu m-aţi auzit.

Bărbatul *răsuflă greu din pricina sperieturii şi priveşte încordat în jur. Celălalt tace, privindu-l*.

Bărbatul: Eu sunt venit pentru... – *privirea îi cade pe televizorul de pe masă* –... pentru reparaţiile de televizoare. Sunt de la... reparaţii...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Proprietarul *face semn din cap că da, acum s-a lămurit.*

Bărbatul: Dumneavoastră sunteţi domnul... Ionescu...

Proprietarul : Da, eu.

Bărbatul: Care aţi cerut să vină de la reparaţii...

Proprietarul: Da.

Bărbatului *îi scapă un zîmbet.* Ca să vezi ce potriveală - *pare el să spună.* **Proprietarul** *se uită la ceas.*

Proprietarul: Aţi întîrziat.

Bărbatului *îi dispare zîmbetul.*

Bărbatul: Cum să întîrzii?

Proprietarul *îi arată ceasul*.

Bărbatul: Eu caut pe domnul Ionescu... Gabriel.

Proprietarul: Ionescu Gabriel - eu sunt.

Bărbatul *îl priveşte încordat*.

Bărbatul: Pentru televizor?

Proprietarul: Da, uitaţi, pe masă, l-am pregătit.

Bărbatul *se întoarce către televizor şi dă din cap ca şi cum abia acum l-ar fi zărit. Se îndreaptă către el şi îl priveşte, încercînd să-i descifreze butoanele.* **Proprietarul** *păşeşte şi el în încăpere*.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bărbatul: Ce are?

Proprietarul: Nu merge. Cînd încerci să-i dai drumul, nu porneşte.

Bărbatul: Aveţi o lumină?

Proprietarul *îi face semn către o veioză aflată lîngă el.* **Bărbatul** *o aprinde şi o îndreaptă către spatele televizorului. Deşurubează şuruburile cu o şurubelniţă mică şi dă masca jos.*

Proprietarul: În schimb alteori porneşte aşa, singur, din senin...

Bărbatul: Cum - porneşte singur?

Proprietarul *dă din cap că da.* **Bărbatul** *scoate din trusa lui o mică şurubelniţă şi priveşte înăuntrul televizorului. Verifică apoi cablul care pleacă din spate şi atîrnă lîngă masă.*

Proprietarul: Aveţi grijă... să nu curenteze... se poate întîmpla o nenorocire...

Bărbatul *nu-i dă prea mare atenţie. Priveşte la o piesă. Verifică un fir care iese dinăuntru.*

Bărbatul: Cum să curenteze dacă nu e în priză?

Proprietarul: Dracu' să-l ia... Eu nu mă pricep dar... Dacă vă spun că se aprinde singur... au mai păţit şi alţii lucruri din astea... aveţi grijă!

Bărbatul *lasă jos din mînă firele pe care le ţinea.*

Bărbatul: Adică ce lucruri?

Un şuierat ascuţit îl face pe **Bărbat** *să tresară.* **Proprietarul** *priveşte către încăperea dinspre care s-a auzit.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Proprietarul: E ceainicul. Fierbe... Doriţi un ceai?

Bărbatul *se gîndeşte o clipă şi apoi face semn din cap că, în fond, de ce nu - ar merge un ceai.* **Proprietarul** *porneşte spre bucătărie dar se opreşte după un pas şi se întoarce către celălalt.*

Proprietarul: Sau mai bine să nu vă las singur... să nu se întîmple ceva...

Bărbatul: N-are dom'le ce, nu înţelegi că e scos din priză?

Proprietarul: Eu cînd vă spun că se aprinde singur... ascultaţi la mine, domnul Vasile, cînd e să ţi se întîmple...

Bărbatul *s-a întors către el, atent.*

Bărbatul: Cum aţi spus?

Proprietarul: Cînd e să se întîmple...

Bărbatul: Nu, numele.

Proprietarul: Domnul Vasile.

Bărbatul: De unde ştiţi numele meu?

Proprietarul: Cum, de unde-l ştiu, păi dacă v-aşteptam! Am întrebat cine vine, s-a verificat cine e la rînd şi mi-a zis că dumneavoastră sunteţi şi să vă aştept la ora asta...

Bărbatul: Staţi puţin să vă explic. Eu cînd am pornit nu am luat adresa după mine, căutam pe domnul Ionescu Gabriel dar nu mai ştiam exact unde stă şi aici în bloc am intrat la întîmplare, aşa...

Proprietarul *zîmbeşte văzîndu-l aşa de agitat şi dă din cap că nu.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Proprietarul: Nu există întîmplare... din moment ce eu vă aşteptam. N-aţi plecat de dimineaţă nehotărît dacă să veniţi sau nu şi n-aţi rătăcit după aia drumul şi v-aţi întors ca să ajungeţi aici la mine? Vedeţi?

Bărbatul *s-a lăsat moale pe un scaun. Înghite în sec. Ridică apoi privirea către celălalt.*

Bărbatul: Vă rog mult, nu ating nimic, aduceţi-mi totuşi un ceai. Mi-e foarte sete.

Proprietarul *cumpăneşte o clipă, se întoarce şi dispare după o uşă.* **Bărbatul** *priveşte bănuitor în urma lui, apoi, cu respiraţia tăiată, se ridică şi iese tiptil din cameră şi apoi din apartament.*

Fuge cît poate pe scări în jos tot privind îngrozit înapoi să vadă dacă nu s-a luat cineva după el.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bărbatul *fuge pe străzile pe care a venit, tot privind înapoi. După un timp, de oboseală, o ia mai încet.*

Acum merge. E seară, deja. În faţa sa mai sunt numai cîteva rînduri de blocuri pînă la cîmpia de unde a plecat. **Bărbatul** *se opreşte şi se uită înapoi. Îl apucă rîsul – parcă rîde de el – ce tare s-a speriat şi din ce cauză. Oftează şi trage aer în piept. Priveşte la blocul din faţa sa, apoi în jur. Intră în bloc.*

Bărbatul *merge pe scările blocului ascultînd pe la uşi. Găseşte una în spatele căreia pare că nu se aude nimic. Ciocăneşte uşor, apoi sună. Nimic. Apasă pe clanţă, împinge cu putere şi uşa se deschide.* **Bărbatul** *intră.*

Din pricina înserării nu se vede mare lucru înăuntru. Păşeşte precaut privind în toate părţile. Ca să facă mai puţin zgomot, scoate pantofii din picioare şi rămîne în ciorapi. Intrat în camera mare, de zi, trage un sertar de la un dulap şi îndeasă în buzunare nişte mărunţişuri. Vede un alt dulap, mai mare, pe partea cealaltă a încăperii, lîngă televizor. Păşind spre el, se înţeapă în ceva de pe jos. Se apleacă şi ridică două fire metalice, de cupru, ascuţite, pe care le priveşte atent.

Un zgomot îi atrage atenţia. Pe un scaun de invalid, aflat cu spatele către el, în întuneric, stă aşezat un bărbat în vîrstă, acoperit cu o pătură. **Bărbatul** *tresare, făcînd un pas înapoi.*

Bărbatul: Ah, mă iertaţi, nu v-am văzut, am găsit deschis şi... caut pe domnul... Pogonaru...

Invalidul *se întoarce cu scaunul către el. Umbra îi acoperă faţa. Ia de pe biroul din faţa sa o sămînţă pe care o bagă în gură.*

Invalidul: Eu sunt.

Bărbatul: Pentru televizor ...

Invalidul: Da, vă aşteptam.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Invalidul *înaintează cu căruciorul mai în lumină. Seamănă bine cu* **Proprietarul**, *în lumina din cameră e greu de spus dacă nu cumva e tot el.*

Invalidul: Aveţi grijă la firele alea...

Bărbatul *priveşte la cele două fire cu care a rămas în mînă. Două scîntei galbene se văd acum, brusc, urcînd pe fire, către degetele* **Bărbatului**. *Ajunse acolo, îi provoacă un şoc, zguduindu-l.*
Se aude cum se prăbuşeşte pe podea.
Aflat între cei doi, televizorul porneşte acum singur, din senin.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

MARIANA

Personaje:

Mariana ..... Ecaterina Nazare
Şoferul ..... Valeriu Andriuţă
Cătălina..... Adina Cartianu
Cătălin ..... Bogdan Tălăşman
Fata din autobuz ..... Simona Mihăescu
Soţul ..... Ion Fiscuteanu
Negrul cel mic ..... Jean Claude Lukoki
Negrul cel gras ..... Ary Ziele Nsemo
Sora ..... Otilia Dedu
Voce radio ..... Andrei Gheorghe

Fişa tehnică:

Regia..... Cristian Mungiu
Scenariul ..... Cristian Mungiu
Imaginea ..... Oleg Mutu
Montajul ..... Melania Oproiu
Muzica ..... Hanno Höfer
Producţie ..... Nicoleta Daraban
Coloana sonoră ..... Vadim Staver
Sunet ..... Horia Brenciu

Durata : 17 minute,
35 mm alb negru
an producţie 1997,
producător : ATF

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

1. EXTERIOR. ZI. ORAŞ.

Căzută din cer, o picătură de ploaie tulbură apa bălţii de la marginea şoselei, trimiţînd valuri de unde peste imaginea blocului aflat înalt dincolo de trotuar. Roata maşinii trece prin groapa plină de apă, agitînd noroiul.

– P... mă-sii, plin de gropi! – *înjură* **Şoferul**.

Cătălina *întoarce o clipă privirea către el. E asudat tot. Cămaşa lui înflorată, cu palmieri, îi stă lipită de spate. Îşi şterge acum, cu mîna, sudoarea care i se prelinge de pe capul ras către ochelarii negri, rotunzi, care îi ascund ochii.* **Cătălina** *priveşte posomorîtă pe geamul maşinii. Stă să plouă. Cîteva picături cad pieziş pe geam, ca nişte fluturi zdrobiţi în viteză.*

– Care p ... mă-sii e drumul la aeroport?

Şoferul *se răsuceşte să privească înapoi la drumul pe care au venit, căci cel din faţă e blocat de o sîrmă întinsă între două butoaie pe care stă o tăblie strîmbă scrisă la repezeală cu vopsea: OCOLIŢI PENTRU REPARAŢII.* **Cătălina** *se întoarce către bancheta din spate a Aroului şi scoate din poşeta aruncată neglijent peste valizele îndesate o oglindă mică, cu ramă metalică suflată în auriu. Ţinînd-o în faţa gurii, încearcă să-şi privească o măsea. Un pansament sîngeriu îi umple obrazul.*

– Ia întreabă pe aia! – *o îndeamnă* **Şoferul** *arătînd cu mîna la o femeie care se îndreaptă către intrarea în bloc cu sacoşele pline.*

Cătălina *deschide portiera şi scuipă mai întîi, ştergîndu-se cu mîna la gura. În faţa blocului, o fetiţă mică, cu cozi, învîrte un cerc în jurul taliei, rotind din fund. Din pricina balansului, chiloţeii i se văd la fiecare mişcare.*

– Nu vă supăraţi, spre aeroport – pe unde să ...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Femeia se întoarce către ea. Se uită o clipă la fusta prea scurtă a Cătălinei şi la tricoul strîmt, mulat. Îşi trece o sacoşă dintr-o mînă în cealaltă. Fetiţa s-a oprit să se uite şi ea şi cercul îi cade acum pe trotuar, rotindu-se. **Cătălina** *trage înapoi portiera şi îşi sprijină faţa în palme. Plînge încet, tremurînd.* **Şoferul** *face a lehamite din mîna şi întoarce maşina, pornind înapoi.*

Maşina înaintează încet pe bulevardul străjuit de blocuri cenuşii. Pesemne că e duminică, căci străzile sînt pustii, doar rar mai apare cîte un trecător care nu e în casă, la televizor. **Şoferul** *opreşte într-o staţie de tramvai aşteptînd răbdător să se apropie de ei un ins înalt, adus de spate, care traversează agale aleea din faţa blocurilor.*

– Nu pot să plec, *spune* **Cătălina** *cu greu căci pansamentul n-o prea lasă să deschidă gura.*

Îşi suflă tare nasul într-o batistă mică, albă, brodată.

– Termină! – *zice el dînd din mînă*. Deschide geamul – să fie pregătit cînd s-o apropia celălalt.

– Nu … zău … nu pot … nu pot să plec aşa … fără să spun la nimeni … ca o hoaţă … să las aici pe toţi … aşa …

Cătălina *începe iarăşi să plîngă. Se şterge la ochi cu batista mică, mototolită.*

– Nu pot să las pe mama … – zice ea printre hohote … şi nu cunosc pe nimeni acolo…

– Ascultă … fetiţo!

Şoferul *îşi coboară ochelarii pe nas, să pară mai aspru. Se întoarce în scaun către ea.*

– Sunt … sute de gagici care ar da orice să ajungă să lucreze dincolo – şi tu-mi faci mofturi? Băi, fato, bagă-ţi minţile în cap!... Vrei să-ţi arăt agenda mea?

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

Şoferul *se caută în buzunarul de la piept, apoi în celălalt. Bagă mîna în buzunarul de la pantaloni.*

– Vrei să-ţi arăt agenda mea? Ţi-arăt agenda mea!*, hotărăşte el.*

Dă încet din cap: ajunge – *pare el să spună,* te-am cruţat atîta timp, dar, gata, a venit momentul să-ţi arăt agenda mea, dacă altfel nu se mai poate*. Caută în buzunarul de la spate dar nu e nici acolo. În partea cealaltă nu are buzunar dar, ca să fie sigur, trece mîna peste pantaloni.*

– N-o am acuma la mine dar ţi-o arăt!

Cătălina *se şterge cu mîna la ochi.* **Şoferul** *scoate capul pe geam căci, în sfîrşit, celălalt a ajuns în dreptul lui.* **Cătălina** *dă drumul la radio.*

– Spre aeroport – pe unde? – *întreabă* **Şoferul** *fără nici o introducere.*

– Spre aeroport? – *repetă celălalt. Pare că întrebarea îl pune în mare încurcătură.* Spre aerogară ar fi ştiut, spre aerodrom era simplu, dar spre aeroport?

Şoferul *face semn din cap că da, apoi se uită la ceas, pare că deja e foarte tîrziu.*

– Păi … o luaţi pe acolo …

– E blocat de la reparaţii, *îl înştiinţează* **Şoferul**.

Celălalt dă din cap. Se pare că asta schimbă situaţia.

– Atunci … o luaţi pe aici, drept înainte … ştiţi intersecţia aia de la statuie?

– Care statuie, dom'le?

– Pe traseul lui 87 …

– Eu merg cu maşina, nu ştiu cu troleul …

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Lîngă stadion, dom'le …

Şoferul *e tot mai confuz. Lîngă stadion, care stadion?*

Cătălina *schimbă iarăşi postul, învîrtind butonul radioului.*

– Cum ai zis că te cheamă? – *se aude, puternic, vocea din radio. E o voce groasă, clară.*

– Ma ri a na!, *silabiseşte femeia, rar.*

2. INTERIOR. ZI. APARTAMENT. MARIANA

Mariana *îşi trece telefonul în mîna cealaltă şi ia în palmă nişte apă din vasul aşezat pe scîndura de călcat – stropeşte cămaşa înainte să o apese cu fierul. O picătură i se scurge de pe mînă înapoi în bol, tulburînd apa în mici unde care se sufocă de marginile strîmte ale cratiţei.*

– Cîţi ani?

– Patruzeci şi nouă, *rosteşte* **Mariana** *încet către radioul mare, vechi, aşezat pe măsuţa lui, lîngă peretele zgrunţuros al apartamentului. Pesemne că cineva l-a împins cîndva din greşeală către perete căci pe varul gălbui a rămas o dungă brună de la lemnul lăcuit, de stejar. În spatele* **Marianei** *e vitrina cu pahare şi ceşti, cu geamuri care alunecă în mici şine de lemn. În colţul camerei e televizorul, acoperit deasupra cu un milieu pe care e o vază cu trei flori din plastic.*

– Mulţi înainte! Prima dată la "*Curierul inimii*"?

– Da, ascult mereu dar … nu am mai sunat pînă acum …

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Probleme cu bărbatul … sper că nu te bate, *spune apăsînd repezit cuvintele cel de la radio – şi rîde. Pesemne că pune întrebarea asta în fiecare emisiune şi acum, ca să nu se plictisească, caută să o rostească altfel.*

– Poftim?

– Cu soţul – probleme?

– Nu! – *răspunde* **Mariana** *zîmbind*, ce probleme să am cu soţul … suntem de douăzeci şi cinci de ani împreună … cu fata am …

– Probleme …

– Da. Cum să vă zic? Aici, în bloc, nu am aşa … pe cineva cu care să vorbesc … fiindcă noi cînd ne-am mutat, deja eram la o vîrstă … cînd a luat soţul repartiţie aici, de la întreprindere … căci înainte noi stăteam în partea cealaltă …

– Zi-mi ce-i cu fata! E-n Bucureşti?

– Da! Păi stă cu noi, aici, … eu m-am mutat cu soţul în camera mică şi pe ei i-am lăsat în cea mare, unde e şi televizorul … şi, seara … ne adunăm la televizor …

– Deci, care-i problema cu fata: bătută, fugită, părăsită ?

– Nu … adică … cum să vă spun … ea, la început, cînd s-a căsătorit… să vă spun drept, **noi** i-am zis să se căsătorească … că el, băiatul, e bun, încadrat … şi … la început, ei se înţelegeau fără să … că-i auzeam seara …

– Ei! Asculţi pe la uşi?

– Nu, dar … vă daţi seama, că … dacă stăm împreună se aude şi … seara, mai ales … de un timp … îi aud cum se ceartă şi …

– Şi?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Şi … chiar aseară s-au certat tare şi … ea a plecat de dimineaţă … mi-a zis că merge să vadă un servici … dar, ce servici nu mi-a spus …

– Soţul tău ce părere are? Ia dă-mi-l şi pe el să vorbim noi, ca între bărbaţi!

– Soţul meu e plecat … să-şi facă nişte analize că suferă cu ficatul …

Mariana *bagă iarăşi mîna în vasul cu apă şi stropeşte cămaşa. Aruncă o privire către televizorul deschis.*

3. INTERIOR. ZI. SPITAL.

– Şi Dumneavoastră tot pentru analize staţi?

E îmbrăcat cu o cămaşă albă, scrobită, **soţul***. Stă aşezat într-un fotoliu de vinilin gri în sala de aşteptare a policlinicii. Alături de el, pe o noptieră de spital din metal vopsit crem, stă un mic televizor Sport. Deasupra lui, pe perete, e prins un mic difuzor. În faţa soţului, pe canapeaua cu mînere metalice, stau doi negri. Cel mai gras îşi ia acum privirea de la televizor şi face semn din cap că da, pentru analize stau. Celălalt are în mînă un buchet de crizanteme. Priveşte amărît în pămînt.*

– Tot cu ficatul? – *se interesează* **soţul***.*

Negrul cel gras face semn din cap că nu.

– Nu? – *se miră* **soţul** *şi se palpează cu amîndouă mîinile sub coaste, să arate că nu e de glumit cu ficatul.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Soţul *îi priveşte atent, cînd pe unul, cînd pe celălalt. Se vede că un gînd nu-i dă pace. În cele din urmă întreabă:*

– Sunteţi fraţi?

Cel gras *face semn că nu.*

– Nu?

Soţul *se miră foarte tare, el ar fi jurat că sînt fraţi: amîndoi negri, amîndoi la policlinică.* **Negrul cel mic** *pune florile pe masă.* **Soţul** *se uită pe perete, unde o planşă cu "SIDA – imunitate, chiar şi cea parlamentară", e acoperită de un ficus mare, cu cîteva frunze. Pe masa de sub el e un acvariu rotund, cu doi peşti mici, aurii.*

– Pot să iau? *întreabă soţul, şi fără să mai aştepte răspuns, rupe cîteva petale de crizanteme şi le dă drumul în acvariu.* Le place florile grozav, *îi lămureşte el.*

Atingînd apa, petalele provoacă mici unde care se întretaie către margini.
Negrul cel mic *pare că a ajuns în sfîrşit la o concluzie după atîtea gînduri şi i-o spune celuilalt, să vadă – el ce crede.*

– A ni sa abinga a vuzu hum biti na Costica e Georgica etee?

Celălalt dă însă din cap că nu e de acord, el nu crede aşa. Dimpotrivă:

– A voa si malagi a condu du rotu alos.

Ba chiar, la gîndul că s-ar putea petrece aşa ceva, rîde cu poftă. **Soţul** *zîmbeşte şi el. Pesemne că şi lui i se pare nostim. Se înşeală însă, cu asemenea lucruri nu e de glumit.* **Negrul cel mic** *se supără şi îl mustră pe celălalt:*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Ne se patiu a soa de binga etee.

Probabil că ar fi trist să se întîmple aşa ceva de vreme ce îşi sprijină iarăşi capul în palmă şi oftează, amărît. Celălalt parcă îşi dă seama că n-a fost, poate, o glumă prea bună, şi îi dă de pe masă un pahar cu apă, să-l îmbuneze. **Soţul** *ia de pe masă carafa mare cu apă, să mai toarne, dacă o fi nevoie. S-a întristat şi el.*

4. EXTERIOR. ZI. ORAŞ.

Cătălina *ia o gură de apă dintr-un pahar de plastic şi o scuipă pe geam, afară.*

– Nu ştiţi, dom'le, intersecţia de la *Pridvorului*? ... a doua după biserică ... pe stînga cum mergi ...

Şoferul *se încruntă, gîndindu-se. Parcă ...*

– După biserică?

– Da, domnule, tre' s-o ştii ... unde era înainte sifoneria ...

– Cred că ştiu – sifoneria *La Matei*, parcă-i zicea ...

– Da, domnule, ei, acolo e intersecţia cu *Pridvorului.*

– Da, o ştiu acuma ...

– O ştiţi deci, care e ...

– Da, da, da, acuma ştiu ...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Ei, n-aveţi treabă cu ea. Mergeţi drept înainte pînă la semafor şi după aia e aproape, mai întrebaţi pe cineva acolo …

Şoferul *a rămas neclintit. Porneşte iarăşi maşina, scîrţîind roţile.* Idiot, *mormăie el.* **Cătălina** *se întoarce să mai ia din poşetă un şerveţel, dar pachetul e gol. Printre lucrurile răsturnate din poşetă, alături de piepteni şi farduri, e şi un pachet înfăşurat într-un şerveţel.* **Cătălina** *apucă şerveţelul de un colţ şi îl scutură, ridicîndu-l să-şi sufle nasul. Din pachet cad înapoi pe poşetă două felii de salam, unsuroase.* **Cătălina** *rămîne cu şerveţelul în aer, privindu-le încremenită.*

– O, Doamne, *spune ea moale către şofer*. Bijuteriile, le-am uitat acasă. O să le găsească bărbată-miu!

Începe să plîngă tare, ascunzîndu-şi faţa în palme.

5. INTERIOR/EXTERIOR. ZI. AUTOBUZ.

În interiorul cafeniu al servietei diplomat, deasupra mai multor hîrtii şi dosare, peste pixuri şi agrafe, stau înşirate trei pacheţele învelite în şerveţel: în primul, desfăcut, sînt două felii de pîine. **Cătălin** *aruncă o privire în jurul său, să vadă dacă e probabil să-l deranjeze cineva cît îşi ia gustarea. Se pare că nu. Autobuzul e mai mult gol, doar în spate doi tineri se ţin de după gît, sărutîndu-se. Desface acum al doilea pacheţel: ceapă!* **Cătălin** *îşi freacă mîinile şi înghite în sec. Încă o privire: nu, n-are cine să-l deranjeze. Despătureşte acum şerveţelul al treilea şi priveşte înăuntru. O mare nedumerire se citeşte pe chipul lui. Priveşte în jurul său, poate să vadă dacă nu cumva cineva glumeşte cu el, dar nu, n-are cine. Alege dintre bijuteriile încîlcite o mică verighetă şi o ridică, privind-o atent în zare. Se scarpină agale în cap şi apoi o pune înapoi. Rupe de jos o bucată de pîine şi o bagă în gură, alături de o felie alungită de ceapă. Mestecă încet, nedumerit.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

Autobuzul opreşte cu o smucitură în staţie. Uşile se deschid lovindu-se brusc de barele de metal. **Cătălin** *suflă apăsat - se vede că ceapa e cam iute. De la respiraţia sa geamul autobuzului se aburește.* **Cătălin** *se priveşte o clipă în sticla aburită. Cămaşa nu-l mai ajunge la gît iar ochelarii lui groşi par tot mai mici pe faţa mare, rotundă.*

În autobuz urcă în ultima clipă o tînără. Aruncă afară, prin uşile care se închid acum, ţigara pe care o fuma. Suflă fumul înăuntru şi porneşte să se aşeze mai în spate, trecînd pe lîngă el. Au rămas doar ei doi acum în autobuz. **Cătălin** *se uită pe furiş către ea. De unde oare o ştie: poate de la televizor, sau, poate, de altundeva? Pesemne că i-a trecut foamea, căci împătureşte grăbit ceapa şi o închide la loc în servietă. De ce s-o fi aşezat în spatele lui, doar tot autobuzul era gol.* **Cătălin** *se răsuceşte şi privească pe furiş la ea. Şi-a pus nişte căşti pe urechi şi ascultă ceva, muzică, poate, căci bate uşor din picior.*

Scoate şi el din servietă un radio mic, negru. Aruncă o privire spre fată. Îl privea! Da, parcă îl privea pe el. **Cătălin** *îşi trece mîna prin păr şi îşi reface nodul de la cravată. Se întoarce iarăşi către ea. Ce neajutorată pare în sacoul mare care aproape că îi acoperă fusta. Parcă ea s-ar uita iarăşi către el - dar nu direct ci... către ce o fi privind? Cătălin coboară ochii să-i urmărească privirea şi zăreşte plasa cu cumpărături pe care o are la picioare: morcovi, lapte şi hîrtie igienică. O împinge uşor cu piciorul sub scaunul celălalt.*

Îşi pune o cască mică în ureche şi învîrte potenţiometrul radioului. Oare ea ce ascultă? O voce răzbate o clipă din difuzorul aparatului:... cu bărbată-miu se înţelege mai bine, sînt amîndoi foarte mîncăcioşi...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

6. INTERIOR. ZI. APARTAMENT. MARIANA.

– Mă mai auziţi? – *întreabă* **Mariana**, *răsucind butonul radioului ei vechi; mica luminiţă a ochiului magic creşte din nou, acum, verde.*

– Sigur, sigur, spune...

– Da, ziceam... cînd era mai tînăr, parcă nu era aşa lacom sau îl vedeam eu altfel... nu ştiu, atunci simţeam aşa, ceva... deosebit dinspre el... nu ştiu, îmi transmitea aşa, ceva... simţeam, ca nişte unde dinspre el... de cum ne-am cunoscut...

– Unde?...

– El era pe lac, pescuia, şi... m-a văzut acolo... ne-am întîlnit şi... ne-am plăcut şi ne-am căsătorit... şi ... uite că suntem şi azi împreună.

Mariana *stropeşte iarăşi cămaşa din faţa sa. Îşi ia de pe faţă o picătură şi o şterge de gulerul alb.*

– Şi să ştiţi că era greu şi pe vremea aia, dar erau oamenii mai cu picioarele pe pămînt, nu ştiu cum...

– Mai e cineva cu tine?

– Nu, e televizorul, aştept să înceapă serialul.

Mariana *se întoarce o clipă spre televizor, să vadă dacă a început, dar se pare că nu, e încă prea devreme.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

7. EXTERIOR. ZI. BARCĂ PE LAC.

O mînă de femeie se retrage acum din apa unui lac lăsînd să picure înapoi o ploaie de stropi care nasc cercuri ce unduiesc unele către celelalte, întretăindu-se. Îşi mută umbreluţa de soare în mîna cealaltă şi se strînge parcă mai bine sub sacoul mare, larg, care abia îi acoperă fusta. Soarele roşu străbate întretăiat sălciile care mărginesc lacul - luminînd, moale, apa. Vîsla se afundă adînc, împingînd cu putere barca mai departe. El îi zîmbeşte. Şi ea îi zîmbeşte, la rîndul ei. Culege o frunză căzută pe apă şi îşi ascunde privirea pe după ea. El trage puternic de rame, încordîndu-şi pieptul. Vîslele se răsucesc, frecînd lemnul în lăcaşul lor de metal.
Barca alunecă blînd către mal, oprindu-se între sălciile care îşi lasă, moi, frunzele către apă. El se ridică şi o ia de mînă, aducînd-o în faţa lui. Îi ţine mîinile între ale lui.

- I love you, *spune el*

- I love you, too, *răspunde ea.*

El scoate un inel subţire şi i-l pune pe deget. Se întorc acum să privească amîndoi undeva către mal.

8. INTERIOR. ZI. SPITAL.

Pe ecranul micului televizor din sala de aşteptare a policlinicii se vede acum un înscris alb pe fond negru: "I 'love you. I 'love you, 'too". *Locul în care cade accentul în cuvînt e marcat cu o linie mică, verticală. Din difuzorul televizorului Sport se aud acum o voce de bărbat şi una de femeia care pronunţă clar, apăsînd pe fiecare silabă, cuvintele scrise pe ecran.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Negrul cel mic *se întoarce să-l privească pe celălalt, în ochi. Pare şi mai amărît, aproape că plînge.*

Soţul *îi priveşte foarte încordat. Se hotărăşte să intervină şi, aplecîndu-se către* **negrul cel mic**, *îl bate pe picior.*

– Nu mai plînge, măi băiete, fi bărbat, ce naiba! Trec ele toate... sănătate să fie, că în rest... aşa e cînd eşti tînăr, toate ţi se par grele...

Ca să-l încurajeze, pesemne, **soţul** *îi mai toarnă nişte apă*

– Na sua chi ma lavi, ete asunga a bia aniko etee! – *îl încurajează şi celălalt.*

Negrului cel mic *i-a mai venit sufletul la loc. Poate că lucrurile nu sunt, într-adevăr, aşa de serioase. Zîmbeşte. Zîmbesc şi ceilalţi doi, uşuraţi, ba, soţul aproape că rîde, dînd din cap: tinerii ăştia, una, două se pierd.*

Uşa mare, albă, se deschide, şi, dinspre cabinetul doctorului, iese acum în urma unui pacient o **soră** *mică, slabă, într-un halat alb, care atîrnă drept, fără nici o cută.*

– Poftiţi înăuntru – *zice ea, rece, către* **negrul cel mic.**

Acesta se uită o clipă către însoţitorul său, apoi către **soră**, *pare că tot curajul l-a părăsit. Începe să plîngă încet, în linişte, ducînd mîna la ochi. Celălalt îl şterge la ochi şi îl încurajează, vorbindu-i blînd, în faţă, ca unui copil:*

– Epse chiunin. Oala singa ara na singa etee.

Se ridică amîndoi, anevoie, şi, sprijiniţi unul de celălalt, intră împreună la doctor, închizînd uşa în spatele lor. **Soţul** *scutură dezaprobator din cap. Pe masa mică, alături de peştii din acvariu,* **sora**

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

aşează un stativ cu două eprubete umplute cu un lichid gălbui. **Soţul** *le priveşte cu atenţie de parcă acolo s-ar putea vedea rezultatul analizelor. Ia paharul de pe masă şi dă să bea apa care a mai rămas înăuntru, dar în ultima clipă renunţă, privindu-l suspicios. Toarnă apa înapoi în carafa mare de sticlă şi umple paharul cu apă din acvariu.*

– Iau televizorul, *zice* **sora** *care e deja cu el în braţe.*

Priveşte către paharul din mîna lui.

– Peştele este cel mai curat animal, să ştiţi, *o lămureşte, sfătos,* **soţul**.

– Vă las radio, *zice* **sora** *şi, sprijinind o clipă televizorul pe picior, se întinde şi învîrte un mic buton de la difuzorul prins în perete. Se îndepărtează lovind ritmic cu tocurile în mozaicul rece de spital. Pe uşa rămasă deschisă în urma ei se vede curtea spitalului, cu o bancă sub un brad mare.*

– De ce s-au certat, îi reproşează ceva, anume? – *întreabă vocea din radio.*

– Copilării... fata zice aşa, că... de ce n-o scoate în oraş, că... de ce nu-i aduce flori...dar... credeţi că mie mi-a adus vreodată flori, soţul, în ultimii zece ani?

Soţul se întoarce către difuzor şi se ridică în picioare. Aşează paharul pe masă şi păşeşte către aparat.

– Cum măi, *îi reproşează el,* nu ţi-am adus anul trecut brad la Crăciun?

Întinde mîna şi schimbă postul, trecînd pe muzică.

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

9. INTERIOR / EXTERIOR. ZI. AUTOBUZ.

Cătălin *bate uşor tactul cu piciorul. Oare asta ascultă şi ea? Se întoarce să o privească. Îl priveşte şi ea, negreşit, în ochi.* Cătălin *duce mîna la inimă. Privirea ei se întoarce către... aha, către geam... geamul e deschis şi vîntul pătrunde înăuntru.* Cătălin *îşi scoate brusc casca şi merge înspre el să-l închidă. Din mers, îşi scoate verigheta şi îi dă drumul în buzunarul hainei.*

Păşeşte acum către ea, care se uită, neatentă, pe geam, fredonînd, pesemne, melodia pe care o aude în căşti. Mai face un pas către ea, doi, ajunge chiar lîngă scaunul ei... ea îşi întoarce acum privirea de afară şi o ridică spre el... zăbovind o clipă pe buzunarele lăbărţate ale sacoului lui... şi îşi ridică acum, încet, privirea către ochii lui... iar el... el... respirînd greu... păşeşte pe lîngă ea mai departe scoţînd din buzunar un bilet pe care îl bagă în capsator.

Îşi îndreaptă iarăşi nodul de la cravată şi îşi trage mai bine pantalonii. Inspiră o dată, puternic, şi porneşte din nou către ea. Întinde mîna către umărul ei... gata să o atingă, cînd autobuzul opreşte – scurt – în staţie, cu o smucitură, iar ea se ridică şi coboară.

Autobuzul porneşte iarăşi în vreme ce el se repede către geamul din spate, prăfuit, privind-o cum rămîne tot mai departe, pe măsură ce maşina se pierde în agitaţia străzii.

10. INTERIOR. ZI. APARTAMENT. MARIANA.

– Da, am să vorbesc eu, poate, cu fata, cînd se întoarce, vă mulţumesc.

Mariana *aşează telefonul înapoi în furcă şi se întoarce către televizor, unde s-a încheiat emisiunea în limba engleză şi a început serialul. Aşează pe marginea scaunului cămaşa călcată şi ia de pe radio o jumătate de coală scrisă, pe care o împătureşte apăsat, băgînd-o în buzunarul capotului.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

11. INTERIOR / EXTERIOR. ZI. DUBĂ PE STRĂZI

– A fost Mariana, care are probleme. Probleme avem cu toţii... să trecem acum însă la... cum te numeşti?

– Georgiana...

– Cîţi ani ai tu, Georgiano?

Cătălina *opreşte radioul răsucind butonul. În faţa maşinii se vede aeroportul. Înaintea barierei de intrare e o cabină de telefon, portocalie.*

– Opreşte!

Cătălina *deschide uşa din mers.* **Şoferul** *opreşte.* **Cătălina** *aleargă către cabina telefonică şi apasă grăbită tastele. Pe geamul bombat de plastic se văd reflectîndu-se maşinile care se grăbesc spre aeroport.*

– Mama, eu sînt... mama, am lăsat un bilet la noi în cameră, pe pat, pentru Cătălin... te rog, ia-l tu de acolo... îl iei acuma da?...mama...

Cătălina *tace o clipă, lovind înfundat cu pumnul în peretele de carton.*

– Mama... să nu-ţi faci griji pentru mine, da?

Aşează înapoi telefonul, privind prin geamul murdar al cabinei către maşina care o aşteaptă, cu uşa deschisă.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

12. INTERIOR / EXTERIOR. ZI. SPITAL.

– Vă puteţi ridica, aţi stat destul lungit, *spune* **sora.**

Soţul *se ridică ţinînd apăsat pe braţ un tampon cu spirt, să oprească sîngele. Iese pe holul de aşteptare. Pe masă, lîngă peştii din acvariu, au rămas, pesemne uitate, crizantemele.* **Soţul** *se apropie şi rupe cîteva petale pe care le lasă să cadă în apa limpede, deasupra peştilor. Apucă apoi buchetul, priveşte în jur, şi, îndreptîndu-l către micul difuzor de perete, spune:*

– Uite, să mai spui că nu-ţi aduc flori.

Păşeşte apoi către uşa de ieşire, căutînd cu privirea spre cer căci se pare că s-a limpezit şi a ieşit soarele. În urma lui, radioul rămîne să vorbească singur în încăpere, tot mai departe: "Astăzi, în jurul orei unsprezece şi nouă minute, deasupra localităţii Baloteşti..."

În curte, vîjîind deasupra lui, un avion trece mare cu aripile desfăcute, asurzindu-l.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

CORUL POMPIERILOR

Personaje:

Băiatul..... Alexandru Popescu
Alexandru Pîrlogea Colbaşi..... Papil Panduru
Primarul ..... Matei Gheorghiu
Bunica ..... Maria Junghietu
Doamna tînără ..... Mărioara Sterian
Preotul ..... Doru Ana
Măicuţa ..... Simona Mihăescu
Tatăl ..... Mircea Diaconu
Reporterul..... Bogdan Talaşman
Tîmplarul ..... Florin Grigoraş
Rusul ..... Ioan Gyuri Pascu
Italianul..... Florin Chevorchian
Grasul ..... Constantin Ghenescu
Chelul ..... Vali Pavel
Mama..... Ecaterina Nazare
Pompierul şef..... Valeriu Andriuţă

Fişa tehnică :

Regia..... Cristian Mungiu
Scenariul ..... Cristian Mungiu

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Imaginea ..... Oleg Mutu
Montajul ..... Nita Chivulescu
Scenografie şi costume..... Ana Ioneci
Muzica ..... Petru Mărgineanu
Director film ..... Ioan Iuga
Producător executiv ..... Felicia Cernăianu
Coloana sonoră ..... Anuşavan Salamanian

Filmat pe peliculă Fuji, developare şi copii pozitive la Kodak Cinelabs România
Postproducţie Total Professional Records

Durata : 30 minute,
an producţie 2000,
35 mm color,
producători : Ager Film, ONC, Artis Film, Studioul Cinematografic al Ministerului Culturii

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA DE GENERIC. A. INTERIOR. ZI. BUNICA

Genericul se derulează pe imaginea a două oglinzi aşezate faţă în faţă alcătuiesc un culoar lung, ca un tunel fără capăt. O femeie, **Bunica***, trece printre ele şi strigă, odată ajunsă la uşa de ieşire pe* **Băiat***.*

SECVENȚA POSTGENERIC. B. EXTERIOR. ZI. BĂIATUL, REPORTERUL.

În depărtare se zăreşte o casă mare, veche, în mijlocul unui parc. Un vizitiu înhamă caii la un dric, lătrat de un cîine. O dubă cu inscripţia TVRL opreşte şi din ea coboară **Reporterul***. Alţi cîţiva oameni fac treabă prin curte.* **Băiatul** *are în mînă un balon. Se apleacă şi priveşte către un gîndăcel, pe care tocmai l-a călcat. Îl atinge cu un pai, să vadă dacă mai trăieşte. Îl ia în mînă, căci pare mort. Gîndăcelul mişcă din picioare.*

Copilul se sperie şi îl aruncă jos. Scapă balonul care se ridică în aer, zburînd tot mai sus. Copilul îl priveşte, apoi ridică de jos gîndăcelul şi o ia la fugă către casa din depărtare, rămînînd tot mai mic în lanul de grîu pe măsură ce aparatul se ridică.

SECVENȚA 1. INTERIOR, ZI. CAMERA MORTUARĂ. BĂIATUL, MORTUL.

Într-o încăpere mare, întunecată, cu tavan înalt, de veche casă boierească, pe o masă aşezată în mijlocul încăperii, e depus un mort care are între mîinile împreunate o lumînare aprinsă. Acesta e îmbrăcat într-un costum negru. Pe masă, la capul lui, ard două lumînări groase. O uşă mare cu gemuleţe pătrate dă către un hol. Înapoia lor se văd siluete trecînd şi se aud şoapte.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Într-unul dintre gemuleţe se vede figura **Băiatului**, *neclară din pricina sticlei ondulate.* **Băiatul** *priveşte o clipă prin geam, apoi uşa grea se deschide şi el intră înăuntru. Prin uşa lăsată întredeschisă pătrunde în încăpere o fantă de lumină. Priveşte o clipă către faţa cerată, nemişcată, a acestuia pe care tremură umbrele aruncate de lumînări.* **Băiatul** *se apropie de masa înaltă pe care e depus sicriul şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, scoate din buzunar un gîndăcel şi îi dă drumul în sicriu, lîngă mort.*

SECVENȚA 2. INTERIOR, ZI. SALA DE CONFERINȚE. PRIMARUL, GRASUL, CHELUL, ITALIANUL.

Salonul este o încăpere mare, lungă, amenajată acum ca o sală de conferinţe improvizată: de o parte e un podium pe care e aşezată o masă acoperită cu catifea neagră, pînă la pămînt, iar de

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

partea cealaltă sunt rînduri de scaune aşezate în aşa fel încît să păstreze un culoar de pătrundere printre ele.

În sală, pe scaune, sunt aşezaţi tot felul de oameni. Unii sunt bine îmbrăcaţi şi par să fie străini, alţii sunt mai ponosiţi deşi par că au venit cu hainele cele bune. Mulţi au doliu prins la rever. Cei din sală sunt luminaţi foarte slab spre deosebire de cel de la prezidiu, care are o lumină puternică ce îi vine de deasupra capului, dintr-un fel de abajur pătrat, improvizat şi el pentru această ocazie. Cel de la prezidiu ridică uşor mîna ca să atragă atenţia, apoi spune:

Primarul: Domnilor, în calitate de primar al acestui oraş îmi revine mie dificila misiune de a evoca figura marelui dispărut, Alexandru Pîrlogea Colibaşi.

Primarul se uită o clipă în sală, să vadă dacă toţi îl privesc, apoi se şterge la frunte cu o batistă mare, căci lumina de deasupra lui îl face să asude cumplit. Ia foile de pe masă. În sală, un ins înalt, cu părul briantinat, se descheie discret la pantaloni. Caută cu privirea către uşă şi se foieşte pe scaun: pesemne că se scapă pe el.

Primarul: Alexandru Pîrlogea Colibaşi – Alex, pentru prieteni – a dispărut dintre noi atît de tragic, atît de nedrept, într-un moment în care aveam atîta nevoie de el. În plină putere creatoare, acest titan al meleagurilor colibăşene şi nu numai, acest suflet ales, profesor, diplomat, ambasador, tată şi bunic exemplar, fondatorul celei dintîi companii de pompieri din oraşul nostru – care, daţi-mi voie să vă anunţ, de astăzi îi va purta numele – director onorific al teatrului dramatic, cetăţean de onoare al oraşului, a ales să cunoască veşnicia în pămîntul sfînt al meleagurilor natale.

Primarul face o pauză, moment în care Bărbatul înalt, **Italianul**, se ridică de pe scaun şi păşeşte încet către ieşire, strecurîndu-se afară din sală. Aparatul se îndepărtează brusc de la chipul **Primarului** şi se retrage pe culoarul dintre scaune dezvăluindu-ne participanţii la adunare. Textul **Primarului** se aude tot mai slab.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Aparatul ajunge în mişcarea lui înapoi la ultimul rînd de scaune unde un ins chel – **Chelul** *– şopteşte ceva la urechea altuia – scund şi foarte gras –* **Grasul**.

Chelul: Nu ştii tu ăla cu Bulă care merge la profesoară acasă ?

Grasul: Care – ăla cu "de ce nu mă pupi?" ?

Chelul: Nu, nu, care cu "de ce nu mă pupi?" ?

3. INTERIOR, ZI. BUCĂTĂRIE. BUNICA, DOAMNA T., FETIȚA, BĂIATUL, TÎMPLARUL, PREOTUL, MĂICUȚA, SUGARUL.

Într-o sită de bucătărie se zbate ritmic nişte zahăr pudră. Sita e pusă de o parte şi două mîini de femeie în vîrstă ridică grijuliu o mască de hîrtie de pe o colivă închisă la culoare. Pe colivă a rămas o cruce albă de zahăr, puţin inegală.

Doamna tînără: Ce frumos v-a ieşit !

Doamna tînără *e o femeie de vreo 30 de ani, cochet rujată şi aranjată, deşi e cu mîinile pînă la cot în făina pe care o frămîntă. Cealaltă –* **Bunica** *– e în vîrstă şi e îmbrăcată complet în negru. În jurul lor sunt aburi de la oalele mari aflate pe foc pe diferite plite şi aragaze. Pe mese sunt teancuri de farfurii şi tacîmuri. Lîngă fereastră e un cărucior cu un* **Copil** *înăuntru. În picioare, lîngă un cuier, e o* **Fetiţă** *de 8-9 ani, mai înaltă, care întreabă pe* **Doamna tînără**:

Fetiţa: Mama, unde ai oglinda?

Doamna tînără: Vezi în poşetă

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

răspunde ea, dîndu-şi cu braţul de o parte o şuviţă care i s-a desprins din părul prins cu un elastic la spate.

Bunica: Termină tu aici !

îi spune **Bunica** *aşezînd pe masă un castronel plin cu bombonele rotunde.*

Doamna tînără: De unde aţi mai găsit ?

Doamna tînără *aşează ordonat bombonelele pe colivă într-un cerc în jurul crucii albe. Ia una şi o bagă în gură.*

Bunica*:* Le am de la înmormîntarea lui frate-miu, de anul trecut, Dumnezeu să-l ierte ... că acum nu se mai găsesc ...

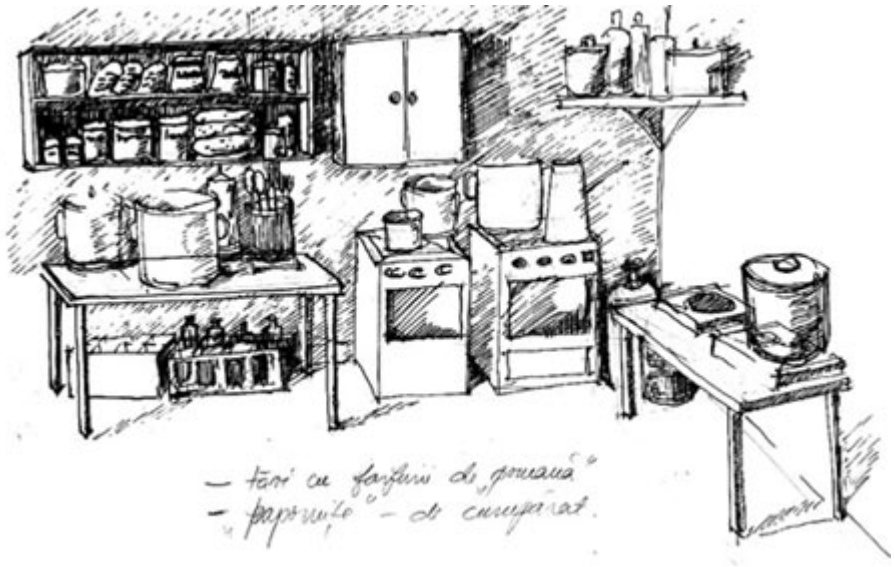

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bunica *merge către cărucior unde încearcă să liniştească pe* **Copilul** *care a început să plîngă.* **Fetiţa** *a găsit oglinda şi acum se strîmbă, uitîndu-se în ea. În bucătărie intră* **Băiatul** *care merge către geamul bucătăriei şi priveşte afară, unde se vede o maşină neagră, mortuară. Lîngă ea doarme un cîine. Pe uşa bucătăriei bagă capul* **Tîmplarul**, *un ins de vreo 35 de ani, îmbrăcat în salopetă, cu un creion chimic după ureche şi un metru în buzunarul de la piept. În mînă are un ciocan.*

Tîmplarul: A venit Părintele!

Bunica: Vai ...a venit deja ? Mai ţineţi-l acolo,

zice ea. **Tîmplarul** *ridică din umeri să arate că asta nu depinde de el.*

Bunica: Sşşş ... Ce-i acolo, bibiul, bibiul e?,

întreabă **Bunica**, *luînd în braţe* **Copilul** *care tot plînge şi ducîndu-l către geam.*

Bunica: Ăla ce e, cuţu? Cuţu e rău, da, da... Lasă aia jos! E cîh !

mustră ea pe **Copil** *care a agăţat cu mîna un plici de muşte de lîngă geam.*

Copilul: Cîh...

Bunica: Bravo, puişor,

îl laudă **Bunica**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bunica: Ăsta mare parcă nu era aşa plîngăcios, da' ăsta mic...

explică **Bunica Doamnei** *arătînd pe* **Băiat** *şi apoi pe* **Sugar**. **Doamna** *o aprobă.*

Bunica: Nu pune mîna, e cîh!,

îl ceartă ea, căci **Copilul** *a apucat acum panglica pe care stau lipite cîteva muşte.*

În bucătărie intră **Preotul** *însoţit de o* **Măicuţă**.

Bunica: Sărut mîna, părinte!

Doamna tînără: Mă iertaţi, că sunt cu făină !

se scuză **Doamna** *apucînd o cîrpă cu care se şterge în timp ce face semn fiicăi-si să sărute mîna* **Preotului**.

Copilul: Cîh,

zice cel mic arătînd cu mîna la Preot.

Bunica: Nu, nu, nu e cîh Părintele, nu e cîh.

Preotul: Copil ! ...Am venit cu nepoata mea, poate să vă ajute la treabă,

zice **Părintele** *arătînd pe* **Măicuţă** *care priveşte sfioasă în pămînt.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bunica*:* Ce frumuşică e, mînca-o-ar mama. Cît mi-am dorit eu o fată !

Părintele *explică în şoaptă ducînd mîna la gură şi făcînd un pas înapoi de ce nu răspunde nepoata :*

Preotul: Nu aude, săraca, e surdo-mută!

Bunica: Aaa,

se dumireşte **Bunica** *în timp ce* **Fetiţa** *o cercetează curioasă cu privirea.* **Copilul** *începe să plîngă, căci, prinsă de prezentări,* **Bunica** *a uitat să-l mai legene.* **Bunica** *i-l dă* **Băiatului** *zicînd :*

Bunica: Ia ţine-l tu pe frat-tu.

Ia apoi un teanc de farfurii de pe masă şi le dă **Măicuţei** *silabisindu-i în faţă :*

Bunica: În su-fra-ge-ri-e !

Măicuţa *ia vasele şi iese.*

Bunica: Înţelege,
constată **Bunica** *cu satisfacţie.*

Preotul: Păi !,

zice **Preotul**, mîndru. **Băiatul** aşează **Copilul** în cărucior şi îi dă pliciul de muşte, să-l potolească. **Copilul** tace.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Preotul: Fată bună, sfioasă

zice **Părintele** *către* **Doamnă** *arătînd cu capul în urma* **Măicuţei**. *Scoate apoi din buzunar nişte fîşii de pînză neagră de doliu şi le pune pe masă.*

Preotul*:* Am adus,... sfinţite acuma.

Bunica *ia una şi merge către* **Băiat**, *să i-o prindă în piept.*

Băiatul*:* Nu vreau!,

spune **Băiatul**. **Bunica** *scoate un ac de siguranţă de la guler şi îi prinde una la rever - semn de doliu - mustrîndu-l :*

Bunica: Nu ţi-e ruşine ! Dacă te-ar putea auzi Bunicul acuma... s-ar supăra pe tine... să ştie... Vrei să se supere Bunicul?

Băiatul *face semn din cap că nu.* **Bunica** *continuă arătînd pe* **Fetiţă***:*

Bunica: Uite ea ce cuminte e. Are şi panglicuţă neagră!

Fetiţa *se întoarce către* **Băiat** *şi scoate scurt limba.*

Băiatul: Am pierdut balonul.

Bunica: Cum l-ai pierdut?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Băiatul: L-am scăpat şi s-a înălţat, aşa...

Bunica: E un balon, asta e. Lasă că-ţi luăm altu'.

Băiatul: Era de la Bunicu...

Bunica: Ş ş ş ş,

îl linişteşte **Bunica** *văzînd că începe să plîngă.* **Doamna tînără** *aşează panglicuţa* **Fetiţei** *şi-i zice :*

Doamna tînără: Ia mergi tu de aici că ne încurci.

Fetiţa *iese.* **Băiatul** *se uită pe geam.* **Bunica** *omoară o muscă cu pliciul.* **Preotul** *cască.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

4. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. TATĂL, RUSUL, MĂICUȚA, TÎMPLARUL, ITALIANUL.

Toate încăperile dau în hol. De o parte e uşa de la bucătărie, iar de cealaltă e cea de intrare de afară. Pe un perete e uşa cu gemuleţe de la camera mortuară, iar pe celălalt e salonul improvizat pentru conferinţe. O pendulă mare din hol arată că mai e un minut pînă la fix. **Măicuţa** *vine acum dinspre bucătărie cu teancul de farfurii în mînă şi intră în camera lungă unde e depus mortul.*

Soneria sună prelung. **Tatăl**, *un ins de 40-45 de ani, se repede către uşa de la intrare, mare, grea, şi o deschide privind curios în urma* **Măicuţei**. *Prin spatele lui trece* **Italianul** *care se îndreaptă către baie. O coroană uriaşă de flori intră pe uşă, înapoia ei făcîndu-şi apariţia* **Rusul**, *un ins mic, gros, pedant şi asudat.* **Rusul** *ia mîna* **Tatălui** *în a sa şi zice, vorbind cu un accent pronunţat:*

Rusul: Alexei Mihailovici Vîţki. Condoleanţe din partea Ambasadei şi a mea personal. Socrul dumnavoastră a fost un om diosibit.

Tatăl: Foarte onorat să vă cunosc, domnule ambasador.

Rusul: Eu sunt şoferul dînsului. Ambasadorul, să-l iertaţi, n-a putut veni. M-a trimis pe mine în locul dumnealui.

Tatăl: Aaa ...

Rusul: Să-mi arătaţi unde este depus dînsul. Vreau să mă reculeg la căpătîiul dumnealui.

Tatăl *îl însoţeşte înapoi în hol şi-i arată uşa de la camera mortuară. De lîngă pendula pe care a deschis-o şi la ale cărei greutăţi umblă,* **Tîmplarul** *se întoarce să vadă cine a vorbit. În uşa camerei mortuare* **Rusul** *s-a întîlnit cu* **Italianul** *- reîntors de la baie - şi se poftesc unul pe celălalt care să intre primul.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

5. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. TATĂL, REPORTERUL, OPERATORUL, TÎMPLARUL.

Un deget bate într-un microfon. Cineva suflă în el. Se aude o voce din off :

Reporterul: Merge, dă-l în mă-sa!

În uşa mare de la intrare stă un cameraman, încărcat ca un asin de cabluri, fire, aparat de filmat şi foto, microfoane.

Tatăl : De la ce televiziune sunteţi,

întreabă **Tatăl** *care a ajuns între timp lîngă ei.*

Reporterul: Centrală ! Eu sunt corespondentul local aici, la noi în oraş, şi eu am să mă ocup de... adică eu am să relatez despre... evenimentul, adică înmormîntarea tatălui dumneavoastră...

Tatăl : Socrul...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Reporterul:... socrului dumneavoastră, da, da, da, ei, şi am să transmit în acelaşi timp şi în direct la radio la şapte fix, la ştiri, aici, pentru radioul nostru local... imediat ce se termină meciul intrăm în direct. Am dori să iasă ceva aşa, mai special, potrivit cu momentul. Ştiţi cum: începem aşa, cu un cadru aici pe florile astea, venim aşa, pe mine, care zic cîteva cuvinte, vă prezint, şi după asta vine camera spre dumneavoastră *(îi arată cu mîna* **Operatorului** *cum ar veni cadrul)* şi dumneavoastră spuneţi cîteva cuvinte. Încercăm?

Tatăl: Acum?

întreabă zăpăcit **Tatăl**, *în timp ce* **Operatorul** *lasă cu greu cablurile încercînd să apuce aparatul. Un blitz se declanşează din senin în ochii* **Tatălui**, *orbindu-l.*

6. INTERIOR, ZI. SALA DE CONFERINȚE. PRIMARUL, CHELUL, GRASUL + REPORTERUL (6A)

La prezidiu, **Primarul** *lasă acum foile jos pe masă şi spune:*

Primarul: Să păstrăm un minut de reculegere în memoria sa.

Chelul: Lasă că-ţi zic după aia.

6A. *Pentru o clipă, uşa sălii se deschide şi* **Reporterul** *bagă capul pe uşă, să vadă ce s-o fi întîmplînd. O mulţime de oameni se ridică brusc în picioare, aparent la vederea lui.*

– Staţi jos,

le zice **Reporterul**, *apoi închide uşa, nedumerit.*
În sala de conferinţe toţi cei prezenţi stau în picioare pentru minutul de reculegere. În ultimul rînd **Chelul** *se apleacă către urechea* **Grasului** *şi zice în şoaptă :*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

Chelul: Nu ştii tu ăla cu molia, cu Bulă, care se duce la învăţătoare acasă, ca să studieze lecţia cu reproducerea...

Cel gras dă uşor din cap că nu, nu îşi aminteşte un asemenea banc. La prezidiu **Primarul** *stă stoic sub lumina tare şi priveşte în pămînt. Pe mînecă i se aşează o molie. Ochii* **Primarului** *o urmăresc atent şi el mişcă uşor braţul, să o gonească. Dar fluturele nu se desprinde, obligînd pe* **Primar** *să se prefacă că-şi şterge o lacrimă, ca să poată să-l alunge discret, cu mîna.*

7. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. TATĂL, TÎMPLARUL, MĂICUȚA.

Pendula ceasului bate acum regulat. Prin aer, mîinile **Tîmplarului** *pocnesc acum după o molie.* **Tîmplarul** *desprinde fluturele mort din palmă şi zice* **Tatălui**, *care se străduieşte să scoată o cheie de pe un inel cu mai multe chei.*

Tîmplarul: Trebuie levănţică! Nevastă-mea zice că să nu le omor, că au şi ele un suflet. Miloasă... Prostii, domle, molia-i molie... n-are... e dăunător.

Tatăl *îi înmînează inelul de chei căci n-a reuşit să desprindă cheia. Îi arată care îl interesează, zicînd :*

Tatăl: Asta.

Tîmplarul *o scoate şi i-o dă, apoi se apleacă să lucreze mai departe la capacul de la coşciug, pe care l-a pus pe două scaune, cu pînza în sus. Pune în gură cîteva cuie mici şi îndreaptă atent pînza, prinzînd-o mai bine de lemn. În mînă are un ciocan.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Pagina anterioară

CUPRINS

Pagina următoare

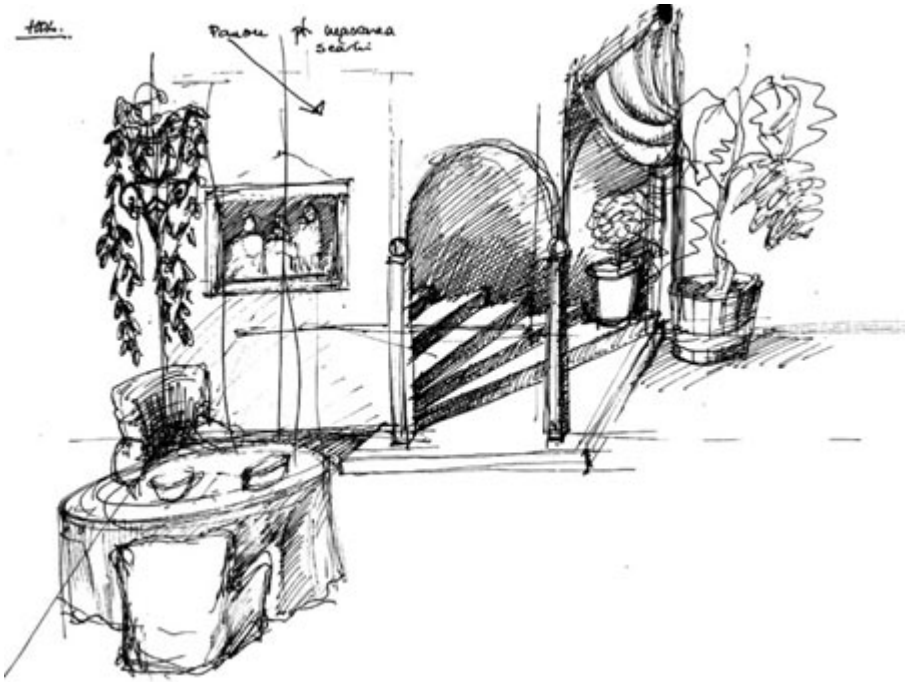

Tîmplarul: Asta e marfă, domle?... Pînza se desprinde, lemnul are aşchii... Păi la banii ăştia, dacă veneaţi la mine, vă dădeam marfă adevărată, domle, un sicriu bun, să reziste 50 de ani, vorba aia, mori tu înaintea lui, dar ştii că n-ai grijă...

Dinspre bucătărie trece **Măicuţa** *cu nişte lumînări în mînă.* **Tatăl** *şi* **Tîmplarul** *privesc în urma ei.* **Tîmplarul** *face un semn admirativ, apoi oftează.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

8. INTERIOR, ZI. CAMERA MORTUARĂ. RUSUL, ITALIANUL, MORTUL, MĂICUȚA, TÎMPLARUL.

De pe chipul mortului aparatul panoramează către peretele din spatele sicriului, unde, în picioare, unul lîngă celălalt, stau nemişcaţi **Rusul** *şi* **Italianul**. **Rusul** *îşi şterge o lacrimă şi dă din cap, parcă zicînd: cînd e să ţi se întîmple, ţi se întîmplă. Oftează. Priveşte apoi către* **Italian** *care a rămas nemişcat şi spune, cu privirea în zare:*

Rusul: Haroşîi ciolovec.

Italianul *se întoarce către el şi îl priveşte contrariat. Apoi zice:*

Italianul: Si…

E suficient pentru **Rus** *ca să înceapă să depene amintiri:*

Rusul: Sî Alexam ia paznacomilsa Sveţîi, cacda catalis nalîjah... Haroşîi lîjnic, asobîlna na balşaia distanţîi...

Italianul *s-a reîntors către* **Rus** *şi îl priveşte confuz.* **Rusul** *îşi revine din reverie, îi observă privirea şi îi explică, mişcînd braţele pe lîngă corp precum un schior.*

Rusul: Alexei, lîjnic, fondista... Tî, şved, da ? Sveţia... Stocholm, Bjorn Borg...

Italianul: Si, si, si, io conoşiuto Bjorn Borg. Tenisisto. Alexei, tenisisto ? Mpa, mpa…

întreabă **Italianul**, *schiţînd cu mîna o lovitură de tenis şi încercînd să imite sunetul lovirii mingii.* **Rusul** *îl priveşte o clipă, apoi dă dezamăgit din mînă să-i arate că nu e bine, că a înţeles greşit :*

Rusul: Niet, niet, niet... lîjnic, na tenisista...

... şi schiţează din nou mişcările de schi.

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

În cealaltă parte a camerei mortuare se vede intrînd **Măicuţa**, *care schimbă din sfeşnice lumînările topite cu altele noi. În urma ei uşa rămîne deschisă către hol. Pe uşă bagă capul* **Tîmplarul** *privind în urma* **Măicuţei**. *Aude "mpa, mpa" şi se întoarce să privească spre mort. La căpătîiul lui* **Rusul** *parcă schiază, iar* **Italianul** *parcă joacă tenis. Pe faţa* **Tîmplarului** *se citeşte o mare nedumerire.*

9. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. TATĂL, REPORTERUL, OPERATORUL, FETIŢA, BĂIATUL, PREOTUL.

Aparatul porneşte brusc de la florile coroanei mortuare aduse de **Rus** *şi se ridică încadrînd tremurat o uşă pe care iese* **Reporterul** *zicînd:*

Reporterul: "Ce înseamnă timpul?" Acum o săptămînă aplaudam cu toţii premiera spectacolului cu acelaşi titlu scrisă de inegalabilul Alexandru Pîrlogea Colibaşi, iar astăzi, sufletul său ne priveşte senin, de acolo, de sus, de lîngă Voiculescu şi Shakespeare...

În cadru apare **Fetiţa** *care se uită curioasă să vadă ce se întîmplă. Văzînd că se filmează, se strîmbă la aparat şi face cu mîna. Aparatul se deplasează uşor descoperind pe* **Tată** *care îşi mai aranjează în ultima clipă părul cu mîna.* **Reporterul** *continuă:*

Reporterul: Ca ginere al marelui dispărut şi ca continuator al preocupărilor sale pe plan artistic şi organizatoric, vă rog să ne împărtăşiţi gîndurile dumneavoastră în acest moment de mare încărcătură emoţională şi nu numai...

Reporterul *îndreaptă microfonul către gura* **Tatălui**. *Prin spatele lor trece* **Preotul** *care se opreşte o clipă, privindu-i, apoi porneşte către baie, zicînd:*

Preotul: Scuze!

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Reporterul *îi face semn* **Tatălui** *că n-are nimic, să vorbească. Lîngă* **Tată** *apare* **Băiatul**, *care îl ia de mînă, zicîndu-i:*

Băiatul: Tata, a zis mama să vii puţin.

Tatăl *se scuză cu un gest şi pleacă spre scările care duc la etaj.* **Reporterul** *oftează, apoi se uită în aparatul* **Operatorului** *zicînd:*

Reporterul: Nu mai filma, măi boule!

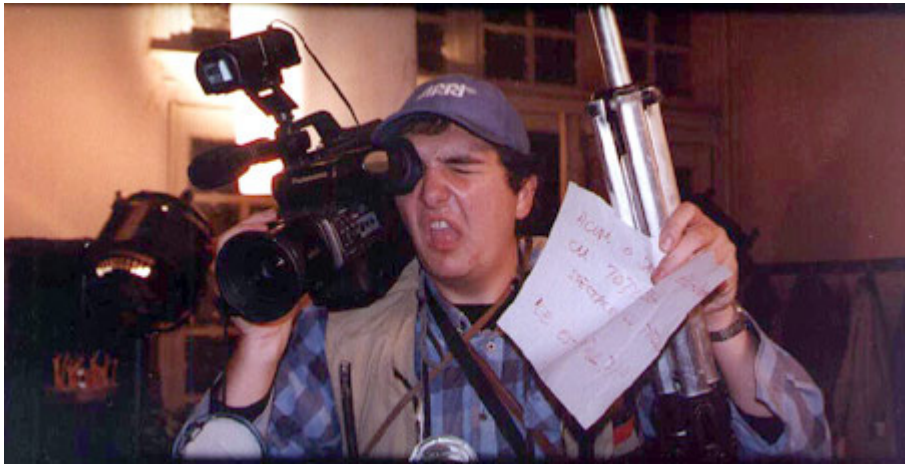

10. INTERIOR, ZI. CAMERA DE MUZICĂ. MAMA, TATĂL, POMPIERUL ŞEF, POMPIERII 1 ŞI 2, CEILALȚI POMPIERI

În picioare, în faţa unui pian, stă **Mama**, *o femeie de cam 40 de ani, îmbrăcată în negru. Încăperea e plină de mobile adunate aici din toată casa. O uşă mare dă către stradă. Se văd scări care duc în curte. În încăpere intră* **Tatăl**. *Un ins mic, blond, îmbrăcat într-un costum verde, de pompier îl*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

salută respectuos. Lîngă uşa de ieşire stă un altul, mai înalt. Pe pian sunt mai multe bentiţe de pînză neagră, semn că **Preotul** *a trecut şi pe aici.* **Mama** *ia o bentiţă să i-o prindă soţului şi spune:*

Mama: Dumnealor sunt de la corul pompierilor... şi ar dori să cînte ceva cu ocazia...

Tatăl: Cu ocazia!?,

subliniază **Tatăl**, *privind spre ea.* **Pompierul** *explică, foindu-şi chipiul în mîini:*

Pompierul şef: Ca un omagiu, cum ar veni, pentru...

Mama: Şi m-au rugat pe mine să-i ajut puţin cu pianul, să le dau tonul să repete ... mă rog, acuma, nu ştiu, cum zici şi tu...

Tatăl *priveşte la cheia care i-a rămas în mînă. Pare neatent. Zice:*

Tatăl: Cum crezi tu...

Nu apucă să termine, căci **Pompierul** *a şi izbucnit:*

Pompierul: Vă mulţumim mult, vă mulţumim, n-o să vă pară rău, o să vedeţi.

Pompierul *strînge mîna* **Tatălui**. **Tatăl** *iese.* **Mama** *ar vrea să-i mai spună ceva, dar renunţă.* **Pompierul** *face un semn celui de lîngă uşă. Zice* **Mamei**:

Pompierul şef: Să-i chem şi pe ceilalţi:

Pe uşă încep să intre pompieri: unu, doi, trei, şapte. Fiecare cînd intră zice "săru' mîna" şi se descalţă, rămînînd în ciorapi. Unul are în mînă un trombon, altul un extinctor. **Mama**, *uluită, salută pe fiecare dînd din cap. Se lasă jos pe scaun. Pompierii se adună toţi în jurul şefului, aşezîndu-se pe scaune.* **Pompierul înalt** *întreabă:*

Pompierul 1: Ce să cîntăm?

Pompierul şef : Ceva aşa, de-al nostru...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Pompierul 2: Cu tulumba la atac!

propune **Pompierul cu trombon**. **Pompierul şef** *priveşte spre* **Mamă**, *să vadă, ea ce crede.* **Mama** *îi priveşte nemişcată.*

Pompierul şef: Nu merge. Trebuie ceva mai trist, aşa... potrivit cu momentul.

Mama: Haideţi mai întîi să vedem cum sună, poate dacă nu sunteţi pregătiţi sau... Eu zic să cîntăm ceva ce ştim cu toţii, să vedem dacă iese... şi dacă nu ...

Pompierul şef: Trebuie să iasă! Pentru tata dumneavoastră!

strigă emoţionat **Pompierul şef** *care s-a ridicat în picioare cu pumnul strîns. Are lacrimi în ochi. În spatele lui se ridică şi ceilalţi pompieri.*

11. INTERIOR, ZI. SALA DE CONFERINȚE. PRIMARUL, GRASUL, CHELUL.

Primarul *priveşte pe furiş la ceas, să vadă dacă a trecut minutul de reculegere. Scoate de pe nas ochelarii, căci îi alunecă. Pe masă, peste foile cu discursul său, trece agale un gîndăcel.* **Primarul** *pune ochelarii în calea lui. Gîndăcelul se opreşte.*

12. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. REPORTERUL, TATĂL, TÎMPLARUL.

Reporterul *îl ia de după umeri pe* **Tată**, *care a coborît scările care vin de la etaj.*

Reporterul: Am o vorbă cu dumneavoastră. O să mă iertaţi că vă abordez într-un moment ca ăsta cînd cu toţii suntem supăraţi dar, cum să vă explic, e vorba despre situaţia mea, care... mă rog, presa, ştiţi cum e, un ziar trăieşte o zi cum zicea... cineva...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Tatăl *se desprinde de lîngă el tot aprobîndu-l din cap.* Reporterul *continuă:*

Reporterul: Adică, ca să vă spun cinstit, eu, cumva, am alte ambiţii,... şi aş fi vrut... dumneavoastră fiind fără îndoială următorul director al teatrului în locul tatălui dumneavoastră...

Tatăl: Socru...

Reporterul: Da, da, socru, desigur... şi să ştiţi că noi, presa, vă susţinem, nu ca o favoare sau... dar sunteţi cel mai potrivit şi...

Tatăl *şi-a pierdut răbdarea şi dă să zică ceva.* **Reporterul** *se repede să continue:*

Reporterul: Deci eu în timpul liber sunt şi dramaturg, scriu piese, am două pînă acum şi mă gîndeam că poate am putea să punem aici la noi, la teatru, piesa asta a mea, care fiind în acelaşi timp şi o parabolă, s-ar preta şi... eu oricum o dădusem şi domnului Colibaşi...

Tatăl: Şi ce a zis?

Reporterul: N-a apucat să-mi dea un răspuns clar, Dumnezeu să-l ierte, a murit înainte să... dar am înţeles că i-ar fi plăcut... a apucat să vă spună ceva?

Tatăl: Nu.

Reporterul *face semn că da, se poate să nu fi apucat. Tace. Tace şi* **Tatăl**. *Apoi zice:*

Tatăl: E interesant ce-mi spuneţi, acuma, în măsura în care va depinde de mine, pe noi ne interesează autorii tineri, şi, în măsura în care găsim fonduri, pentru că, într-adevăr, dramaturgi nu se nasc în fiecare zi, mai cu seamă aici, pe plan local şi...

Reporterul *e tot un zîmbet. Dă din cap că da, ascultă.* **Tatăl** *trece însă la altceva:*

Tatăl: Ce vă rog, însă, dacă aţi putea să daţi ştirea fără mine, pentru că eu sunt şi foarte prins cu înmormîntarea şi...

Reporterul: Nici o problemă,

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

zice el întinzînd mîna **Tatălui** *ca pentru a parafa o înţelegere.* **Tatăl** *nu observă, căci a pornit deja către baie. În urma lui* **Reporterul** *ridică pumnii către cer, fericit.*

13. INTERIOR, ZI. ÎN BAIE. TATĂL, PREOTUL.

Baia e una cu cabine – adaptată astfel odată ce casa a devenit instituţie publică. Pe o chiuvetă albă este aşezată o cruce mică, din lemn negru. Alături e un mic aparat de radio la care se aude un meci. **Preotul** *îşi ridică sutana şi foloseşte pisoarul. Ascultă atent meciul. Pe uşa băii intră* **Tatăl**. **Preotul** *schimbă în ultima clipă postul de radio.* **Tatăl** *zice surprins:*

Tatăl: Săru' mîna, Părinte. Nu ştiam că aţi venit.

Tatăl *rămîne stingher, privind la* **Preot**. *Acesta îşi bagă la loc în buzunar radioul, îşi pune la gît crucea, se spală pe mîini. Zice:*

Preotul: Te văd agitat. Nu mai pune atîta la inimă. Sunt de ale vieţii toate... Dacă aşa i-a fost dat, ce să faci, măcar dacă am trăi noi cît el...

Preotul se şterge pe mîini şi porneşte către ieşire. Îl bate pe ***Tată*** pe umăr. Zice:

Preotul: Toţi ne ducem pînă la urmă...

14. INTERIOR, ZI. CAMERA MORTUARĂ. RUSUL, ITALIANUL, MORTUL.

Într-o mică fotografie alb negru vedem pe **Rus** *cu nişte schiuri pe umăr. În faţa lui, în bocanci, vorbind cu altcineva, se vede marele dispărut.* **Rusul** *arată fotografia* **Italianului**, *zicînd:*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Rusul: Tî şved, da? Lîjnic, Olof Palme, Stocholm?

Italianul: No, no, no, no, io, Italiano, Roma, Italia, Da Vinci...

Rusul *face semn că acum a înţeles. Bagă fotografia înapoi în buzunar. întinde mîna* **Italianului**, *zicînd:*

Rusul: Aaa, Italianeţ...Milan, Laţio, Napoli... a ai ruski... sovieţki...Alexei Mihailovici Vîţki, anşante...

Cei doi îşi strîng în continuare mîinile. **Italianul** *se prezintă:*

Italianul: Luca Montermini, Italiano... Io statuto su estudiante... a Roma. Io studiamo politica.

Rusul *dă din cap să arate că înţelege:*

Rusul: A ia izuceal politiku a Moskva, va vremea imperializm... Ah, caki vremina...

15. INTERIOR, ZI. ÎN BAIE. REPORTERUL.

Pe uşa unei cabine de baie intră **Reporterul**, *care ridică privirea către cer. E foarte exaltat. Ridică pumnii în aer, strigînd:*

Reporterul: Yes, yes!!

Apoi trage un pumn în perete. Face o cruce mare şi spune, privind în sus:

Reporterul: Îţi mulţumesc, Doamne, pentru ajutor. Promit că am să fiu harnic!

Reporterul *s-a mai liniştit. Privirea îi cade pe pixul din buzunar. Îl scoate şi notează pe perete data memorabilă. Apoi, dacă tot e în cabină, desface cureaua de la pantaloni şi se aşează pe closet.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

16. INTERIOR, ZI. CAMERA CU PIAN. MAMA, POMPIERUL ŞEF, POMPIERII 1 ŞI 2, CEILALȚI POMPIERI.

Mîinile **Mamei** *se plimbă peste clapele pianului.* **Pompierul şef** *face semn celorlalţi să stea mai drepţi. Vedem picioarele lor în ciorapi care se aliniază. Pompierii trag aer în piept.* **Şeful pompierilor** *dirijează micul cor. Zice către ei, apoi către* **Mamă**:

Pompierul şef: Două, trei, şi, daţi-ne tonul!

Mama *apasă o clapă a pianului, însoţind-o cu vocea:*

Mama: Miiiii!

17. INTERIOR, ZI. SALA DE CONFERINȚE. PRIMARUL, GRASUL, CHELUL.

Primarul: Vă mulţumesc.

Se aşează cu toţii jos, tîrşîind scaunele.
În calea gîndăcelului se aşează un nou obstacol, un pix. **Primarul** *urmăreşte noul traseu al gîndăcelului. În ultimul rînd,* **Chelul** *şopteşte la urechea* **Grasului**:

Chelul: Ei, şi vine soţul. Elevii se ascund fiecare unde poate. Bulă se repede într-un dulap cu haine.

Grasul *zîmbeşte deja.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

18. INTERIOR, ZI. CAMERA ALĂTURATĂ CELEI MORTUARE. TATĂL, TÎMPLARUL, MĂICUȚA, RUSUL, ITALIANUL, MORTUL.

De după capacul sicriului, acum în picioare, iese capul **Tîmplarului**, *care îl cară.* **Tatăl** *se apropie de el, arătînd către uşa de la baie. În mînă are aceeaşi cheie:*

Tatăl: Ai grijă, că e unul ciudat în casă, un fel de reporter, ceva, ăla cu microfonul... vezi să nu fure ceva...

Tatăl *se îndreaptă către uşa de ieşire, căci sună iarăşi soneria.* **Tîmplarul**, *cu gura plină de cuie, intră în camera mortuară, cu capacul de sicriu în braţe. Dă de o parte o draperia şi aşează capacul jos, să mai retuşeze. Înapoia draperiei e o parte a încăperii unde* **Măicuţa** *aşează masa pentru praznic.*

Tîmplarul *bate încet un cui, privind către* **Măicuţă**. *Ea şterge paharele cu un şerveţel. Priveşte într-un pahar ridicîndu-l în faţa ochilor. Îl umezeşte o clipă cu limba, ca să meargă lustruitul mai bine, apoi îl şterge mai departe.* **Tîmplarul** *rămîne năuc cu ciocanul în aer. Se uită în jur, să vadă dacă a mai văzut cineva. Pe după perdea, departe, în cealaltă parte a încăperii se văd gesticulînd* **Rusul** *şi* **Italianul**. **Tîmplarul** *întoarce privirea la loc către* **Măicuţă**.

Aceasta ia de pe masă o lumînare, rupe cu dinţii un capăt şi o aşează înapoi în sfeşnic, înşurubînd-o să stea mai bine. O clipă se uită parcă spre el. **Tîmplarul** *scapă un cui din gură, apoi, moale, bate un altul, privind-o pe furiş, bănuitor.* **Măicuţa** *înconjură masa şi se apleacă după un ştergar căzut. Cum stă aşa aplecată, i se văd puţin pulpele; nu se grăbeşte să se ridice, ba parcă a mai găsit ceva de ridicat de sub masă.* **Tîmplarul** *strînge din dinţi, cuiul din gura lui se ridică, devine tot mai bănuitor, se uită în jur, trage puţin draperia cea groasă ca să fie sigur că nu-i mai vede nimeni.*

Măicuţa *se ridică, trage un scaun şi se urcă să aşeze un ştergar pe o oglindă încă neacoperită. Nu are însă cu ce să bată pioneza şi priveşte înapoi aşteptînd un ajutor de undeva.* **Tîmplarul** *priveşte*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

în jur, nu mai e nimeni altcineva, şi înţelege că pe el îl aşteaptă să o ajute. Priveşte către ciocanul pe care îl are în mînă, apoi către **Măicuţă**, *care aşteaptă, se ridică încet şi merge către ea, întinzîndu-i ciocanul. Ea îl ia uşor, fără să-l privească, ca şi cum ciocanul ar fi ajuns acolo în zbor. Se ridică pe vîrfuri să bată o pionează, dar alunecă uşor şi el o sprijină. Acum ea se întoarce încet şi ridică sfioasă privirea către el ca şi cum abia acum l-ar fi zărit.*

Tîmplarul *îi zîmbeşte, se ridică uşor către ea, ea se apleacă, feţele lor au ajuns aproape... în încăpere intră însă acum* **Preotul**, *dă hotărît draperia de o parte, cîntăreşte o clipă situaţia, apoi strigă:*

Preotul: Letiţia, vino cu mine imediat! Acuma!

Măicuţa *coboară şi îl urmează, supusă.* **Tîmplarul** *priveşte în urma lor, năucit, şi se şterge la gură.*

19. INTERIOR, ZI. ÎN BAIE. TATĂL.

Tatăl *priveşte drept către cineva şi spune, vorbind către aparat:*

Tatăl: N-ai dreptate, ţi-aduci aminte atunci cînd te-ai întors din călătorie şi te-am întrebat ce s-a întîmplat cît ai fost plecată... crezi că nu ştiam ce s-a întîmplat, dar aş fi vrut să mă minţi, măcar de formă, nu aşa ... să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că după părerea ta de fapt ce s-a întîmplat, că nu s-a întîmplat nimic, de ce o iau aşa în tragic, că ce, eu nu am avut pe altele, aşa ai zis, altele... parcă despre asta era vorba... ori, vreau ca măcar acum, la sfîrşit, să ai curajul să mă priveşti în ochi şi să-mi spui dacă atunci cînd ai rămas singură cu frate-miu...

Dar amintirile sunt prea dureroase aşa că **Tatăl** *izbucneşte în plîns. E singur în faţa oglinzii de la baie.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

20. INTERIOR, ZI. CAMERA ALĂTURATĂ CELEI MORTUARE / HOL SPRE BAIE. BĂIATUL, FETIȚA, BUNICA.

Fetiţa *aşează şerveţelele pe masa pregătită pentru praznic. Scapă unul pe jos şi se apleacă să-l ridice. Descoperă sub masă pe* **Băiat**.

Fetiţa: Ce faci acolo?

Băiatul *ridică din umeri.*

Fetiţa: Vrei să-ţi arăt?

Băiatul: Ce?

Fetiţa: Îţi arăt dacă-mi arăţi şi tu...

Băiatul: Ce să-ţi arăt?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Fetiţa *se uită în jur, să fie sigură că n-o vede nimeni, apoi îşi ridică uşor fustiţa. Se văd chiloţeii cu elefanţi.* **Băiatul** *face ochii mari.* **Fetiţa** *îşi trage puţin marginea de la chiloţei în jos şi se întoarce brusc cu spatele către el, zicînd:*

Fetiţa: Uite, fundul !

Apoi se ridică brusc în picioare şi spune :

Fetiţa: Acuma tu!

Băiatul *priveşte speriat în jur, apoi, pe sub masă, o ia la fugă în patru labe să iasă. Cînd să se ridice de sub masă dă de picioarele* **Bunicii** *care, cu o tavă în mînă, îl priveşte uimită cum iese de sub masă şi fuge prin uşa deschisă către hol. În urma lui* **Bunica** *şi* **Fetiţa** *se privesc.*

21. INTERIOR, ZI. ÎN BUCĂTĂRIE. TATĂL, DOAMNA T, FETIŢA.

Doamna tînără *e singură în faţa mesei din bucătărie. Se rujează. În bucătărie intră* **Tatăl**. *Ea priveşte o clipă spre uşa de intrare să vadă dacă nu vine nimeni, apoi îi ia mîna şi i-o pune pe pîntec.* **Tatăl** *îşi trage mîna înapoi şi pune pe masă, în faţa ei, cheia pe care o ţinea în mînă.*

Doamna tînără: Ce e ?

întreabă ea arătînd către cheie.

Tatăl: Te-am avertizat, dar n-ai vrut să mă crezi. Ţi-o dau înapoi pentru că totul între noi...

Pe uşa bucătăriei intră **Fetiţa**. *Văzîndu-i, se opreşte în uşă.* **Tatăl** *iese grăbit.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

22. INTERIOR, ZI. ÎN HOL. REPORTERUL, OPERATORUL.

Reporterul, *iarăşi lîngă coroana mortuară, ridică microfonul şi zice :*

Reporterul: Acum o săptămînă aplaudam cu toţii premiera spectacolului cu titlul... cu titlul ...

Rămîne cîteva clipe cu ochii către aparat, dar tot nu-şi aduce aminte care era titlul, aşa că lasă microfonul în jos şi înjură printre dinţi. În faţa sa **Operatorul** *lasă jos camera pe care o ţinea cu o mînă. În cealaltă mînă are hîrtia cu textul reporterului, scrisă cu litere mari.*

Reporterul: Ce naiba, mă, nu poţi să ţii şi tu hîrtia aia drept!

23. INTERIOR, ZI. SALA DE CONFERINȚE. CHELUL, GRASUL, PRIMARUL.

Chelul *îi şopteşte* **Grasului**, *la ureche:*

Chelul: Şi cînd soţul deschide dulapul, îl vede pe Bulă. Şi întreabă pe nevastă:"da' ăsta de aici dintre haine cine-i" Şi nevasta-i zice:" Ce, măi, n-ai mai văzut o molie?"

24. INTERIOR, ZI. ÎN BUCĂTĂRIE. DOAMNA T, BUNICA, FETIȚA.

Doamna tînără *plînge cu capul pe masă. Mai încolo plînge* **Fetiţa**, *ţinîndu-se de obraz, semn că a intrat cînd nu trebuia. În bucătărie intră* **Bunica**. *Văzîndu-le, zice:*

Bunica: Da' ce Dumnezeu se întîmplă aici?

O ia apoi pe **Doamna tînără** *de după umeri, zicînd:*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bunica: Şşşş... Nu mai plînge. Toţi l-am iubit. Dacă acum i-a fost dat să moară... cînd ajungi la vîrsta mea vezi lucrurile altfel... dacă ai şti tu cît am tras eu de pe urma lui...

Doamna tînără *se desprinde din braţele ei, duce mîna la burtă, se şterge la ochi şi zice:*

Doamna tînără: Am rămas... am să am un copil!

Bunica *îşi pocneşte palmele de bucurie la aflarea veştii:*

Bunica: Vai de mine, ăsta-i motiv să plîngi... să dea Dumnezeu să te bucuri de el... atîta necaz să ai tu... dacă a-i şti tu cît mi-am dorit eu o fată ...

Bunica *o îmbrăţişează iar.* **Doamna** *plînge şi mai tare.* **Fetiţa** *nu ştie cum să primească vestea, apoi începe să plîngă şi ea.*

25. INTERIOR, ZI. CAMERA CU PIANUL. MAMA, POMPIERUL ŞEF, POMPIERII 1 ŞI 2, CEILALŢI POMPIERI.

Pompierii *cîntă cu foc, arcuindu-şi buzele. Dau ritmic din cap, într-o parte şi într-alta:*

Pompierii: Pe munţi şi pe ogoare / Prin cîmpuri şi cîmpii, / Trecea un cuc spre soare / Şi el aşa grăi: / Cu-cu, cu-cu, cu greu vă părăsesc, / Cu-cu, cu-cu, la voi acum privesc.

Mama *îşi mişcă corpul în ritmul muzicii, acompaniind pompierii la pian. Pe chipul* **Pompierului şef** *curg lacrimi în timp ce dirijează.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

26. INTERIOR, ZI. ÎN BAIE. BĂIATUL, PREOTUL, MĂICUȚA.

În baie, într-o cabină, sprijinit de perete, **Băiatul** *răsuflă greu. Încearcă să pronunţe cuvîntul magic încet, în şoaptă, dar nu reuşeşte. Scoate apoi un pix şi îl scrie pe perete, alături de data memorabilă mîzgălită de* **Reporter**. *Se aude deschizîndu-se uşa de la baie. În încăpere intră* **Preotul** *şi* **Măicuţa**.

Preotul: Nu ţi-e ruşine, să mă faci de rîs de faţă cu atîţia oameni!

Preotul *s-a înroşit şi strigă la ea, dar ea rîde.* **Băiatul** *îi priveşte pe gaura cheii, curios.*

Preotul: Ce te rîzi, tîmpito!

strigă el, şi îi trage o palmă peste faţă. Dar şi **Măicuţa** *îi trage o palmă.* **Preotul** *o mai loveşte o dată şi ea face la fel.* **Băiatul** *se retrage o clipă din faţa uşii, nedumerit, apoi priveşte iar.*

Măicuţa: Sărută-mă,

spune **Măicuţa**. **Preotul** *o trage spre el. Cei doi se sărută pătimaş.* **Băiatul** *se retrage de la uşă şi priveşte uimit către pantalonii lui. Acolo se întîmplă ceva. Îşi pune mîinile la urechi şi închide ochii. Un cor lent de înmormîntare începe să se audă slab.*

27. INTERIOR, ZI. TOATE SPAȚIILE. BĂIATUL, ITALIANUL, RUSUL, TATĂL, TÎMPLARUL, REPORTERUL, GRASUL, CHELUL, POMPIERUL, Ş.A.

Într-o succesiune rapidă, filmate într-un plonje accentuat, vedem următoarele cadre enchainate: **Băiatul** *iese din fugă din cabina de baie pe lîngă cei doi.* **Italianul** *şi* **Rusul** *numără împreună: citîri, tri, dva, adin. Gîndăcelul a găsit o scăpare şi fuge de pe masă. Dopul sticlei de şampanie chinuită de tîmplar sare şi lichidul izbucneşte afară, cu un pocnet.* **Reporterul** *întreabă:* "Ce e timpul". **Grasul**

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

se îneacă de rîs, cu faţa schimonosită ca de o mare durere. Gura **Pompierului** *rosteşte:* cu-cu. *Ceasul mare din hol ajunge la fix.* **Băiatul** *intră în fugă în camera mortuară şi priveşte către mort.*

28. A. INTERIOR, ZI. CAMERA MORTUARĂ. BĂIATUL, MORTUL, BUNICA, TATĂL

Băiatul *se apropie încet de sicriu, respirînd agitat. Din sicriu, ridicîndu-se lent,* **Mortul** *se întoarce către* **Băiat** *şi îi zîmbeşte blînd.* **Băiatul** *îl priveşte neîncrezător o clipă, apoi teama lui dispare şi el îi zîmbeşte, la rîndul lui, trist. În spatele lui, în uşă, a ajuns acum* **Bunica**. *Ea strigă, scăpînd tava cu care intrase.*

Bunica: Mortul! S-a uitat la noi!

În încăpere intră acum, în fugă, **Tatăl**. *Priveşte către mort care e aşezat ca la început, în sicriu. Se întoarce către* **Bunică**:

Tatăl: Stai liniştită că nu s-a întîmplat nimic!

Băiatul *priveşte către mort.* **Bunica** *îşi face cruce. Recviemul se aude acum ceva mai tare, parcă apropiindu-se. Flacăra lumînărilor aruncă umbre pe perete.*

28. B. CONTINUAREA SECVENȚEI

Uşa încăperii se dă de o parte şi în încăpere intră ceilalţi: **Preotul** *şi* **Măicuţa**, **Tîmplarul**, **Fetiţa**, **Doamna tînără**, **Primarul**, **Reporterul**, **Operatorul**, *participanţii la adunare. Intră şi* **Mama** *care întreabă:*

Mama: Ce s-a întîmplat?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bunica, *plîngînd, o ia în braţe. Toţi se adună în spatele* **Tatălui** *şi privesc către mort. Cealaltă uşă se dă brusc de o parte şi în încăpere intră în şir indian* **Pompierii** *cîntînd cu voci groase un cîntec grav, lent, de înmormîntare. Ceilalţi le fac loc,* **Măicuţa** *îşi face cruce.* **Băiatul** *urmăreşte ceva care se înalţă spre tavan, o molie, poate. Odată cu* **Pompierii** *încep cu toţii, pe rînd, întîi mai încet, apoi tot mai puternic, să cînte cîntecul cel trist.*

Aparatul se ridică tot mai mult în aer, vertical, plecînd de deasupra **Mortului**, *trecînd peste* **Copil**, *unde şovăie, şi înălţîndu-se tot mai sus. Vedem pe* **Tată**, *care cîntă printre lacrimi, pe* **Gras**, *care cîntă cu zîmbetul pe buze, pe* **Măicuţă**, *care îşi face cruce cîntînd. Aparatul s-a ridicat pînă aproape de tavan, toţi au rămas mici, departe, cu faţa către sicriu, doar* **Băiatul** *s-a întors privind către el …*

29. EXTERIOR, AMURG.

… care îşi continuă înălţarea – prin enchainare – şi deasupra acoperişului, se văd casa, oameni care muncesc pe cîmp, dricul, balonul, pe care aparatul îl urmăreşte pînă cînd acesta se suprapune pe un nor alb care acoperă încet tot cadrul – rămîne numai sunetul unei pale de vînt.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

MÎNA LUI PAULIŞTA

Pagina anterioară

CUPRINS

Pagina următoare

Personaje:

Bărbatul ..... Valeriu Andriuţă
Paznicul ..... Florin Grigoraş
Cerşetorul Tînăr ..... Hanno Höfer
Cerşetorul Bătrîn ..... Radu Socaciu
Robertu ..... Florin Chevorchian
Maria..... Cristiana Răduţă
Isaura..... Patricia Sandino
Nevasta paznicului .....Jeanine Stavarache

Fişa tehnică:

Regia..... Cristian Mungiu
Scenariul ..... Cristian Mungiu
Imaginea ..... Oleg Mutu
Montajul ..... Vadim Staver
Muzica ..... Hanno Höfer şi Vadim Staver
Producţie ..... Nicoleta Daraban şi Ana Poncek
Coloana sonoră ..... Vadim Staver

Durata : 15 minute, 35 mm color
an producţie 1998,
producător : ATF

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENŢA 1. EXTERIOR. AMURG. BARAJ. ROBERT. MARIA.

O maşină luxoasă merge cu viteză pe un drum de ţară ridicînd praful. Soarele străluceşte la orizont iar vîntul agită lanurile de grîu printre care şerpuieşte drumul. Bărbatul care conduce maşina – **Robertu** *– priveşte agitat pe geam căutînd ceva cu privirea. Maşina opreşte brusc în faţa aparatului şi el coboară alergînd către un prag de beton.*

Pe marginea de beton a unui lac de acumulare stă în picioare o femeie tînără – **Maria** *– a cărei imagine se reflectă în apele adînci ale lacului. Femeia priveşte către apă. Pe marginea de beton a barajului apare alergînd* **Robertu** *care strigă către ea :*

– Maria, Maria !.

Femeia se întoarce şi-l priveşte. Mişcarea este reluată la ralanti.

– Robertu ?, *zice ea uimită.*

Tot la ralanti îi vedem pe cei doi alergînd unul către celălalt şi îmbrăţişîndu-se.

– Maria, iu ti amu! , *mărturiseşte bărbatul într-un fel de portugheză.*

Maria, te iubesc – *apare scris pe imagine precum titrarea unui film la TV.*

Robertu *continuă* :

– Nostru unchiu a muritu chiestu matinu. Io sonu lui sonu mostenitoru. Non e nesesariu de vindiru nostru casu di vacantzu. On posu trairu tranchilu !

Apare scris pe imagine : Unchiul meu a murit azi dimineaţă. Sunt singurul moştenitor. Nu mai trebuie să vindem casa de vacanţă. Putem trăi liniştiţi.

– Oh, Robertu, *zice ea cu ochii în lacrimi şi-l îmbrăţişează.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Robertu *însă o mustră :*

– Tu doi promitu a me de ne saltaru dan setu bazinu niciudatamentu !

Titrajul ne lămureşte : Promite-mi să nu sari niciodată în bazinul ăsta!

– Maria, *continuă* **Robertu**, vitu estu minunatu !

Viaţa este minunată, *ne explică titrajul*.

Maria *îşi aduce brusc aminte de ceva şi, ducînd mîna la gură, zice :*

– Ah, Robertu ! Isaura ! On doi lu anunsaru imediatamentu !

Pe ecran apare scris : Trebuie să-i spunem Isaurei !

– Si, *confirmă* **Robertu** *supărat că nu şi-a dat seama mai devreme*, nonu un clipu a perdere !

Titrajul afişează : Da, cît mai curînd !

Cei doi pleacă în fugă ţinîndu-se de mînă.

SECVENŢA 2. INTERIOR. NOAPTE. MAGAZIN. BĂRBATUL.

Într-un magazin de televizoare se află un spărgător – **Bărbatul** *– şi paznicul magazinului –* **Paznicul**, *imobilizat şi întins pe burtă la picioarele spărgătorului.* **Bărbatul** *stă pe un scaun înapoia unei mese de sticlă şi vorbeşte la un telefon mobil. Pe masa (vitrină scundă de sticlă cu obiecte expuse înăuntru) din faţa sa se află un telefon obişnuit, un sul de tifon, un levier, o agendă de telefoane deschisă, o scrumieră improvizată şi o ţigară.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bărbatul *zice* :

– Ţi-e rău ? – zic ţi-e rău ? … ţi-e foarte rău… lasă că ajungeţi acuşi … ascultă … hai că nu pot să vorbesc mult, ascultă, îmi trimiţi banii înapoi imediat cum ajungi, da ? … nu ! – nu-ţi dau adresa lui pînă nu-mi trimiţi banii înapoi … hei, hei ! – te-am pus eu să mergi cu vaporul ?, te-am pus eu să mergi cu vaporul !? … ce ? … cum "unde să faci?", unde ai făcut şi pînă acuma … n-ai făcut ?? … doar n-ai să te ţii trei zile …ce dacă pute, lasă … ce spui ? … ţi-e rău … borăşti ? … aoleu, mi-e rău numai cînd mă gîndesc !

Bărbatul *ia o clipă telefonul de la ureche şi, ridicîndu-se de pe scaun, schimbă postul unui televizor aflat pe un raft cu televizoare şi care înfăţişează un vapor în furtună. Expuse pe acelaşi raft mai sînt cîteva televizoare dintre care încă unul funcţionează. Aparatul se apropie de ecranul acestuia pe care îi zărim pe* **Robertu** *şi* **Maria** *alergînd pe culoarele unui spital (trec pe lîngă cîţiva oameni în halate albe). Pe un pat de spital este o femeie care doarme (Isaura).*

SECVENŢA 3. EXTERIOR - INTERIOR. NOAPTE. STRADĂ. CERŞETORUL BĂTRÎN ŞI CEL TÎNĂR

– Ea cine e ? *întreabă* **Cerşetorul Bătrîn**.

În faţa vitrinei magazinului de televizoare stau pe trotuar doi cerşetori care privesc prin geam la filmul care se derulează pe unul dintre televizoare. În spatele lor e parcată o maşină. Strada e pustie. Cîte o fereastră mai e luminată.

– Ea e sora vitregă a lui Maria dar ea nu ştie de cînd cu accidentul – e fata milionarului, ea – *îi explică* **Cerşetorul Tînăr**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– A lui Gabriel ?, *întreabă* **Bătrînul**.

– Ei, a lui Gabriel !, *îl mustră celălalt.*

– Gabriel e ăla cu moştenirea ... vărul lui Paulişta !

După o clipă de gîndire **Bătrînul** *întreabă :* Care avea castelul ăla mare ?

– Ei, "care avea castelul ăla mare?". De ce nu eşti atent ? – *îl ceartă* **Tînărul**.

Amîndoi tac privind la film. Trece o maşină pe stradă. Bătrînul priveşte în urma ei şi apoi îi spune celuilalt :

– Mi-a dispărut cîinele.

Dar celălalt e atent la film şi nu-i răspunde.

INSERT / SECVENȚA 4. INTERIOR. AMURG. SPITAL. ISAURA, MÎNA LUI PAULIŞTA

De pe măsuţa aflată în camera de spital alături de patul în care doarme femeia o mînă ia un pahar şi toarnă în apa dinăuntru un praf alb.

– E mîna lui Paulişta ! – *zice* **Tînărul** *întorcîndu-se către cel* **Bătrîn**.

– Mi-a dispărut cîinele, *îi răspunde acesta*.

– Cine ?, *întreabă* **Tînărul** *într-un tîrziu fără să-şi ia privirea de la TV*.

– Cîinele – a dispărut.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Tînărul *priveşte în continuare neclintit la TV.*

– Unde a dispărut ? – *întreabă el într-un tîrziu.*

– Nu ştiu. Să nu-l fi otrăvit cineva, *răspunde* **Bătrînul**.

Tînărul *dă uşor din cap tot cu privirea către TV, apoi se întoarce către celălalt şi îi destăinui bănuiala lui* :

– E mîna lui Paulişta !

Bătrînul *nu-i răspunde. Dinăuntrul magazinului îi vedem acum cum stau zgribuliţi în stradă şi se uită la imaginile care se derulează pe ecranul de televizor.*

SECVENȚA 5. INTERIOR. NOAPTE. MAGAZIN. BĂRBATUL, PAZNICUL.

Bărbatul *din magazin continuă să vorbească la telefonul mobil. Pe televizoarele din spatele lui emisiunile se derulează în continuare. Zice :*

– Nu, întîi îmi dai banii şi după aia îţi dau adresa ... hei, aşteaptă puţin.

Bărbatul *ridică receptorul telefonului fix care a început să sune şi pune mobilul pe masă. Din telefonul fix se aude o voce de femeie :*

– Marcel ?

– Cine ? – *întreabă* **Bărbatul**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

De sub masă unde e întins pe burtă cu mîinile prinse la spate cu tifon, **Paznicul** *(îmbrăcat în uniformă de gardian public) întoarce capul către* **Bărbat** *şi îi zice :*

– Eu sînt Marcel.

– Marcel ? – *mai întreabă o dată femeia.*

– Da – *zice* **Bărbatul**.

– Marcel, tu eşti ?

– Da, zi ! – *răspunde* **Bărbatul**.

– Unde ai pus cheia de la cămară ? – *întreabă femeia.*

– Unde ai pus cheia de la cămară *?* – *întreabă* **Bărbatul** *cu voce joasă pe* **Paznic** *acoperind receptorul cu mîna.*

– Pe contor – *îi răspunde de jos* **Paznicul**.

– Pe ce ? – *întreabă* **Bărbatul** *care n-a înţeles.*

– Pe contor ! – *repetă* **Paznicul**.

– Pe contor – *zice* **Bărbatul** *în telefon*.

– Pe ce ? – *întreabă la rîndul ei femeia.*

– Pe contor ! – *strigă* **Bărbatul**.

După o clipă de gîndire femeia întreabă:

– De ce ai pus-o pe contor ? Ţi-am zis să n-o mai pui pe contor ?

Şi după o scurtă pauză continuă:

– De ce n-ai cumpărat pui ? **Bărbatul** *acoperă receptorul cu mîna şi întreabă pe* **Paznic** *:* De ce n-ai cumpărat pui ?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– N-am mai avut bani ! – *explică* **Paznicul**.

– N-am mai avut bani – *repetă* **Bărbatul** *în telefon.*

– Cum "n-am mai avut bani" – *îl repede femeia*. Iar bei ? Noi n-avem ce mînca şi tu bei?

Bărbatul *nu ştie ce să răspundă. Acoperă receptorul lipindu-l de piept şi-l întreabă pe* **Paznic** *:*

– De ce bei, mă ?

Cît poate din poziţia în care se află acesta ridică din umeri.

– Să nu mai vii acasă, ai înţeles ? – *zice femeia în telefon.*

– Da, da, hai gata *…* – *zice împăciuitor* **Bărbatul**.

– Nu "da, da", nu "da, da" ! Nu-mi zi tu mie "gata" ! Eu stau ca vaca aici şi muncesc toată ziua ca tu să bei, animalule ! – *zice femeia şi începe să plîngă.*

Bărbatul *e încurcat, nu ştie ce să răspundă. Întinde cît îi permite firul receptorul către* **Paznic** *şi-l îndeamnă* :

– Zi-i ceva !

– Te iubesc, Maria ! – *strigă* **Paznicul** *de jos către receptor şi începe şi el să plîngă.*

Apoi adaugă :

– Nu pot vorbi acum ! E un spărgător în magazin !

Bărbatul *retrage receptorul , îi arată obrazul* **Paznicului** *– un fel de mustrare – şi zice în telefon* :

– Te iubeşte ! Adică "te iubesc". Dar nu pot să vorbesc acuma.

Femeia întreabă :

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Marcel ?!

– Hai, gata, pa !– *zice* **Bărbatul** *şi închide. Rămîne o clipă pe gînduri, apoi spune:*

– Nasol cu nevasta.

– Alo ! – *se aude din mobilul lăsat pe masă.*

– Da! Ai făcut ? … mai trăieşti ? … hei, să nu-mi vorbeşti aşa ! … ţi-am zis eu să mergi în container ? – ţi-am zis eu să mergi în container ?! … ce să ticăie ? … nu ticăie, mă, nimica, îţi ticăie ţie capul de la tangaj !

De jos **Paznicul** *intervine în discuţie explicînd cu ochii la televizorul pe care se derulează imaginile serialului:*

– La televizor ticăie.

Bărbatul *întoarce privirea către TV. Pe ecran se vede o bombă cu ceas care ticăie.*

SECVENŢA 6. INTERIOR. AMIAZĂ. SPITAL. ROBERTU, MARIA, ISAURA.

Un ac roşu de secundar parcurge un cadran de ceas arătînd că pînă la fix sînt mai puţin de două minute. În camera de spital în care doarme Isaura intră în fugă **Robertu** *şi* **Maria**. **Maria** *se aşează pe patul în care doarme Isaura.* **Robertu** *ridică de jos un flaconaş pe care scrie : SUMNIFERU. Examinează o clipă paharul de pe noptieră, acum gol, şi îi explică Mariei :*

– Unu personu a pozu sumniferu dan lu veru di Isaura!

Titrajul explică : Cineva a pus somnifer în paharul Isaurei !

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Înspăimîntată *de cele aflate* **Maria** *se întoarce către Isaura, o scutură uşor de umeri şi spune* :

– Isaura, Isaura, trezire tu !

– Isaura, trezeşte-te – *apare scris pe ecran*.

Isaura nu se trezeşte de tot dar începe să vorbească, zbătîndu-se prin somn :

– Pauliştu, no … pensiru a nostru infantu … Pauliştu, non pozu la bombu ! … non pozu la bombu, Pauliştu !

Titrajul ne traduce : Pauliştu, gîndeşte-te la copilul nostru ! Nu pune bomba.

Robertu *priveşte pe* **Maria** *îngrozit de cele aflate. O scutură la rîndul lui pe Isaura întrebînd-o :*

– Isaura, undu istu lu bombu ?

Titrajul : Unde este bomba, Isaura ?

Dar Isaura pare prea slăbită ca să poate răspunde aşa că **Robertu** *şi* **Maria** *încep ei înşişi să caute bomba prin încăpere.*

– Robertu! – *strigă* **Maria** *arătîndu-i acestuia mecanismul ascuns în dulăpiorul cu medicamente.*

Robertu *îl priveşte încremenit, apoi face un pas către bombă.*

INSERT / SECVENŢA 7. INTERIOR. NOAPTE MAGAZIN. BĂRBATUL, PAZNICUL.

În magazin **Bărbatul** *a fost acaparat cu totul de dramatismul serialului şi priveşte încordat la televizor, la fel de interesat ca şi* **Paznicul**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

INSERT / SECVENȚA 8. EXTERIOR. NOAPTE. STRADĂ. CERŞETORUL BĂTRÎN ŞI CEL TÎNĂR.

Şi cerşetorii privesc cu atenţie la film. **Cel Tînăr** *îşi ţine respiraţia de emoţie şi duce mînă la inimă. Celălalt, mai detaşat, se sprijină de maşina din spatele lui, să stea mai comod.*

Revenim la acţiunea filmului şi îl vedem pe **Robertu** *înaintînd precaut către bombă. E o linişte deplină.* **Robertu** *întinde mîinile către bombă.*

Ochii **Cerşetorului Tînăr** *sînt mari cît cepele. E furat cu totul de film.*

Un trans-înainte ne arată ochii măriţi de concentrare a lui **Robertu** *şi sudoarea care îi acoperă fruntea. Un alt trans-înainte ne descrie momentul în care mîinile lui apucă bomba.*

– Biip, biip, biip, biip !! – *se aude brusc şi tare pe această imagine. Imediat vedem pe* **Cerşetorul Bătrîn** *care se depărtează de maşina pe care se sprijinise şi căreia i-a declanşat alarma.*

– Şţ ! – *îl mustră celălalt arătînd cu mîna dusă la inimă că s-a speriat îngrozitor.*

– N-am vrut – *se scuză* **Bătrînul**.

– Ah, ce m-am speriat! – *zice şi* **Paznicul** *în magazin mutîndu-şi privirea de la geamul dinspre stradă unde se văd cerşetorii şi maşina către* **Bărbat**. *Acesta stă nemişcat în picioare cu un levier într-o mînă şi cu cealaltă dusă la inimă, întors şi el către geamul dinspre stradă. Pe chip are întipărită o expresie de mare spaimă – cu ochii măriţi şi dinţii încleştaţi.*

– Şi dumneavoastră v-aţi speriat – *constată politicos* **Paznicul**.

Acesta nu-i răspunde nimic ci, fără nici un gest, cade ca o scîndură pe spate.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

În stradă, alarma maşinii s-a oprit. **Cerşetorul Bătrîn** *se mai scuză odată* :

– N-am vrut să te sperii.

Celălalt se întoarce nervos către el şi-l mustră :

– Idiotu! Io voliu priviru lu filmu! Tu pozu restiru tranchilu un minutu! – *şi se întoarce iarăşi cu privirea către televizor.*

Cerşetorul Bătrîn *a rămas înţepenit de uimire cu privirea către celălalt. Într-un tîrziu spune – mai mult pentru el :*

– Nu înţeleg.

– Io voliu vediru lu filmu! – *strigă celălalt la el arătînd cu mîna către televizor.*

Cerşetorul Bătrîn *rămîne pe gînduri. Pe uşa magazinului iese* **Paznicul** *care le zice* :

– Vă rog, puteţi să mă ajutaţi ? Cred că a murit cineva la mine în magazin.

Şi **Paznicul** *reintră în magazin, aşa legat cu mîinile la spate cum e – urmat de cei doi cerşetori.*

SECVENŢA 9. INTERIOR. NOAPTE. MAGAZIN. PAZNICUL, BĂRBATUL, BĂTRÎNUL, TÎNĂRUL.

– Eram atent la serial şi n-am observat cînd a pătruns în magazin. Mi-a luat mobilul să vorbească. Cînd s-a auzit sirena s-a speriat şi a căzut – *le explică* **Paznicul** *celor doi în timp ce* **Cerşetorul Bătrîn** *îi dezleagă mîinile.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Cel Tînăr *se apleacă spre* **Bărbat**, *pune urechea la gura lui şi, după o clipă, le explică celorlalţi* :

– Non e mortu. Il a leşinatu para cozu del emosionu.

– Înţelegeţi ce spune ? – *întreabă* **Bătrînul** *pe* **Paznic**.

Paznicul *priveşte cu atenţie pe* **Cel Tînăr**, *apoi se gîndeşte la ce a auzit şi, întorcînd privirea către* **Cerşetorul Bătrîn**, *îi explică* :

– Si. Il a leşinatu para cozu del emosionu.

Zîmbetul **Tînărului** – *plin de speranţă – dispare încet şi el face un pas înapoi privind cu teamă pe ceilalţi doi*.

Din unghiul subiectiv al **Bărbatului** *întins pe jos îi vedem pe cei doi –* **Cerşetorul Tînăr** *şi* **Paznicul** – *cu capul în jos aşa aplecaţi cum sînt deasupra lui.* **Bărbatul** *se ridică în fund şi se uită împrejur să se orienteze. Priveşte către televizor.*

INSERT / SECVENȚA 10. INTERIOR. AMURG. SPITAL. ROBERTU.

Pe ecranul televizorului îl vedem pe **Robertu** – *pe un hol de spital pe care sînt oameni care se feresc îngroziţi – care, văzînd că secundarul bombei ajunge la fix, acoperă diabolicul dispozitiv cu trupul său. Întreaga mişcare e prezentată în ralanti iar la sfîrşit imaginea încremeneşte în stop cadru pe faţa lui* **Robertu**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Bărbatul *îşi ia privirea de la televizor, se ridică şi îşi bagă înapoi lucrurile în buzunare : levierul, agenda, tifonul. Verifică dacă mai e cineva pe firul mobilului ascultînd o clipă dar nu mai e nimeni pe fir. Scoate din buzunar nişte bani şi îi pune pe masă zicîndu-i* **Paznicului** *:*

– Uite, să iei pui lu' nevastă-ta.

Şi se îndreaptă către ieşire.

Paznicul *face un pas în urma lui şi zice* :

– Pur favoru, ju pui avoru lu şapcu i lu telefunu ?.

Cerşetorul Bătrîn *îl priveşte cu speranţă pe* **Bărbat**. *Acesta se încruntă o clipă privind către* **Paznic**, *îi cercetează apoi cu privirea pe ceilalţi doi şi zice :*

– Lu şapcu, si – me lu telefunu, ju lu pastrau!

Şi îi aruncă şapca **Paznicului**. *Apoi iese.*

SECVENŢA 11. EXTERIOR. NOAPTE / ZORI. STRADĂ. BĂRBATUL. PAZNICUL. BĂTRÎNUL. TÎNĂRUL

Bărbatul *ieşit pe uşa magazinului o porneşte în susul străzii tastînd din nou numărul pe mobil. Ies şi ceilalţi.* **Cerşetorul Bătrîn** *porneşte mai înainte de-a lungul străzii tîrîind după el un cărucior improvizat. În uşa magazinului* **Paznicul** *îi mulţumeşte* **Tînărului** *pentru ajutor şi reintră înăuntru căci sună telefonul.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Cerşetorul Tînăr *a ajuns lîngă un coş de gunoi în care se uită să vadă ce găseşte. Celălalt îl ajunge din urmă şi-i zice, privind în gol de-a lungul străzii* :

– Bietu Robertu.

După o clipă de gîndire **Bătrînul** *îi răspunde resemnat* :

– Si, Bietu Robertu …

Aparatul se îndepărtează brusc de ei într-o mişcare continuă şi neîntreruptă. Îi vedem în zorii care răsar cum merg singuri pe mijlocul străzii pustii, ajunşi acum de un cîine – cum rămîn tot mai mici între vitrinele luminoase şi blocurile înalte care-i înconjoară.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 1. EXT. AMIAZĂ. ÎN FAȚA CANTONULUI.

Între şinele strălucind în soarele tîrziu de vară, iarba a crescut înaltă, acoperind traversele putrede de lemn. Roţile vagoanelor de marfă păcăne ritmic la fiecare încheietură, apăsînd greu şinele vechi.

Cantonierul *mătură dalele cenuşii de ciment printre care a ieşit iarba, tîrşîind agale mătura din nuiele prinse cu sîrmă.*

– Vine!

De lîngă uşa cantonului, unde stă pe un scaun mic în umbra streşinii, celălalt îi arată cu mîna vagoanele care se apropie. **Cantonierul** *se întoarce să privească.*

– Trei! – *zice el.*

Celălalt dă a lehamite din mînă. Dă din cap să arate că nu e deloc de acord.

– Şapte, cel puţin!, *spune el, subliniind cu un deget. Se ridică apoi, apărîndu-se cu mîna de razele soarelui de vară tîrzie, care cad pieziş, aruncînd umbre lungi.*

– Nu mai mătura atîta! – *strigă din tren* **Ceferistul**. *E aşezat jos pe podeaua de lemn a unui vagon, cu picioarele atîrnînd în afară.*

Vagoanele se apropie de cantonul mic de cărămidă înapoia căruia se vede printre salcîmii deşi cum se întinde cîmpul către mare. Nici o locomotivă nu trage vagoanele, pesemne că au fost împinse şi acum merg aşa, singure, pînă să se oprească. Şinele păcăne ritmic, de două ori, la fiecare

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

încheietură. **Ceferistul** *ia de lîngă el un ziar împăturit cu atenţie şi, opintindu-se, îl azvîrle departe către cei doi.* **Ajutorul de cantonier** *îl ridică, lovindu-l cu dosul palmei, să-i ia praful.*

– Cînd îmi vinzi curcanul? – *strigă* **Ceferistul** *către ei înainte ca vagonul să se îndepărteze cu totul.*

Cantonierul *face semn cu mîna că poate să aştepte el mult şi bine. Trenul se îndepărtează către marea care luceşte stins la orizont, mai jos de faleza înaltă.*

Ajutorul de cantonier *pune ziarul pe masa mică de răchită care stă sprijinită afară, de peretele cantonului. Deasupra ei, pe o sfoară, între două cuie, stau la uscat în bătaia vîntului mai mulţi peşti.* **Ajutorul** *dă paginile una după alta, pedant, să nu le boţească. În spatele lui, în picioare, încercînd să aprindă un rest de ţigară,* **Cantonierul** *priveşte peste umărul lui.*

Degetul noduros al **Ajutorului** *coboară pe hîrtia gălbuie de ziar, zăbovind o clipă peste înscrisul negru, gros:* ***DECESE.*** *Bate tacticos înăuntrul fiecărui chenar, să nu-i scape vreunul.*

– Cinci!

Cantonierul *dă din cap către el, mustrător.*

– Ce? Cinci, dar nu trei – *subliniază* **Ajutorul**. *Dă paginile înapoi pînă la prima.*

– I-auzi! Pleacă mîine în cursă Vereştiul.

- O să fie furtună, *zice* **Cantonierul** *urmărind cum duce vîntul fumul pe care l-a dat afară din piept.*

Privesc amîndoi către mare. Deasupra ei mai mulţi pescăruşi zbat repede din aripi, să înfrunte vîntul.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 2. EXT. SEARĂ. ÎN FAȚA ŞI ÎN SPATELE CANTONULUI.

Becul mare se leagănă puternic deasupra dalelor din faţa cantonului, agitîndu-se în aer la capătul sîrmei de care stă atîrnat. Sub el, pe ziarul aşezat pe masa de răchită, se văd căzînd primele picături de ploaie. **Cantonierul** *citeşte în continuare ziarul ca şi cum nimic nu s-ar întîmpla.*

– Trebuie să intrăm – *zice* **Ajutorul** *luîndu-şi în mînă farfuria din care mănîncă.*

Deschide uşa cantonului şi începe să care înăuntru farfuriile goale. Vîntul ridică faţa de masă şi răstoarnă un pahar.

– Era gol, *îl linişteşte* **Cantonierul** *fără să ridice privirea.*

Ajutorul *fuge – ţinîndu-şi haina deasupra capului ca un cort – către coteţul de păsări. Becul se zbate şi mai tare pîlpîind şi aruncînd umbre adînci pe ziarul tot mai mototolit de vînt al*

Cantonierului *care a rămas pe platforma din faţa şinelor, citind.*

– Să vezi ce s-a speriat curcanul! – *îl înştiinţează* **Ajutorul** *din fugă, adăpostindu-se în pragul uşii de la canton.*

– I-am mai dat un pumn de boabe, să-l potolesc! Nu intri? O să faci ziarul praf.

Cantonierul *se ridică acum şi aşează ziarul în calea vîntului, să-l îndrepte.*

– Să nu fi venit vreun mistreţ la porumb. Parcă am auzit grohăieli, *îi strigă din prag* **Ajutorul**.

Salcîmii înalţi se îndoaie, fîşîind sub vîntul puternic. **Cantonierul** *îi dă ziarul celuilalt şi, mergînd aplecat să înfrunte vîntul, înconjură cantonul, trecînd prin portiţa mică care se zbate lovindu-se de*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

gard, către curtea din spate. Urcînd pe o scară veche de lemn **Cantonierul** *se ridică pe mica magazie din scînduri vechi construită înapoia cantonului. De sub el se aud păsările speriate în coteţul lor. Pe magazie, ţinîndu-se de butoiul negru de tablă,* **Cantonierul** *stă aplecat în vîntul care-i flutură hainele ca un timonier pe corabie. În faţa lui, marea se vede luminată de furtună la orizont. Cîte un fulger brăzdează cerul întunecat luminînd o clipă valurile care spumegă izbind în mal.*

Jos, în cîmpul de porumb care se întinde către faleza înaltă, sperietoarea de ciori se rupe trosnind sub vîntul puternic şi cade la pămînt. **Cantonierul** *coboară pe scara de lemn şi înaintează anevoie pe cîmpul întunecat. Ploaia se înteţeşte acum, răpăind pe ţigla cantonului.*

SECVENȚA 3. INT. - EXT. NOAPTE. ÎN FAȚA CANTONULUI ŞI ÎNĂUNTRUL LUI.

– Deschide, *strigă* **Cantonierul** *bătînd tare în geam.*

– E deschis! – *strigă dinăuntru* **Ajutorul** *repezindu-se către uşă şi smucind-o de perete.* **Cantonierul** *intră împleticit înăuntru tîrîind cu greu un bărbat pe care îl duce pe după umeri. Îl lasă să cadă pe duşumea, ştergîndu-şi faţa de apă. Podeaua se clatină sub izbitura lui , ciocnind cu un clinchet paharele aflate pe masă.*

– Uite mistreţul tău, *spune* **Cantonierul**, *aşezîndu-se pe un taburet. Răsuflă din greu, se vede că tîrîitul* **Străinului** *din curtea din spate pînă aici l-a obosit peste măsură.* **Ajutorul** *îl priveşte precaut pe cel de jos, ca pe un animal periculos care poate doarme, dar poate se preface.*

– Ce namilă – *zice el încet, cercetîndu-l cu privirea.* **Străinul** *e deopotrivă gras şi înalt. În ciuda ploii, părul îi stă zbîrlit, cîrlionţii negri acoperindu-i fruntea boltită, despicată de riduri adînci. O*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

barbă deasă, alungită, îi coboară pînă aproape de piept, pierzîndu-se pe tunica neagră cu catarame.

– Sforăia ca un porc, căzuse în grădina din spate, lîngă sperietoare.

Cantonierul *şi-a scos cămaşa şi acum îşi dă jos şi maieul, pe care îl stoarce, răsucindu-l. Ia de pe o sfoară care traversează lăbărţată încăperea un prosop gălbejit şi se şterge la ceafă.*

– Crezi că venise să fure curcanul? – *întreabă* **Ajutorul**.

– Nu cred... A avut un accident, a căzut cu maşina jos, în nisip.

– Ai vorbit cu el?

– Cînd l-am ridicat, a bîiguit cîteva vorbe...

– Ce de-a apă a făcut! – *costată* **Ajutorul**, *privind la balta care se întinde în jurul* **Străinului**, *pe podea. Aduce cu piciorul o cîrpă şi o tîrîie încoace şi încolo, să ia apa.*

– Crezi că e lovit? – *întreabă el, aplecîndu-se să-l privească în faţă. Are un ochi umflat.* **Cantonierul** *vine vadă şi el. Sub unul din ochi, închis pe jumătate, se vede pupila neagră, mişcîndu-se.*

Ajutorul *se apleacă să se uite mai de aproape. Ochiul se deschide şi îl priveşte o clipă, apoi* **Străinul** *se întoarce greoi către el apucîndu-l de picior.* **Ajutorul** *scoate un urlet şi îşi smulge piciorul, sărind înapoi.*

– Lua-l-ar naiba! – *strigă* **Ajutorul**. Ce m-a speriat!

– Hai să-l ducem sus, *zice* **Cantonierul** *apucîndu-l de o mînă.*

– Sus? Şi noi unde dormim?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Aici nu-l putem lăsa... Îl ducem sus şi noi dormim jos, pe saltele.

Ajutorul *îl apucă de cealaltă mînă şi, sucindu-l într-o parte şi în cealaltă pe podeaua lunecoasă, cei doi îl tîrîie cu greu către treptele care duc deasupra, la micul dormitor improvizat chiar sub acoperişul cantonului.*

– E cît un urs, *constată* **Ajutorul**, *gîfîind.*

– Ia-l de picioare! – *îl sfătuieşte* **Cantonierul**.

Îl răsucesc cu greu pe scara îngustă, lovindu-l cu spatele de fiecare treaptă.

– Iar plouă aici – *observă* **Cantonierul**, *împingînd cu piciorul un lighean vechi sub o spărtură a acoperişului prin care apa picură înăuntru. Opintindu-se, cei doi saltă cu greu* **Străinul** *în patul mare, bombat, aşezat chiar în mijlocul încăperii, sub acoperişul ţuguiat care taie încăperea de o parte şi de cealaltă.*

Se aşează şi ei să se odihnească pe pat, gîfîind.

– Ia uite, a stat ploaia, *constată* **Ajutorul** *aplecîndu-se să privească prin ochiul mic de sticlă care lasă să se vadă acum cîteva stele.*

SECVENŢA 4. EXT. ZI. ÎN FAŢA CANTONULUI.

Cîteva grăunţe portocalii cad împrăştiindu-se pe dalele de beton. Un curcan mare se repede, culegîndu-le grăbit în cioc. Înapoia lui, mai multe găini ciupesc iarba ieşită printre dale. **Cantonierul** *mai aruncă un pumn de grăunţe şi apoi îşi freacă palmele una de alta, să scuture praful.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Uşa cantonului se deschide şi **Ajutorul de cantonier** *păşeşte afară, apărîndu-şi ochii cu mîna de soarele dimineţii. Pe cap are o scufie care îi atîrnă moale, pe o parte.*

– Ce devreme te-ai trezit, *zice el privindu-şi ceasul.*

Departe, pe drumul de pămînt care traversează şinele de cale ferată se vede trecînd o bicicletă.

– Ia uite, e deja opt! – *constată* **Ajutorul** *privind întors către bicicleta care se îndepărtează. Poţi să-ţi pui ceasul după ea!*

Bate cu degetul în ecranul ceasului, să arate că e fix. **Cantonierul** *se întoarce şi el să privească după femeia care se îndepărtează. Vîntul îi înfoaie o clipă fusta. Îşi duce mîna la pălărie, să nu-i zboare.*

– Trebuie să mergem să luăm maşina*, zice el.*

– Maşina lui? – *întreabă* **Ajutorul** *arătînd cu capul către acoperiş.* **Cantonierul** *dă din cap că da.*

– Sforăie... nici nu s-a mişcat – *îl înştiinţează* **Ajutorul**.

– Şi-a luat pălăria verde, azi, *constată* **Cantonierul** *privind în zare către femeia care se mai zăreşte acum doar ca un punct în lanurile brune.*

SECVENŢA 5. EXT. ZI. PE PLAJĂ ŞI PE DRUM.

– Cum naiba o fi scăpat? – *întreabă* **Ajutorul** *privind la maşina imensă, neagră, care zace îngropată în nisip. Pe plaja care se întinde în spate furtuna a scos tot felul de rămăşiţe. Pescăruşii ţopăie pe nisipul ud, ciugulind din mormanele de scoici.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Cantonierul *dă de o parte nisipul suflat de vînt pe geamul maşinii şi, ducîndu-şi mîinile în jurul ochilor, îşi apropie faţa de parbrizul îngust încercînd să desluşească ce se vede înăuntru.*

– Cred că are cel puţin patruzeci de ani, maşina asta, *zice* **Ajutorul** *ridicînd din nisip un far mare, rotund, care s-a desprins, pesemne, din pricina căzăturii, de suportul care-l ţinea lipit lîngă partea din faţă a motorului prelung.*

– Adu tractorul, *spune* **Cantonierul**.

Ajutorul *mînuieşte atent tractorul coborînd cu spatele ultimii metri ai drumului abrupt de pămînt.* **Cantonierul** *a legat un cablu gros de sîrmă de bara maşinii şi acum trage în sus de el, să arate pînă unde trebuie adus tractorul.* **Cantonierul** *leagă capătul sîrmei de cîrligul gros de metal ce atîrnă în spate.*

– Trage, *strigă el.*

Cablul se întinde pe măsură ce botul maşinii se ridică încet de la pămînt. Tractorul se opinteşte înaintînd greu pe drumul moale sub greutatea maşinii care lasă două dîre adînci în nisipul ud.

– N-o fi văzut, aici, drumul – *zice* **Ajutorul** *oprind tractorul înainte de trecerea peste calea ferată, chiar sub vîrful colinei, unde tufişuri bătrîne acoperă răspîntia celor două drumuri ce se despart de partea cealaltă a şinelor de tren. Pînă n-o să fie aici un mare accident n-o să repare nimeni, zice el, aplecîndu-se să facă loc* **Cantonierului** *care sare pe lîngă el din cabina îngustă a tractorului. Prin parbrizul crăpat se vede trecînd pe drumul prăfuit învăţătoarea, pe bicicleta ei lustruită.* **Ajutorul** *dă admirativ din cap:*

– Fix ora zece, nici mai mult nici mai puţin. N-ar întîrzia o dată!

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Cantonierul *merge către vîrful colinei şi se uită de-a lungul celor două drumuri prăfuite care se întîlnesc după vîrful pantei, apoi face semn celuilalt că poate să vină, că nu e nimeni. Ridică o traversă lată de lemn şi o aşează într-un şanţ rămas de-a curmezişul drumului, să îl astupe.*

Tractorul trece acum legănîndu-se peste calea ferată, urmat de maşina atîrnată înapoia lui. **Cantonierul** *a rămas să supravegheze.*

– A trecut. Dă-i înainte – *strigă el. Sare pe pragul lat care mărgineşte pe laturi uşile negre ale maşinii şi apucă antena groasă, înaltă, să se ţină.*

Ajutorul *se întoarce o clipă către el să vadă dacă are de gînd să rămînă acolo. Prin geamul murdar al tractorului se vede stînd semeţ în picioare, lîngă maşina neagră,* **Cantonierul***, ca un pescar care a înfipt harponul în balena lui.*

SECVENȚA 6. EXT. AMIAZĂ. ÎN FAȚA CANTONULUI.

Vagoanele vişinii de marfă se apropie de micul canton, păcănind la fiecare încheietură. Pe dalele de beton din faţa lui, **Cantonierul** *dă jos cu mătura nisipul de pe maşina cea neagră. Aşezat pe prag, cu scufia de noapte pe cap,* **Ajutorul** *pune deoparte cuţitul mare în ligheanul plin deopotrivă cu coji şi cartofi.*

– Vine gazeta*, îl înştiinţează el pe cantonier. Scoate scufia din cap şi se ridică.*

– Trei, zic – *adaugă el.*

Cantonierul *lasă deoparte mătura şi se întoarce către vagoanele care vin iarăşi împinse de vreo locomotivă trimisă între timp cine ştie unde.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Nu ştiu ce să spun, *mărturiseşte* **Cantonierul**. Patru, aşa, ca să...

– Ce furtună! – *strigă* **Ceferistul** *de pe platforma vagonului pe care stă aşezat.* V-a stricat ceva?

– Cîteva ţigle la acoperiş.

Ajutorul *întinde mîna către canton, să-i arate unde.* **Ceferistul** *se lasă pe spate şi aruncă puternic către ei gazeta împăturită.*

– A cui e maşina? *strigă el înainte ca vagoanele să se îndepărteze cu totul.*

– Un străin, *răspunde* **Ajutorul**.

Ceferistul *duce mîna la ureche să arate că n-a înţeles.* **Ajutorul** *dă să mai spună odată dar renunţă, vagoanele sînt prea departe.*

Cantonierul *a aşezat deja ziarul pe masă şi urmăreşte atent rubrica, cu degetul.* **Ajutorul** *se apropie să se uite şi el.* **Cantonierul** *răsfoieşte o pagină – întîi înainte şi pe urmă înapoi. Se întoarce apoi către celălalt şi îl priveşte.*

– Ce? – *întreabă* **Ajutorul**.

Cantonierul *se mai uită o dată în ziar.*

– Azi n-a murit nimeni. Adică... ieri.

– Nu se poate, *zice neîncrezător* **Ajutorul** *luînd ziarul să se uite şi el.* **Cantonierul** *îl lasă.* **Ajutorul** *urmăreşte atent rubrica, apoi priveşte pe celălalt.*

– Nu se poate. Asta nu s-a mai întîmplat niciodată.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Cantonierul *se întoarce să dea jos nisipul de pe maşină.*

– S-a întîmplat acuma! – *zice el.*

– N-a plecat Vereştiul, din cauza furtunii – *îl înştiinţează* **Ajutorul**. Mîine pleacă...

Se ridică să intre înăuntru.

– Ce punem la cartofii ăştia? – *întreabă el.*

– Ce ar fi dacă am tăia curcanul, *zice* **Cantonierul**.

Ajutorul *se întoarce din uşă. A rămas cu cuţitul în mînă, privindu-l.*

– Curcanul!? Vrei să tai curcanul?

– Îmi venise aşa, o poftă.

Ajutorul *intră înăuntru fără să-i mai răspundă.* **Cantonierul** *se uită prin geamul fumuriu la scaunele de piele care se disting întunecate în maşină.*

– Ce-i asta? – *întreabă el.*

Ajutorul *ţine în mîna întinsă către el nişte chei. În mîna cealaltă are o oală înaltă pe care o ţine de toartă.*

– Le-am găsit înăuntru, pe masă.

Cantonierul *le ia şi le încearcă în uşa maşinii. Cheile pătrund în broască fără nici o greutate.*

– S-o fi trezit cît am fost plecaţi, *zice* **Cantonierul**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Ajutorul *înalţă oala către el, să priceapă că-i goală.*

– A mîncat supa pentru toată săptămîna. Şi trei pîini pe deasupra.

– Să nu fi plecat cu furculiţele de argint, *se îngrijorează* **Cantonierul**.

– Plecat pe naiba. Să-l auzi cum sforăie. Neîntors. Zici că nici nu s-a mişcat.

Cantonierul *priveşte la cheile care atîrnă în uşa maşinii. Ridică din umeri.*

– Ne-om socoti cînd se trezeşte, *zice el*. Oricum, în caz de ceva, avem maşina.

Ajutorul *se uită nedumerit la el. În caz de ce? Doar nu se gîndeşte să oprească maşina pentru o supă şi trei pîini.*

– Ţi-ar plăcea s-o ai? – *îl iscodeşte* **Cantonierul** *dîndu-i un ghiont.*

Ajutorul *ridică din umeri.*

– Mai mult mi-ar plăcea curcanul, *zice* **Ajutorul** *şi, ridicînd de jos cuţitul, intră înapoi în canton.*

SECVENȚA 7. EXT. SEARA. ÎN FAȚA CANTONULUI.

– Ce mult mănînci! – *se miră* **Ajutorul**.

Becul de deasupra dalelor atîrnă nemişcat deasupra mesei de răchită, cuprinzîndu-i în conul său de lumină pe cei doi care stau aşezaţi de o parte şi de alta. Între ei, pe un platou alungit, e curcanul. În spate, lîngă drum, maşina străluceşte acum, lustruită.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Mai avea încă în guşă grăunţele care i le-ai ieri, *zice* **Ajutorul** *tăindu-i încă o bucată din piept şi aşezîndu-i-o în farfurie.* Îmi pare rău de el, ziceam că nu-l mai tăiem!

Cantonierul *nu-i răspunde. Se uită peste umărul lui, la maşina mare.*

– Chiar nimic să nu se strice în ea?... *zice el, privind-o admirativ*. Ca să vezi ce înseamnă treabă bine făcută! Opt cilindri are! Să vezi cum duduie!

– Ai pornit-o? Să nu se supere, cînd s-o trezi...

– De ce să se supere... după ce că i-am scos-o...

Cantonierul *se şterge la gură cu un şervet.*

– Doarme? – *întreabă el arătînd cu capul către acoperiş.* **Ajutorul** *face semn că da.*

– Mă gîndeam, *spune* **Cantonierul**, ce-ar fi dacă am da şi noi o raită cu maşina, la noapte.

– Doamne fereşte! *se sperie* **Ajutorul**, vrei să ne omoare ăsta cînd se scoală! Dă-o naibii de maşină! Asta ne trebuie nouă?

Cantonierul *rămîne pe gînduri.*

– Tu nu mănînci deloc? – *întreabă el*, îndemnîndu-l să ia din curcan.

– Nu pot... nu mi-e foame.

Cantonierul *se ridică şi merge către curtea din spate.* **Ajutorul** *apucă tava şi priveşte o clipă la ce a mai rămas din pasărea mare înainte să o acopere cu un şervet, pesemne ca să nu se usuce.*

Sus, pe magazia de lemn, **Cantonierul** *stă în picioare privind în zare la marea întunecată.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 8. INT. - EXT. NOAPTE. ÎN CANTON ŞI ÎN AFARA LUI.

Vîntul loveşte un geam de perete, izbindu-l. **Ajutorul** *se răsuceşte pe salteaua îngustă de paie. Se ridică cu greu, dînd de o parte cuvertura groasă, şi merge să-l închidă. Rămîne nemişcat privind la salteaua de lîngă el. Trage pătura, să se convingă că nu e nimeni.*

Lîngă scările care duc sus, sub acoperiş, **Ajutorul** *ridică urechea să audă mai bine. Se aude sforăitul puternic, gros, al* **Străinului**. *Iese afară, în curte. Cerul nopţii e luminat de luna mare, galbenă. Maşina cea neagră a dispărut.*

Ajutorul *dă de o parte portiţa mică şi intră în curtea din spate. Se urcă cu greu pe scara îngustă pînă pe acoperişul magaziei de lemn. Priveşte în zare, la marea care îşi rostogoleşte egal valurile către ţărm, şi apoi în partea cealaltă, către drumul întunecat.*

SECVENȚA 9. INT. - EXT. ZI. ÎN CANTON ŞI ÎN AFARA LUI.

Soarele puternic al dimineţii răzbate pieziş prin geamul cantonului, luminînd praful subţire din aer. **Ajutorul** *se trezeşte brusc. Priveşte cu ochii mijiţi către fereastra luminată şi apoi la ceas, ridicîndu-şi mîna în aer, să vadă mai bine. Pătura de pe cealaltă saltea a rămas dată de o parte, cum a lăsat-o el. Porneşte către uşa de afară, luîndu-şi papucii din mers.*

Ce soare orbitor! **Ajutorul** *îşi apără ochii cu mîna. Pe dalele de piatră, bălţile aproape că s-au uscat, doar noroiul de pe fund mai e ud de la ploaie.*

– Aici erai? Nici nu te-am văzut – *zice* **Ajutorul**.

Aşezat jos, lipit cu spatele de peretele de cărămidă, **Cantonierul** *fumează, sprijinit de zid.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

– Unde ai fost? Ai plecat cu maşina?

Cantonierul *dă din cap că da.*

– Şi? Cum a fost?

Cantonierul *tace. Stinge ţigara şi se ridică anevoie de jos. Merge către calea ferată.*

– Am lovit maşina, spune el fără să se întoarcă.

– Ce?

– Am lovit maşina, *repetă* **Cantonierul**, *întorcîndu-se către el.*

Ajutorul *oftează, dînd posomorît din cap. Rupe de jos cîteva fire de iarbă care ies printre dale. Pe cer, pescăruşii se rotesc, ţipînd.*

Cantonierul *dă drumul păsărilor închise în magazie şi le aruncă o mînă de grăunţe. Găinile se reped către ele, cîrîind.* **Ajutorul** *se uită departe, către drum, verificîndu-şi ceasul. Sunt mai bine de cinci minute după zece. Îl duce la ureche, să-l asculte dacă merge bine.*

– Cum de n-o fi trecînd azi învăţătoarea? I s-o fi stricat bicicleta? La opt ai văzut-o?

Cantonierul *se întoarce către celălalt.*

– Să-i spunem că aşa am găsit maşina, lovită, *zice el.*

Ajutorul *îl priveşte, pe gînduri.*

– Şi dacă ştie cum a lăsat-o?

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Cum să ştie? N-ai văzut cum dormea!

Ajutorul *se apropie de canton şi lasă capul pe o parte, ridicînd o ureche către acoperiş. Se apropie şi* **Cantonierul** *să asculte.*

– Tot doarme, *constată el.*

– Nu se poate repara? – *întreabă* **Ajutorul**.

Cantonierul *dă din cap că nu.* **Ajutorul** *ridică din umeri şi mai oftează o dată, adînc.*

– Bine, dar îi zici tu... Eu nu zic nimic, dacă nu mă întreabă...

Cantonierul *a apucat mătura şi, aplecat, adună frunzele căzute din salcîmii înalţi, moarte.* **Ajutorul** *intră înăuntru.*

– Ce-o fi cu învăţătoarea? – *strigă el din canton.*

Celălalt tace, nemişcat, cu urechea către mica fereastră de sub acoperiş. Parcă nu se mai aude sforăitul.

SECVENȚA 10. EXT. ZI. ÎN FAȚA CANTONULUI.

– Obosit aţi mai fost! – *zice* **Ajutorul**, *mieros.*

Străinul *scutură puternic din cap, să arate că aşa e. Muşcă zdravăn dintr-un copan de curcan, arătîndu-şi dinţii mari. La fiecare mestecătură venele de la tîmplă i se umflă, zbătîndu-se.* **Ajutorul** *înghite în sec. Din curcanul cel mare n-a mai rămas nimic, doar cîteva oase pe care străinul le*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

răzuieşte acum cu dinţii, să le ia şi ultima firimitură de carne. Stă singur, aşezat în faţa mesei de răchită, cu picioarele desfăcute şi cu un şervet care îi atîrnă pe pieptul voluminos prins peste tunica neagră, la gît.

Mai încolo, de partea cealaltă a mesei, şezînd împreună pe acelaşi taburet, stau **Cantonierul** *şi* **Ajutorul** *său.* **Cantonierul** *priveşte posomorît în pămînt.*

– Dar m-am şi odihnit! – *zice* **Străinul** *smulgînd de la gît şervetul şi aruncîndu-l pe masă. Scoate de la cingătoare o pipă mare şi o îndeasă cu tutun, presîndu-l. Întinde punga cu tutun către ajutor, oferindu-i.* **Ajutorul** *face semn din cap că nu, nu vrea.*

– Nu mai fumez... de cînd m-am aşezat pe uscat. Oricum, mulţumesc...

– Eu mulţumesc. Cît face? – *întreabă el, aprinzîndu-şi pipa cu un chibrit lung pe care l-a frecat de talpă să-l aprindă. Trage puternic fumul în piept, stîrnind cîte o vîlvătaie în vîrful pipei de fiecare dată cînd trimite aerul înapoi.*

– Ce? – *întreabă* **Ajutorul**. **Cantonierul** *a ridicat şi el, acum, privirea. Aprinde şi el o ţigară mică, subţire.*

– Cu totul – *zice* **Străinul** *făcînd un semn larg cu mîinile. Şi-a aprins pipa şi acum lasă chibritul lung, ars, să cadă pe dalele de beton. Nu e clar dacă se referă la masa pe care tocmai a încheiat-o, la toate serviciile care i s-au făcut sau întreabă cît face cantonul cu tot pămîntul din jurul lui.*

Ajutorul *se uită nedumerit la Cantonier.*

– Nu face nimic, *zice el în cele din urmă şi rîde.*

– Să nu vă pară rău... – *spune* **Străinul**, *dojenindu-l cu un deget.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

Ajutorul *face semn din mînă că nu, în nici un caz.* **Străinul** *trage puternic din pipă, îndelung, de parcă ar vrea să ia tot fumul în piept odată. Jarul sfîrîie încins în pipa din mîna sa.*

– Maşina mea... – *spune* **Străinul** *şi se opreşte să dea fumul afară, încet şi mult.* Ştiţi care...

Cei doi dau odată din cap să arate că da, ştiu.

– Mă întreb: mai merge?...

Cantonierul *scutură încet din cap că nu în timp ce* **Ajutorul** *ridică din umeri să arate că n-ar putea să zică dacă mai merge sau nu.*

– Mi-am făcut treaba cu ea, *spune* **Străinul**, *pe gînduri.* Aşa că, dacă doriţi, v-o las, dacă v-o trebui la ceva... eu, oricum, m-am hotărît... – *se ridică brusc în picioare şi face o plecăciune, rotindu-şi în faţă mantia lungă, neagră care îi atîrnă pe umeri* – plec pe mare!

Şi zicînd asta începe să rîdă brusc, tare, gîlgîind din gîtlej.

Ajutorul *se uită înlemnit la el, ca la un nebun. Şi* **Cantonierul** *îl priveşte, pieziş.* **Străinul** *se opreşte din rîs la fel de brusc precum a început şi întreabă:*

– Unde-i marea?

Ajutorul *îi arată cu mîna.* **Străinul** *se întoarce brusc pe călcîie şi face cîţiva paşi în fugă către ea, sărind în aer ca o căprioară, destul de sus pentru cît e de greu. Găinile fug cotcodăcind din faţa lui care încotro.*

– Pleacă azi un vapor, nu? – *întreabă* **Străinul**, *serios, iarăşi.*

– Vereştiul. Trebuia să plece ieri dar s-a amînat din cauza furtunii – *explică* **Ajutorul**.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Străinul *îi salută milităreşte, cu palma, apoi se întoarce şi, sprinten, sare peste gărduţul mic pornind prin lanul noroios dinapoia cantonului către marea care se vede strălucind la orizont.*

SECVENȚA 11. EXT. AMIAZĂ. ÎN FAȚA CANTONULUI.

Vagoanele roase de marfă se apropie păcănind de canton.

Ajutorul *le zăreşte în depărtare, alunecînd către ei pe şinele lucioase. Lasă deoparte cuţitul lung şi ligheanul plin de cartofi. Se ridică şi vine lîngă celălalt care mătură, egal, dalele de beton.*

– Unul, zic... sau nici unul, nu mă pot hotărî. Unul sau nici unul. Nu, nu, nu, las unul...

Cantonierul *s-a oprit din măturat, privind către vagoanele care se apropie.*

– Hai, zi! – *îl îndeamnă* **Ajutorul**. Zi, că ajunge. Hai, zici odată?

– Nu zic! – *urlă dintr-o dată* **Cantonierul** *întorcîndu-se către el.*

Ajutorul *a rămas nemişcat, privindu-l. Tac amîndoi.*

– Cum vrei – *zice, în cele din urmă,* **Ajutorul**.

Vagoanele ajung acum în faţa micului canton. **Ceferistul** *se opinteşte şi aruncă către ei ziarul împăturit.* **Ajutorul** *îl ridică şi-l loveşte cu palma, să-l scuture. Înainte ca vagoanele să se îndepărteze,* **Ceferistul** *strigă către ei.*

– Aţi auzit de accident?

– Ce accident, *întreabă* **Ajutorul** *lăsînd în jos ziarul pe care tocmai îl deschisese.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Sus, pe colină, la răspîntie, o maşină a lovit pe învăţătoare... au găsit-o oamenii, dimineaţă...

– Trăia? – *strigă tare* **Cantonierul**, *ca celălalt să-l mai audă.*

Ceferistul *face semn cu mîna de pe platforma lui că nu, nu mai trăia. Cei doi au rămas în picioare pe peronul pustiu, unul lîngă celălalt, privind în zare la trenul care, împins cine ştie de unde, se tîrîie acum cu ultimele puteri să se oprească cît mai departe.*

În spatele lor, de pe mare, se aude sunînd stins sirena vaporului plecat în depărtări.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

ZAPPING

Pagina anterioară

CUPRINS

Pagina următoare

Personaje:

Soţul .....Hanno Höfer
Lucrătorul TV .....Ion Fiscuteanu
Poliţistul.....Dorel Vişan
Soţia .....Magda Catone
Soţia lucrătorului.....Doina Cărădan
Sergentul .....Valeriu Andriuţă
Plutonierul .....Alberto Şveţ

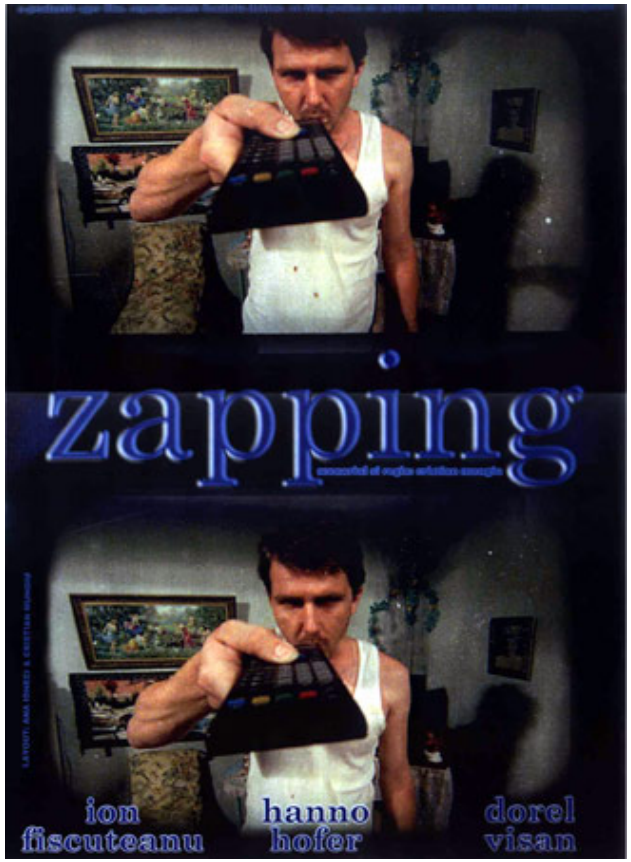

Fişa tehnică :

Regia.....Cristian Mungiu
Scenariul .....Cristian Mungiu
Imaginea .....Oleg Mutu
Montajul .....Nita Chivulescu
Scenografie şi costume.....Ana Ioneci
Muzica .....Ioan Gyuri Pascu
Director film .....Ioan Iuga
Producător executiv .....Felicia Cernăianu
Coloana sonoră .....Anuşavan Salamanian
Sunet .....Mihai Orăşanu

Filmat pe peliculă Kodak, developare şi copii pozitive la Kodak Cinelabs România
Postproducţie Total Professional Records
Durata : 15 minute, an producţie 2000,
35 mm color,
producători : Ager Film, ONC, Dakino

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 1. INTERIOR. ZI. HALĂ TV.

Un ins cu un pistol în mînă aleargă printr-un şantier. Se tot ascunde pe după diverse utilaje. Mai trage cîte un foc de armă. Şi asupra lui se mai trage cîte un foc de armă.

Înaintează precaut cu spatele la un perete, cu pistolul ridicat în mînă. Dă colţul şi îndreaptă pistolul către un bărbat întins pe jos. Îi ia pulsul. Bărbatul e mort. Mai încolo e un alt bărbat care îi face semn cu mîna să vină să-l ajute. E întins pe jos şi nu poate vorbi. Pistolarul se îndreaptă către el. Celălalt horcăie. O rană oribilă îi brăzdează abdomenul - intestinele i se revarsă. El dă să spună ceva dar nu are putere - şi lasă capul pe o parte, murind.

Pistolarul strînge din dinţi. Se ridică şi aleargă - alergare devenită acum ralanti. Pe buzele lui strînse se vede un urlet - ţeava pistolului se luminează portocaliu la fiecare împuşcătură. Un alt ins, ascuns după nişte plăci metalice, primeşte acum în piept glonţ după glonţ. Corpul i se scutură la fiecare împuşcătură.

Arma celuilalt cade în ralanti jos şi un glonţ pleacă din ţeava pistolului. Glonţul pluteşte către pămînt.

SECVENȚA 2.

Omisă.

SECVENȚA 3. INTERIOR. ZI. HOL BLOC TV.

Trei inşi înaintează hotărîţi pe un hol lung de bloc, întunecat, în faţa aparatului care se retrage odată cu ei. Ajunşi în faţa unei uşi, cel din mijloc, Poştaşul izbeşte puternic cu pumnul, aşteaptă o

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

clipă, mai izbeşte odată, apoi face semn celorlalţi doi care ridică concomitent bormaşinile cu care veniseră în mîini, găuresc tocul uşii şi pun două belciuge pe care le bat cu două ciocane identice. Un lacăt mare e trecut prin belciuge. Poştaşul scuipă pe dosul unei hîrtii pe care scrie ÎNŞTIINŢARE şi o lipeşte pe uşă, apoi îi aplică o ştampilă rotundă.

Cei trei pleacă, nu înainte ca Poştaşul să mai bată o dată în uşă.

SECVENȚA 4. INTERIOR. SEARĂ. APARTAMENT BLOC + TV.

Un ins gras, pămpălău, neras, într-un maieu uzat, dă afară fumul din piept şi stinge o ţigară într-o scrumieră plină. E o cameră tip de cămin de nefamilişti, mică şi udă pe la colţuri de apa care s-a scurs cîndva pe pereţi, scăldată într-o lumină gălbuie de bec de 40. E seară. Sunetul ciocănelilor şi al bormaşinii se continuă, înfundat. Alături de gras, în picioare, o femeie – **Nevasta** *– îmbrăcată cu nişte haine lălîi, de noapte, întinde pe o sfoară care traversează încăperea nişte haine gălbejite, spălate de prea multe ori, care îşi lasă să cadă picăturile de apă pe nişte ziare întinse special dedesubt :*

– Iar schimbi, măi? De ce schimbi?

Bărbatul *ridică în faţa lui o telecomandă şi schimbă mai departe posturile, privind la televizor pe după ea care îi trece prin faţă, apăsînd mecanic pe butoane.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Din televizor se aud frînturi de sunete, în special împuşcături, mitraliere şi gîfîieli.

– Măi, tu n-auzi, vorbesc cu tine? De ce-ai schimbat, n-ai văzut că mă uitam? Le-ai tot schimbat pînă le-ai văzut pe toate de zece ori şi tot schimbi – de ce schimbi?

– Vreau să văd ce mai e, *zice el moale*.

– Vrei să vezi ce mai e, *îl îngînă ea*. Dă înapoi, să văd cum se termină. Unde era?

Bărbatul *ridică din umeri să arate că nu ştie. Tot apasă pe butoane.*

SECVENȚA 5. INT. EXT. ZI. IMAGINI TV.

Se perindă imagini pe televizor: bucăţi de cadre din filme, destul de legate – ar putea să treacă drept acelaşi film, doar cifra de pe ecranul televizorului ne arată că e mereu alt canal. Pumni, maşini alergînd, femei, pistoale – apar iar şi iar. Fragmentele se potrivesc şi replicile titrate se urmează logic ca şi cum ar fi acelaşi film dar cu alţi actori.

SECVENȚA 6. INT. SEARĂ. APARTAMENT BLOC + TV.

– Ia, lasă aici! *zice* **Nevasta.**

Pe ecran apare chipul lui Sergiu Nicolaescu. După o clipă de tăcere, un copil îl întreabă pe marele domnitor şi regizor:

– Bunule, tu eşti nemuritor?

Bărbatul *schimbă postul.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– De ce ai schimbat, măi? *îl interoghează* **Nevasta**.

– Păi, e românesc... *se scuză el*.

– Lasă naibii oriunde, numai nu mai schimba! Una două, nici n-apuc să văd ce e, tu schimbi. Ia dă telecomanda aia la mine!

– Nu ţi-o dau! – *zice* **Bărbatul**. *Are şi el o limită.*

Ascunde telecomanda la spate. După o mică luptă, **Nevasta** *renunţă. Trece în camera cealaltă şi trînteşte uşa dintre ele.* **Bărbatul** *schimbă mai departe posturile. Nişte urlete groaznice răzbat din televizor.*

– Închide naibii televizorul ăla! – *urlă* **Nevasta** *de după uşă*: Nu te duci la serviciu, mîine?

El dă televizorul mai încet.

– Dacă nu vii acuma la culcare, să nu mai vii deloc, ai auzit? Şi să strîngi masa unde ai mîncat!

Se aud arcurile de la pat scîrţîind sub greutatea **Nevestei**. **Bărbatul** *trage uşa dintre cele două încăperi, închizînd-o.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 7. INT. SEARĂ. APARTAMENT BLOC + TV + CAMERA TV.

Imaginile din televizor se amestecă cu tot felul de purici oprindu-se la un interior cu un ins care face amor într-o cameră întunecată, stînd sub cearşaf.

Bărbatul *se uită la cei din ecran. Îşi aprinde o ţigară. Imaginea e destul de neclară.*

Bărbatul *apasă pe telecomandă să schimbe canalul dar acesta nu se schimbă.* **Bărbatul** *mai apasă odată. Scoate căpăcelul de la telecomandă şi freacă bateriile să verifice contactul. Mai apasă odată fără nici un rezultat. Se ridică şi se apropie de ecran. Caută un buton la televizor care să schimbe canalele şi încearcă tot felul de butoane dar fără nici un succes.*

Rămîne în faţa televizorului, gînditor, cu privirea aţintită către ecran şi apăsînd din cînd în cînd pe butoane. Bărbatul care face amor se uită o clipă către el, ritmul mişcărilor îi slăbeşte, apoi îşi trage cearşaful peste cap.

Bărbatul *se uită neclintit la ecran, cu privirea pierdută în depărtare. Omuleţul din film - aduce cumva cu Mickey Rooney la bătrîneţe - scoate capul de sub cearşaf şi priveşte către el. Mişcările lui amoroase s-au oprit cu totul. Îi face semn cu mîna celui din faţa televizorului să se ducă, să plece, ridicînd o clipă mîna în care se sprijină. Parcă şi zice: Huşş! - ca şi cum ar goni o găină.*

Cel din televizor -**Mickey** - *se scuză faţă de cea din pat*, - ia şi dormi acolo - *se ridică nervos, îşi trage pantalonii pe care şi-i lăsase pe vine şi se îndreaptă drept către celălalt, către ecran. E foarte nervos, vorbeşte repede şi agitat.*

- Ce te uiţi mă, ce te uiţi, la ce te uiţi, n-ai mai văzut niciodată doi care se fut, mă, de ce naiba te uiţi aşa ca prostu', da, da, da, cu tine vorbesc, degeaba te uiţi înapoi, da, da, cu tine vorbesc care te uiţi acuma ca un prost la mine şi tot schimbi canalele tot timpul...

Bărbatul *se uită puţin nedumerit în urma lui, peste umăr, în încăpere*.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Nu te mai uita măi înapoi, cu tine vorbesc, da, da, chiar cu tine, de ce schimbi măi canalele astea atîta, măi, de ce le schimbi, ce naiba vrei să mai vezi?

Bărbatul *se uită consternat la cel de pe ecran care s-a apropiat şi e acum mare înapoia sticlei televizorului.*

– Cu mine vorbeşti?

– Da, da chiar cu tine care schimbi canalele tot timpul...

– Asta nu se poate, *zice* **Bărbatul** *zîmbind prosteşte.*

– Ba uite că se poate...

– Cum, tu mă vezi ce fac eu acuma?

– Sigur că te văd, numai că eu nu mă uit ca un nesimţit la tine cînd te fuţi cu nevasta, cum faci tu, ba încă vii şi mai aproape de televizor să vezi mai bine.

Bărbatul *a rămas pe gînduri. Se uită în jurul lui în încăpere, caută un sprijin. Ridică telecomanda, o îndreaptă către televizor şi apasă pe taste.*

– Nu mai apăsa măi, că degeaba apeşi, ce, iar vrei să schimbi canalul, tot nu te-ai săturat, nu mai apăsa măi degeaba cînd îţi spun *(căci el apăsa)*, crezi că aşa merge... apeşi pe un buton şi se schimbă? – să crezi tu, măi, să crezi tu... – dacă nu schimb eu de aicia cînd apeşi tu, degeaba, poţi să dai din butoanele alea pînă mîine, că tot degeaba, da, da, ce te holbezi aşa la mine, vezi cîrma asta *(e ca o cîrmă de vas cu aburi, o roată cu nişte dopuri lungi de lemn brun înfipte în ea)* cînd apeşi tu se aprinde un buton aicia la mine şi eu tre' să schimb canalul de la roata asta dinţată...

Bărbatul *se întoarce ca un somnambul pe picioare şi porneşte către camera nevestei.*

Cristian Mungiu
7 scenarii
Editura LiterNet
2003

SECVENȚA 8. INT. SEARĂ. DORMITOR BLOC.

Intră în camera nevestei - unde e întuneric. Doar o mică lumină de veghe e aprinsă. El rămîne în picioare, lîngă uşă. Prin geamul de sticlă zgrunţuroasă a uşii dintre încăperi se zăreşte, difuză, lumina televizorului. Bărbatul stă, aşa, în picioare. Apoi se apropie de pat şi se aşează. Pune mîna încet pe ea şi o scutură uşor. Ea nu se trezeşte. O scutură puţin mai tare. **Nevasta** *se ridică într-un cot, cu ochii cîrpiţi şi se uită la el:*

- De ce mă scoli, măi, cît e ceasul?

- Auzi, e unul la televizor care vorbeşte cu mine**,** *îi explică el. Ea se lasă să cadă înapoi pe pernă.*

- Tu pentru asta m-ai sculat? Ai strîns masa?

- Vede la noi în casă, ce facem... zice că să nu mai schimb atîta canalele, că-l deranjez, că el trebuie să le schimbe de fiecare dată**...** *zice* **Bărbatul** *parcă repetînd ce i-a zis cineva şi privind cu ochii în gol, ca şi cum mintea lui ar analiza cu intensitate cum vin toate astea pe care le-a aflat.*

Nevasta *se răsuceşte din aşternut iarăşi către el şi-i zice:*

- Cînd ţi-am zis eu că schimbi canalele prea des nu m-ai crezut, ţie tre' să-ţi zică unul de la televizor ca să-l crezi.

Se întoarce iarăşi cu spatele către el şi îşi pune perna în cap.

- Ia naibii şi te culcă odată şi nu mai bate capul cu prostii - tu nu te scoli mîine?

La marginea patului, **Bărbatul** *a rămas tot pe gînduri, cu o mare nedumerire întipărită pe chip. Apoi parcă replicile nevestei îl ajung din urmă, se uită o clipă la ea şi se întoarce mai cu spatele către ea. Priveşte prin geamul uşii către lumina televizorului care e acum calmă. Caută ceva cu privirea în jur.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Se apleacă şi ridică de lîngă pat un umeraş de lemn cu două cîrlige mici metalice la capete. Lîngă el, sub piciorul patului, e o carte mare, cartonată pe care se sprijină piciorul mai scurt. Bărbatul ridică puţin piciorul şi scoate cartea afară.

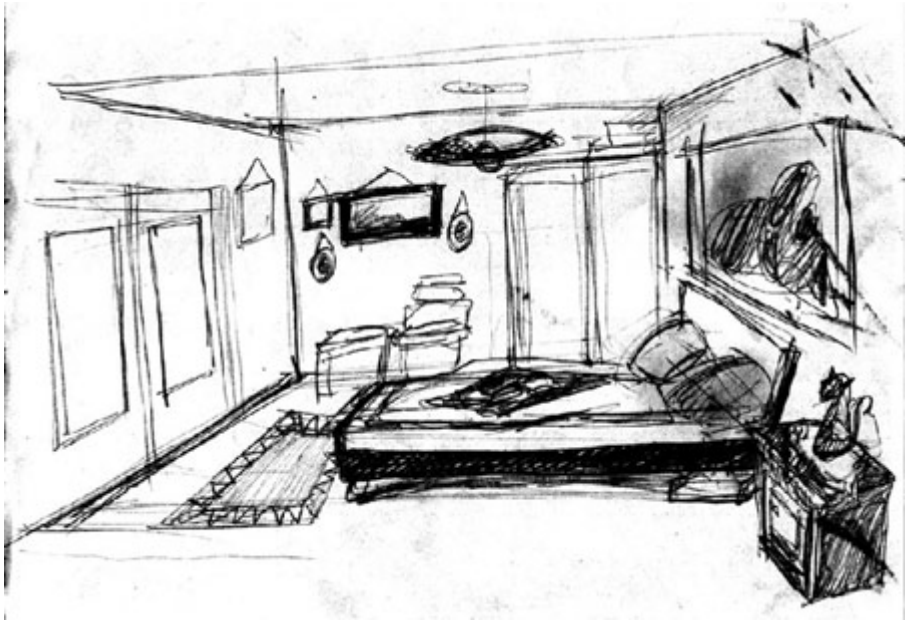

SECVENŢA 9. INT. SEARĂ. APARTAMENT BLOC + CAMERA TV.

Pe uşa dormitorului se vede acum scoţînd capul **Bărbatul**. *Apare apoi în întregime. Înaintează precaut în încăpere. Ţine cartea ca un scut înaintea sa şi umeraşul în cealaltă mînă, ca pe o armă. Se apropie de televizor.*

Pe ecranul televizorului se vede încăperea de mai înainte, cu ancora dinţată în mijloc, înaintea patului. Nu se vede însă nimeni. Se aude un sforăit, dar nu e clar dacă e al nevestei lui sau al celei de la televizor. **Bărbatul** *se mai relaxează. Lasă din mînă cartea şi umeraşul pe o masă, lîngă*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

televizor. Se întoarce către altă măsuţă dintre fotolii pe care are ţigările şi scoate o ţigară. Ridică telecomanda care a rămas pe această măsuţă şi mai încearcă odată să schimbe postul.

– Nu ţi-am spus măi că nu se poate dacă nu schimb eu, iar vrei să schimbi?

Bărbatul scapă ţigară din gură – căci celălalt, după ce a dat replica din off, apare acum pe ecran. Bărbatul apucă repezit cartea de pe masă şi o aşează înaintea ecranului ca să-l acopere pe cel de după ecran. Celălalt se apropie de ecran şi loveşte sticla cu pumnul, dinăuntru. Zguduitura mişcă puţin cartea care alunecă ceva mai jos, acoperind doar partea de jos a ecranului – iar **Mickey** *se străduieşte să-şi împingă mutra pe deasupra ca să-l vadă pe celălalt.*

– Nu-mi pune tu mie pumnul în gură, auzi, pînă acuma tot vroiai să te uiţi la televizor, acuma nu mai vrei? Ce? – ţi-a pierit cheful?

De după uşa de la holul de la intrare, după care s-a refugiat, **Bărbatul** *se uită către televizor:*

– Nu că mi-a pierit cheful, dar nu înţeleg, cum poţi tu să mă vezi pe mine?

– Dar tu cum poţi să mă vezi pe mine, hm? Te-ai gîndit vreodată cum vine treaba asta? Nu te-ai gîndit! Păi de ce să te gîndeşti, tu te gîndeşti numai cum să schimbi naibii canalele astea tot timpul ca să mă nenoroceşti pe mine, lua-te-ar naiba să te ia, că... tot aşa am început şi eu ca tine, mă uitam toată ziua la televizor şi schimbam canalele aşa, ca prostu, pînă am găsit într-o zi uşa încuiată pe dinafară şi o înştiinţare că de azi lucrez ca telecomandă...

– Cum să lucrezi ca telecomandă?

– Uite aşa, bine, eu lucrez pentru unii ca tine care altă treabă n-au decît să schimbe canalele tot timpul – şi trebuie să stau treaz pînă cînd îţi vine ţie cheful să te culci...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Cum – adică cînd apăs eu aici nu se schimbă automat canalele? – *şi* **Bărbatul** *reintră în încăpere apucînd telecomanda şi apăsînd pe un buton. Celălalt zîmbeşte superior, căci nu se schimbă nimic.*

– Credeam că-i automat, cu unde dintr-astea, cum le zice...

– Ce automat, măi, nimic nu-i automat pe lumea asta, şi ce-s astea unde, ai văzut tu vreo undă vreodată care să facă ceva, ai văzut tu?

Celălalt rămîne pe gînduri.

– Te prostesc ăştia cum vor, ascultă ce-ţi zic, avea dreptate nevastă-ta cînd zicea să nu te mai uiţi naibii atîta la televizor că te ia de cap...

Dintr-o dată **Bărbatul** *nu mai e văzut din încăperea lui ci dintr-a celuilalt unde el, la rîndul lui, e un personaj într-un ecran.*

– Cum, tu ştii tot ce vorbim noi în casă?

– Păi cum dacă laşi televizorul deschis? Cine te pune...

– Nu se poate...

– Ba se poate... Cum vii acasă, hop, televizorul... nici nu apuci bine să te dezbraci şi dai drumul la televizor, ba încă şi cînd eşti în baie îl laşi şi dai mai tare, să auzi...

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

O clipă tac amîndoi. **Bărbatul** *a rămas pe gînduri iar celălalt, înăuntru, se plimbă nervos prin încăpere.*

– Tu nu te gîndeşti, poate am şi eu o treabă, ceva, poate vreau şi eu ceva, să fac, nu ştiu – nu, eu nu pot, trebuie să-ţi schimb ţie canalele, chiar, ce naiba vrei să mai vezi?

– Dau şi eu să văd ce mai e!

– Dai şi tu să vezi ce mai e – păi de cîte ori dai tu să vezi ce mai e? – dai odată, de două ori, dar tu dai în continuu, măi, m-am săturat eu...

– Păi de asta schimb, să mai văd şi altceva – că...

– Păi, ieşi, du-te, fă ceva, nu ştiu... tu, în loc să faci tu ceva, te uiţi la mine ce fac eu...

– Vin obosit seara de la serviciu, nu mai îmi arde să ies, să fac, să... vreau să mă relaxez, aşa, să aflu... alte lucruri, întîmplări, care...

– Păi du-te măi, joacă fotbal, table, fă un rebus, nu ştiu, sau chiar dacă citeşti o carte, tot mai bine, măcar faci tu ceva...

Din pat, din încăperea care se vede pe televizor, femeia dă cearşaful de o parte şi, ridicîndu-se într-un cot, îi zice lui **Mickey***:*

– Păi, ce faci?

– Ce fac? Vorbesc şi eu cu omul ăsta...

– I-ai zis să ia o carte, nu ştiu ce...

– Taci tu din gură şi dormi acolo, nu mai te băga... dormi acolo.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Femeia face o expresie care arată că el nu ştie ce vorbeşte, e inconştient, ba, îşi face şi o cruce îşi trage apoi cearşaful peste cap.

O clipă amîndoi tac.

SECVENŢA 10. INT. SEARĂ. CAMERA TV. + APARTAMENT BLOC

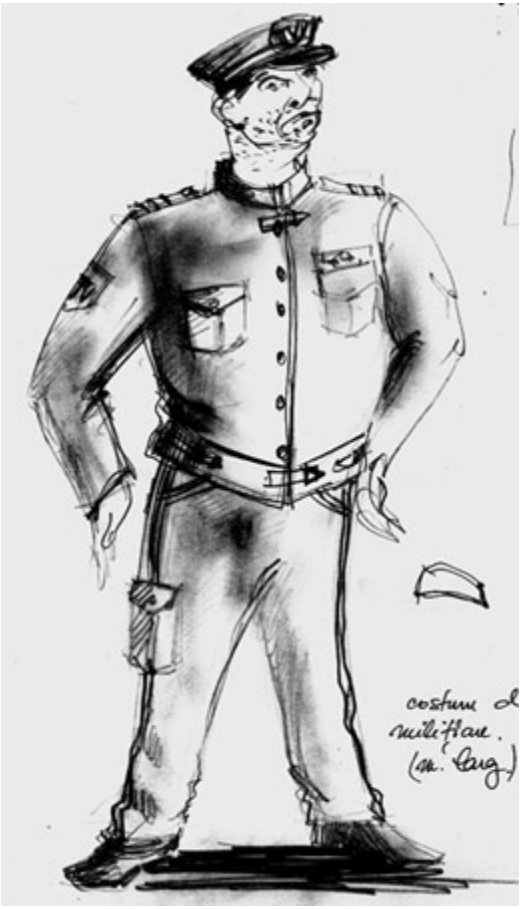

Uşa se deschide şi în încăperea din ecran intră doi inşi îmbrăcaţi ca nişte miliţieni SF. Unul e mai şef decît celălalt. Secvenţa nu mai e văzută din perspectiva **Bărbatului** *ci chiar din hala lungă, întunecată, tip dormitor de armată, în care patul lui* **Mickey** *e doar unul dintre nenumăratele paturi cu cîrmă în care trăiesc lucrători ca telecomandă. Pe peretele din faţa lor zeci şi zeci de indivizi din apartamentele lor se zgîiesc la ecrane, apăsînd din cînd în cînd pe butoanele telecomenzilor.*

Miliţianul Şef *i se adresează lui* **Mickey***:*

– Actele dvs.

Mickey *i le dă. Din pat, nevasta lui Mickey s-a ridicat în fund şi priveşte speriată la scenă.*

– Şi permisul de telecomandă.

Mickey *i-l dă.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

– Ce-am făcut dom'le? – *întreabă el.*

– Cum, vă prefaceţi că nu ştiţi ce-aţi făcut? Se preface că nu ştie ce a făcut*, îi traduce* **Şeful** *soldatului.* **Soldatul** *dă din cap: am mai văzut noi dintr-ăştia.*

– Nu i-aţi spus omului ăsta acum nici 5 minute să citească o carte?

– Domle...

– Nu domle, nu domle, nici un domle, i-aţi spus sau nu i-aţi spus – vreţi să dăm banda înapoi?

Mickey *tace.*

– Vedeţi? Ei – care e prima regulă care n-aveţi voie s-o'ncălcaţi dvs. Ca lucrător pentru televiziune?

Plutonierul *ridică mîna să arate că ştie el.*

– Zi tu?

– Prima regulă e să nu îndemni, adică să nu recomanzi la telespectatori, să nu îndemni ăştia, telespectatorii să facă alte lucruri decît să se uite la televizor...

Şeful *îl aprobă dînd din cap. Apoi reia*.

– Dvs. cunoaşteţi reglementarea asta? – *întreabă* **Şeful** *pe* **Mickey**.

– Domnule...

– Nu **domnule** – *ridică glasul* **Şeful** – vă rog să-mi răspundeţi la întrebare. O cunoaşteţi sau nu?

Mickey *dă din cap că da. Îl încearcă plînsul.*

– **Ei, atunci, dacă o cunoaşteţi, de ce n-o respecţi?**

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Mickey *tace.*

– Văd că acum tăceţi. V-a pierit cheful de vorbă. Să încălcaţi legea ştiţi dar să munciţi, nu... Vă aduc la cunoştinţă că, conform legii nr. 1 pe 1943 şi a dispoziţiilor legale sunteţi arestat şi vi se suspendă dreptul de a lucra ca telecomandă...

Mickey *începe să plîngă.*

Din apartamentul de bloc, **Bărbatul**, *care pînă acum a privit absorbit întreaga scenă, se trezeşte parcă din somn şi priveşte în jurul lui în cameră.*

– Domn' poliţist... alo... băi... şi bate cu degetul în geamul televizorului să-i atragă atenţia...

Se vede că **Poliţistul** *se înroşeşte de ciudă că i se spune* **băi** *dar se abţine să răspundă şi să se uite către ecran.* **Soldatul** *însă se întoarce către el:*

– Cum vorbeşti tu cu domnu...

Dar **Şeful** *îl repede:*

– Soldat, atenţia la mine! Ce faci, vorbeşti cu spectatorii, că-ţi crăp capul acuma şi ţie!

Soldatul *ia poziţie de drepţi.*

– Ia-l pe cetăţeanul ăsta şi ieşi.

Soldatul *apucă pe* **Mickey** *de mînă şi-l tîrîie către ieşire.*

– Vă rog, unde-l duceţi? – *se jeleşte femeia din pat.*

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003

Profitînd că **Şeful** *se uită către ea* **Soldatul** *se întoarce şi se uită către* **Bărbat**, *arătîndu-i cu degetul că n-are obraz. Iese cu* **Mickey** *pe o uşă.*

– Îmbracă-te! – *ordonă* **Şeful**.

– Băi, băi boule, băi prostane, bou cu coarne ce eşti, *zice* **Bărbatul** *tot bătînd în ecran.*

Şeful *cedează şi se întoarce către el. E roşu de furie şi vorbeşte printre dinţi:*

– Auzi, te crezi tu deştept acuma dar parcă văd că mîine poimîine ajungi să lucrezi şi tu pentru noi şi ai să vezi tu atunci. Acuma, hai, gata, valea, ai văzut şi filmu ăsta, s-a încheiat, valea pe alt canal... *şi* **Poliţistul** *trage de cîrmă.*

Imaginile se îmbulzesc în ritmul învîrtirii cîrmei liniştindu-se încet pînă cînd apare iar o bucată din primul film, cu împuşcături şi urmăriri.

SECVENŢA 11. INT. NOAPTE. APARTAMENT BLOC.

Bărbatul *a rămas pe gînduri în faţa ecranului. Apucă telecomanda şi o îndreaptă către televizor: cîteva filme cu urmăriri şi sex se întretaie cu mulţi purici. Nimic neobişnuit. Stinge televizorul.*

Bărbatul *apucă cartea mare, cartonată, care a rămas sprijinită de ecran. O deschide cu precauţie şi o priveşte, circumspect. O întoarce invers* (era pe dos) *şi se uită înăuntru cîteva clipe, urmărind rîndurile cu ochii. Apoi ridică încet privirea de pe carte către spectatori şi priveşte drept către aparat. Se uită la telecomanda cu care a rămas în mînă pe care o îndreaptă încet către spectatori, către noi. Apasă şi întreg ecranul filmului se închide ca un televizor – rămîne doar negru.*
Genericul, pe negru, în linişte.

Cristian Mungiu

7 scenarii

Editura LiterNet
2003